

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Anthony Hope ; autoriseret Oversættelse for Danmark og Norge ved P. Holm.

Titel | Title:

Rupert af Hentzau : Roman i Fortsættelse af "Fangen paa Zenda"

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Martins Forlag, 1911

Fysiske størrelse | Physical extent:

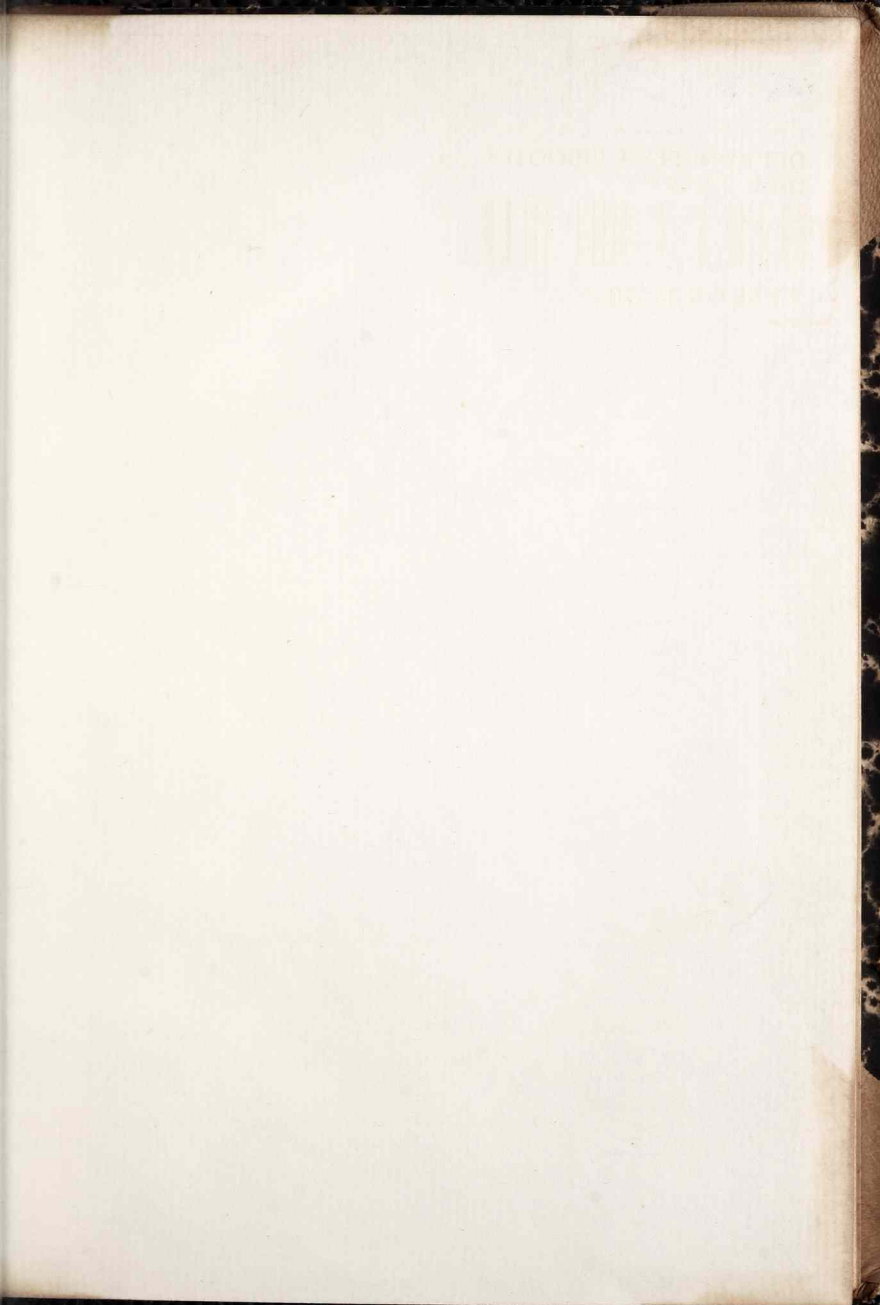
176 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MARTIN'S HALF-UDGAVE
KRONE

MARTIN'S FOLIO - LONDON AND NEW YORK

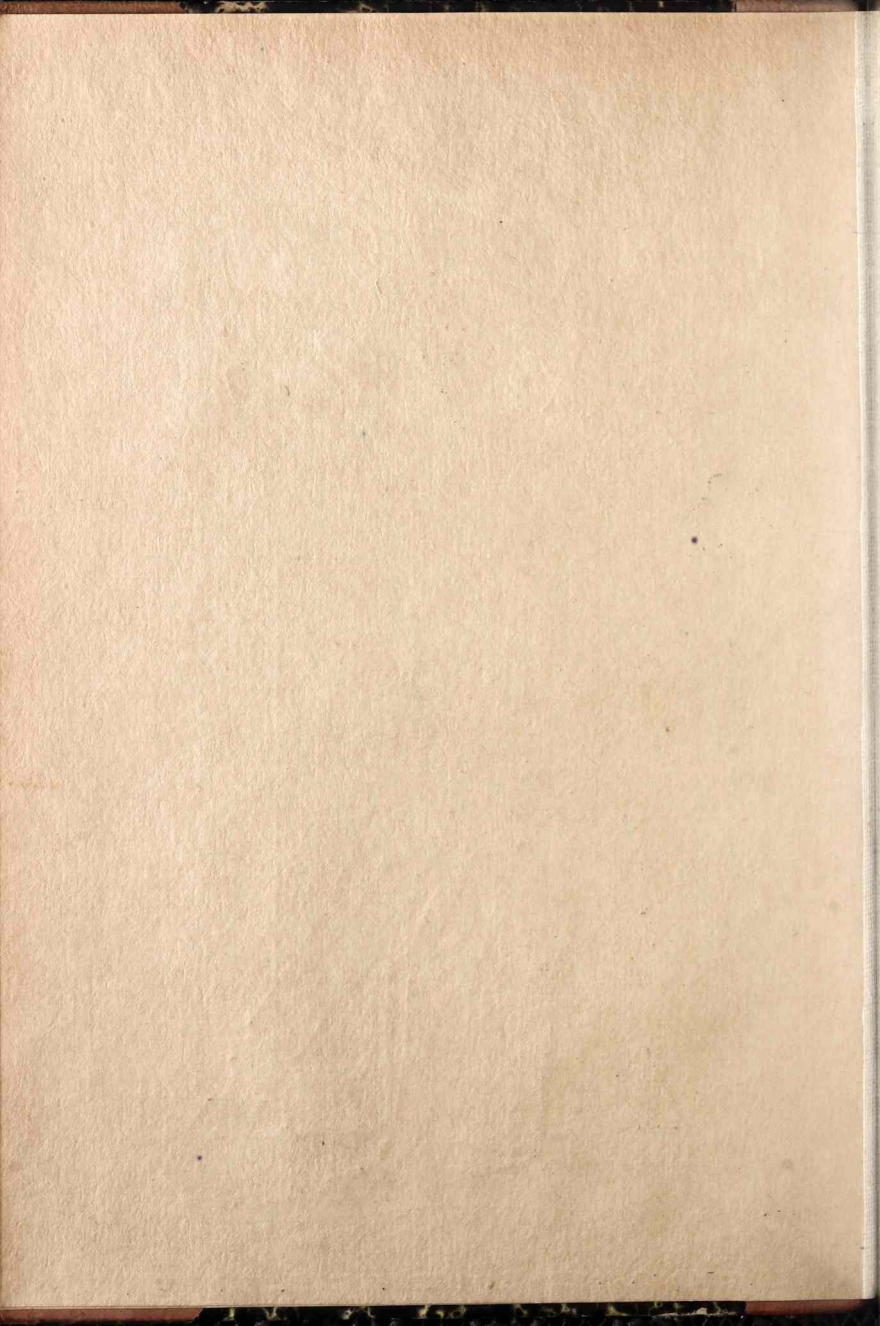
MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

Anthony Hope: *Rupert
of
Kentzau*

1 Fortsættelse af
Fangen
paa
Zenda.

MARTIN'S FORLAG :: KØBENHAVN MCMXI

ANTHONY HOPE

RUPERT AF HENTZAU

ROMAN

i Fortsættelse af „Fangen paa Zenda“

AUTORISERET OVERSÆTTELSE
FOR DANMARK OG NORGE

VED

P. HOLM

1911-23552

MARTIN'S FORLAG
KØBENHAVN — MCMXI

I.

For den, der har levet med Verden og iagttaget, hvorledes selv den simpleste og ubetydeligste Handling kan drage Følger efter sig, der mærkes vidt og bredt og vedvarer gennem Aar eller Aarhundreder, saa' det ikke ud til, at det nu skulde være fuldstændig Slut med alle de skæbnesvangre Begivenheder, der havde haft deres Rod i Sorte Michaels dristige Sammensværgelse. Ganske vist, Hertugen af Strelsau var død og Kong Rudolf sat i Frihed, men ligesom Indsatsen havde været høj, havde Kampen været haard, og der var bleven udsaaet Fjendskab. Men Michael, der havde stræbt efter Kronen, havde dog bødet med sit Liv, hvorfor skulde det da ikke nu være forbi?

Prinsessen havde ægtet sin Fætter, vor Hemmelighed var godt bevaret, og Mr. Rassendyll viste sig ikke mere i Ruritanien. Hvorfor i al Verden skulde der saa være mere tilbage?

Saaledes spurgte jeg min Ven, Connetablen af Zenda, medens vi sad og talte sammen ved Marchal Strakencz' Sygeseng. Den gamle Mand, hvis Raad og Hjælp vi snart efter skulde savne, nikkede bifaldende, thi hos gamle og svage næres Haabet om Fred af den Kærlighed, de har dertil. Men Oberst Sapt trak i sit graasprængte Overskæg og tyggede lidt paa sin sorte Cigar, inden han svarede:

„Fritz, du er meget sangvinsk, men, maa jeg spørge, er Rupert af Hentzau død? Jeg har i det mindste ikke hørt noget derom.“

Det var godt sagt, og det lignede gamle Sapt. Der vilde alligevel ikke have været nogen Grund til Ængstelse, naar Rupert havde staaet ene. Han var betynget af sin egen Brøde og vovede ikke at sætte sin Fod i det Rige, hvorfra han maatte være glad ved at være sluppen saa heldig bort. Nu færdedes han rundt om i Europa, og vi tabte ham sjældent af Syne, eftersom han stadig pønsede paa at opnaa Tilladelse til at vende tilbage og overtage de Godser, som tilfaldt ham efter Onkelens Død.

Det var især gennem sin Slægtning, Grev Luzau-Rischenheim, at han havde den Frækhed at nærme sig Kongen. Den unge Greve, der var uhyre rig og Ruperts trofaste Ven, udførte sit Hverv med Held. Han indrømmede fuldt ud Ruperts store Forseelser, men skød Skylden paa hans Ungdom og den mægtige Indflydelse, som Hertug Michael havde haft paa ham. Til sidst lovede han med rene Ord oprigtig Trofasthed for Fremtiden og — Diskretion. Gennem Fætterens ærbødige Ord hørte vi tydelig Ruperts egne Vendinger: „Giv mig min Betaling, saa holder jeg min Mund!“ Men selvfølgelig vilde Kongen og hans Raadgivere i denne Sag ikke laane Øre til Ruperts Sendebud, de vidste fuldt vel, hvad Rupert var for en Fyr. Vi havde lagt Beslag paa Ruperts Ejendom, og, saa godt som det var muligt, fulgte vi hans Bevægelser, thi vi havde besluttet, at han aldrig skulde vende tilbage til Ruritanien. Vi kunde maaske have faaet en af Nabostaterne til at udlevere ham for derpaa at hænge ham for hans Bedrifter, men i vore Dage skal jo enhver Bandit, selv om han ikke fortjener bedre end at blive klynget op i det nærmeste Træ, behandles efter Lov og Dom, og vi var bange for, at hvis Rupert blev overgivet til vort Politi og forhørt af Retten i Strelsau, vilde den Hemmelighed, vi vogtede saa ihærdigt, blive almindelig diskuteret i Hovedstaden, ja, i hele Europa. Saa Rupert fik Lov til fremdeles at leve — men i Forvisning og uden Indkomsterne af sin Arv efter Sorte Michael.

Ja, Sapt havde sikkert Ret med Hensyn til ham. Skønt han skulde synes at være hjælpeløs, tænkte han ikke et Øjeblik paa at opgive Kampen. Han levede i den faste Tro, at hans Tid nok skulde komme, og han sørgede for at holde sig parat. Han lagde Planer imod os, ligesom vi lagde Planer for at beskytte os imod ham; vogtede vi paa ham, holdt han lige saa godt Øje med os. Det Herredømme, han udøvede over Luzau-Rischenheim, blev især tydeligt efter et Besøg, som denne aflagde hos sin Fætter i Paris. Fra det Tidspunkt begyndte den unge Greve at forstrække ham med Pengemidler. Saaledes rustet begyndte han at samle sig Hjælpere, og han indrettede et Spioneringssystem, der satte ham i Kundskab om alle vore Handler og Sageres Tilstand ved Hoffet. Han vidste meget bedre Besked end nogen anden uden for Kongens Omgivelser om de Forholdsregler, der blev tagne med Hensyn til Rigets Styrelse, og de Bevæggrunde, der ledede Kongens Politik. Ja, han var endogsaa underrettet om enhver nok saa lille Forandring i Kongens Helbredstilstand, skønt der netop paa det Omraade blev iagttaget fuldstændig Tavshed. Hvis hans Opdagelser ikke havde strakt

sig videre, vilde man maaske nok have ærgret sig over ham og følt sig forurologet, men der vilde dog ikke være sket nogen større Skade. Men Rupert gik videre. Han vidste, hvad der havde tildraget sig, medens Mr. Rassendyll sad paa Tronen, og dette bragte ham paa Sporet, saa han opdagede den Hemmelighed, det var lykkedes os at skjule for Kongen. For ham betød Opdagelsen den Lejlighed, han havde ventet paa, og han ind-saa', at for ham gjaldt det at handle dristigt. Jeg kan ikke sige, hvilken Drivfjeder der var den stærkeste hos ham: hans Ønske om at genvinde sin tidligere Stilling i Kongeriget eller hans Had til Mr. Rassendyll. Han elskede Magt og Rigdom, men brændte ogsaa af Længsel efter Hævn. Det var ham derfor en Fryd, at det Vaaben, han havde faaet fat paa, havde en dobbelt Eg. Med den ene Side kunde han bane sig Vej fremad, og med den anden haabede han at kunne ramme den Mand, han hadede, ved at saare den Kvinde, som Manden elskede. Greven af Hentzau lod derfor sine Spioner holde Øje med Dronningens Bevægelser, og det lykkedes ham at udfinde, hvad Formaalet var med mine aarlige Sammenkomster med Mr. Rassendyll. I alt Fald gættede han sig til Arten af mit Ærinde, og det var ham nok.

Det Ægteskab, der havde fyldt hele Ruritanien med Begejstring, fordi det i Folkets Øjne var den synlige Triumf over Sorte Michael og hans medsammensvorne, var nu tre Aar gammelt. Prinsesse Flavia havde i tre Aar været Landets forgudede Dronning. Jeg er nu naaet til den Alder, da en Mand bør kunne se paa Livet uden at lade Synet blændes af Hjertets Følelser. Den Tid er forbi, da jeg var sværmerisk forelsket, og dog er der intet, jeg er den almægtige Gud saa taknemmelig for som min Hustrus Kærlighed. I stormfulde Tider har den været mit Anker. og naar Himmelen var klar, var den min Ledestjerne. Men vi almindelige Mennesker har Lov til at følge vort Hjertes Indskydelse, den Frihed kender fyrstelige Personer ikke. De, der lever i Højhed, betaler en Pris for deres Magt og Ære, og Prisen giver ikke den høje Stilling noget efter. Men hvad der ser frastødende ud, er maaske for dem skjult under en Kaabe af Glæde og Pragt. Hvis ikke, maatte det jo være umuligt for Sindet at finde Hvile om Natten. Den Byrde, der var bleven lagt paa Dronning Flavias Skuldre, kendte jeg, saa godt som nogen Mand kunde kende den. Men jeg tror, at kun en Kvinde kunde helt forstaa, hvad det var, thi endnu den Dag i Dag fyldes min Hustrus Øjne med Taarer, naar vi taler derom. Alligevel bar Dronning Flavia den tappert. Fejlede hun end i noget, kan

jeg kun undre mig over, at det var i saa lidt. Thi det var jo ikke alene i det, at hun aldrig havde elsket Kongen, men derimod havde elsket en anden af hele sit Hjerte. Men Kongens Helbred, der var bleven udsat for en saa rædselsfuld Behandling under Fangenskabet paa Zenda, viste sig snart at være fuldstændig ødelagt. Han levede jo ganske vist, gik paa Jagt og havde til en vis Grad Haand i Hanke med Rigets Styrelse. Men lige fra den Dag, han blev befriet, var han en pirrelig Svækling, helt forskellig fra den muntre og livsglade Fyrste, Michaels Skurke havde fanget i Jægerhytten.

Og der var det, der var endnu værre. Eftersom Tiden gik, forsvandt den Følelse af Taknemmelighed og Beundring, han havde næret overfor Mr. Rassendyll, og han kom mere og mere til at gruble over, hvad der var foregaaet, medens han sad fangen. Han pintes ikke alene af Skræk for Rupert af Hentzau, der havde ladet ham lide saa frygtelige Kvaler, men han blev ogsaa betaget af indbildt Skinsyge overfor Rudolf Rassendyll. Det var Rudolf, der havde spillet Helt, medens han laa hjælpeløs, og det var Rudolfs Bedrifter, hans Folk priste ham for i hans egen Hovedstad. Og det var ikke altid let for ham at beherske sig. Det kunde saa udmærket falde Sapt ind paa sin ligefremme Maade at fortælle ham, at Rudolf havde gjort dette eller hint eller var slaaet ind paa denne eller hin Politik, og at Kongen ikke kunde gøre noget bedre end at følge i hans Fodspor. Mr. Rassendylls Navn kom sjældent oven Dronningens Læber, men naar hun talte om ham, var det, som naar man taler om en stor Mand, der er død, og i hvis Skygge alle levende synes saa smaa. Jeg tror ikke, Kongen øjnede den Sandhed, som hans Hustru bestandig søgte at skjule for ham. Men han blev urolig, hvis Sapt eller jeg kom til at nævne Rudolfs Navn, og fra Dronningens Læber kunde han slet ikke taale at høre det.

Medens han saaledes pintes af ubestemt Skinsyge, søgte han stadig at fremtvinge saa stærke Beviser paa Kærlighed, som ellers ingen Mand vilde fordre. Meget gjorde hun for ham af Medlidenhed eller Pligtfølelse, men da hun kun var et Menneske og selv besad en ikke ringe Stolthed, var det hende ikke altid muligt at finde sig i hans Luner, og hendes stilfærdige Tilrettevisning eller ufrivillige Kulde blev da i den overnervøse Mands Øjne til en stor Krænkelser og overlagt Haan. De to Mennesker, der aldrig havde staaet hinanden nær, fjernede sig derfor mere og mere fra hinanden. Han holdt sig for sig selv med sin Sygelighed, og hun var ene med sin Sorg og sine Minde. Der var ingen Børn, der kunde bygge Bro imellem dem, og

skønt hun var hans Dronning, blev hun næsten en fremmed for ham. Men det syntes at være hans Vilje, at det skulde være saaledes.

Saaledes tilbragte hun tre Aar, og kun én Gang hvert Aar sendte hun tre Ord til den Mand, hun elskede, og fik tre Ord til Svar. Saa var det, at hendes Styrke svigtede hende. Der var et af de sædvanlige Optrin. Kongen bebrejdede hende noget i en eller anden Anledning — jeg husker ikke hvilken — udtalte Ord, som hun ikke engang kunde have taalt, hvis hun havde været ene sammen med ham. Sapt var til Stede og jeg ogsaa, og jeg saa' Oberstens smaa Øjne glimte af Vrede. „Jeg kunde lide at lukke Munden paa ham,“ hørte jeg ham mumle.

Dette tildrog sig et Par Dage, før jeg skulde rejse ud for at træffe Mr. Rassendyll. Vi skulde denne Gang mødes i Wintenberg, thi man havde kendt mig i Dresden det foregaaende Aar. Da Wintenberg er en lille ubetydelig By og borte fra Alfarvej, gik vi ud fra, at den vilde egne sig bedre som Mødested. Jeg mindes godt, hvorledes Dronningen var, da hun tilkaldte mig et Par Timer efter, at hun havde forladt Kongen. Hun stod henne ved Bordet. Æsken stod paa dette, og jeg vidste godt, at den røde Rose og Budskabet laa indeni. Men i Dag var der mere end det. Uden Indledning begyndte hun straks at tale om min Rejse.

„Jeg maa skrive til ham,“ sagde hun. „Jeg kan ikke længere holde det ud, jeg maa skrive. Kære Fritz, du vil nok besørge det sikkert, ikke sandt? Og han maa ogsaa skrive til mig. Og det vil du ogsaa besørge sikkert. Aa, Fritz, jeg véd godt, det er galt, men jeg lider i min Ensomhed! Og det bliver baade første og sidste Gang. Thi jeg vil sige Farvel til ham, og han skal ogsaa sende mig sit Farvel. Det skal følge mig Resten af mine Dage. Derfor vil du nok denne ene Gang hjælpe mig, kære Fritz?“

Taarerne løb ned ad hendes Kinder, og hendes Blik var paa én Gang baade bydende og bønfoldende. Derfor bøjede jeg ogsaa mit Hoved og kyssede hendes Haand.

„Med Guds Hjælp skal jeg besørge det sikkert og bringe Svaret tilbage til min høje Dronning,“ sagde jeg.

„Og sig mig saa, hvorledes han ser ud. Se rigtig nøje paa ham, Fritz. Se efter, om han ser rask og stærk ud. Og sæt ham i godt Humør. Faa Smilet frem om hans Mund og det muntre Blink i hans Øjne. Naar du taler til ham om mig, se saa efter, om — om han endnu ser ud, som om han elsker mig.“ Men saa fortsatte hun angst: „Men fortæl ham ikke, at jeg sagde det

til dig. Det vilde bedrøve ham, om jeg tvivlede paa hans Kærlighed. Jeg tvivler slet ikke, nej, det gør jeg ikke, men fortæl mig alligevel, hvorledes han ser ud, naar I taler om mig. Vil du ikke nok, Fritz? Se, her er Brevet.“

Hun kyssede det, inden hun rakte mig det. Og saa gav hun mig de tusinde Forsigtighedsregler — hvorledes jeg skulde skjule Brevet, hvorledes jeg skulde tage af Sted, og hvorledes jeg skulde vende tilbage. Fremfor alt bød hun mig ikke udsætte mig for nogen Fare, fordi min Hustru Helga elskede mig saa højt, som hun selv vilde have elsket sin Ægtefælle, om Himmelen havde været hende mere naadig.

Jeg forlod Dronningen og tog fat paa mine Rejseforberedelser. Jeg plejede kun at have én Tjener med mig, og jeg havde taget en ny Mand med hver Gang. Ingen af dem havde vidst, at jeg traf Mr. Rassendyll, men formodede, at det var private Forretninger, der bragte mig til at bede Kongen om Orlov. Denne Gang havde jeg bestemt mig for en ung Svejtsers, der kun havde været hos mig et Par Uger. Han hed Bauer og syntes at være en besindig, lidt indskrænket Person, men sikkert lige saa ærlig, som Dagen var lang, og han var meget tjenstvillig.

Han havde præsenteret mig de bedste Anbefalinger, og jeg havde derfor ikke betænkt mig paa at antage ham. Nu tog jeg ham især med, fordi han var Udlænding, og det derfor ikke var rimeligt, at han vilde føre Sladder med de andre Tjenestefolk, naar vi kom tilbage. Jeg giver mig ikke ud for at være overdreven kløgtig, men jeg tilstaar, det ærgrer mig at tænke paa, hvorledes denne tykke, uskyldig udseende Lømmel tog mig ved Næsen. Thi Rupert vidste, at jeg det foregaaende Aar havde truffet Rudolf i Dresden, og det var ham, der velunderrettet om alt, hvad der foregik i Strelsau, havde sendt denne fint anbefalede Fyr til mig, i det Haab, at jeg skulde engagere ham.

Rupert havde maaske nok haabet, at jeg skulde tage ham med til Wintenberg, men dog ikke kunnet gøre Regning derpaa. Men Heldet følger jo tidt den kloge Spiller.

Da jeg kom ind til Kongen for at sige Farvel, fandt jeg ham sammenkrøben henne ved Kaminen. Det var ikke særlig koldt, men Fængselets fugtige Kulde syntes for bestandig at være trængt ind til Marv og Ben hos ham. Han var ærgerlig over, at jeg tog af Sted og udsurgte mig gnavent om de Forretninger, jeg skulde besørge. Jeg afværgede hans Nysgerrighed saa godt som muligt, men det lykkedes mig ikke at dæmpe hans daarlige Humør. Halvt, fordi han skammede sig over sit sidste heftige Udbrud, og halvt, fordi han ønskede at retfærdiggøre sig, udbrød han:

„Forretninger! Ja, et hvilket som helst Paaskud er jo godt nok, naar det gælder om at slippe bort fra mig. Ja, jeg gad vide, om en Konge nogen Sinde før er bleven saa daarlig betjent, som jeg bliver det. Hvorfor gjorde I jer den Ulejlighed at faa mig ud af Zenda? Der er jo ingen, der bryder sig om mig. Enhver er jo lige glad, om jeg lever eller dør.“

Det var umuligt at gaa i Rette med ham, naar han var i det Humør. Jeg kunde ikke gøre andet end forsikre ham, at jeg vilde skynde mig tilbage saa hurtigt, det var mig muligt.

„Ja, gør endelig det,“ sagde han. „Jeg maa have nogen til at passe mig. Hvem véd, hvad Rupert, den Skurk, kan finde paa. Og jeg kan jo ikke forsvare mig. Jeg er jo ikke Rudolf Rassendyll, vel?“

Jeg ventede i Tavshed paa, at han skulde lade mig gaa, og jeg var glad ved, at han ikke nærede nogen Mistanke med Hensyn til mit Ærinde. Havde jeg sagt et eneste Ord om Mr. Rassendyll, havde jeg ikke faaet Lov at rejse. Han blev en Gang ude af sig selv ved at erfare, at jeg stod i Forbindelse med Rudolf, i den Grad havde hans Skinsyge overvundet hans Følelse af Taknemmelighed. Ja, jeg tror ikke, hans Had til Mr. Rassendyll kunde have været større, selv om han havde vidst, hvad jeg skulde besørge. Det var maaske nok en ganske naturlig Følelse hos Kongen, men derfor var det lige pinligt at bemærke den.

Da jeg endelig forlod Kongen, opsøgte jeg Connetablen paa Zenda. Han vidste Besked med mit Ærinde, og idet jeg nu tog Plads ved Siden af ham, fortalte jeg ham om Brevet, og om den Maade, hvorpaa jeg hurtigst og sikrest vilde sende ham Meddelelse om, hvorledes det gik mig. Oberst Sapt var ikke i godt Humør den Dag, han havde ogsaa faaet en Omgang af Kongen, og hans Beholdning af Taalmodighed var jo aldrig ret stor.

„Hvis vi ikke forinden har skaaret Halsen over paa hinanden, saa er vi alle sammen paa Zenda til den Tid, du kommer til Wintenberg,“ sagde han. „Hoffet flytter derud i Morgen, og jeg bliver der, saa længe Kongen vil opholde sig der.“

Han standsede, men tilføjede saa: „Tilintetgør Brevet, hvis der er nogen Fare.“

Jeg nikkede.

„Og dig selv med, hvis det er den eneste Udvej,“ fortsatte han med et surt Smil. „Himmelen maa vide, hvorfor hun i det hele taget maa sende et saadant tosset Brev, men naar galt skal være, kunde hun gerne have betroet mig det.“

Jeg vidste, at Sapt holdt af at spotte andres Følelser, saa jeg

lagde ingen Vægt paa de Udtryk, han brugte. Derfor nøjedes jeg med at svare paa den sidste af hans Bemærkninger.

„Nej, det er bedre, du bliver her,“ sagde jeg indtrængende. „Thi hvis jeg nu mister Brevet — hvad der ikke er megen Udsigt til — saa skal du forhindre, at det kommer i Kongens Hænder.“

„Ja, jeg kan jo i alt Fald prøve paa det,“ sagde Sapt med et Grin. „Men — et Brev er dog en ringe Ting at sætte et Kongeriges Fred paa Spil for. Naa, af Sted med dig da. Hils Rassendyll fra mig og sig, at det, han gjorde, var godt. Men sig ham, at han skal gøre én Ting endnu. Lad dem nu sige Farvel til hinanden og saa dermed være færdige. Du gode Gud, det er vel da ikke hans Mening at gaa og spille hele Livet med at tænke paa en Kvinde, han aldrig ser?“

„Hvad andet skal han gøre? Hans Gerning her er jo fuldført.“

„Ja vist, det er den maaske nok,“ svarede han. „Han har jo i det mindste givet os vor gode Konge tilbage. Men alligevel — der er maaske mere endnu tilbage.“

Jeg tror ikke, man kan bebrejde en Mand, at han har Lyst til i Fred og Ro at spise til Middag sammen med sin Hustru, før han begiver sig ud paa en lang Rejse. Det var da *min* Mening, og jeg blev derfor lidt ærgerlig, da jeg kom hjem og erfarede, at Helgas Fætter, Anton von Strofzin, havde inviteret sig selv til Middag for samtidig at sige Farvel. Han sad som sædvanlig og snakkede væk om alt det, der for Øjeblikket optog Hovedstadens Befolkning. Han meddelte os, at Kongen var syg, og at Dronningen var vred, fordi hun skulde føres til Zenda. Endvidere vilde Ærkebiskoppen paa Søndag prædike imod de nedringede Selskabsdragter, og Kansleren, hvis Datter snart skulde have Bryllup, tog vistnok sin Afsked med det allerførste og saa videre. Jeg hørte kun halvt efter hans Vrøvl, indtil jeg med ét blev lutter Øre.

„De forsikrede i Dag i Officersklubben, at Rupert af Hentzau snart vilde blive kaldt tilbage. Har du hørt noget om det, Fritz?“

Selv om jeg havde hørt noget derom, vilde jeg under ingen Omstændigheder have fortalt Anton noget. Men hans Paastand var i den Grad modsat Kongens Ønsker, at jeg paa det bestemteste forsikrede ham om det umulige deri. Anton rystede tvivlende paa Hovedet.

„Ja, det er du naturligvis nødt til at sige. Men jeg véd da, at Rischenheim forleden lod et Par Ord falde derom til Oberst Markel.“

„Rischenheim tror paa det, han haaber paa.“

„Hvor er han nu taget hen?“ spurgte Anton i en irriteret Tone. „Hvorfor har han pludselig forladt Strelsau? Jeg forsikrer dig for, at han er rejst bort for at træffe Rupert, og jeg tør vædde paa, at han har et eller andet Forslag at overbringe ham. Kære Fritz, tro mig, du er skam ikke alvidende.“

Det indrømmede jeg gerne.

„Jeg véd ikke engang, at Greven er rejst, langt mindre, hvorfor han er taget af Sted,“ sagde jeg.

„Ja, der kan du se,“ udbrød Anton, og han tilføjede i en beskyttende Tone: „Du skulde lukke dine Øren lidt bedre op, min Dreng, saa gjorde du dig mere fortjent til den Løn, Kongen giver dig.“

„Ja, i det mindste,“ sagde jeg, „for Hans Majestæt giver mig ikke noget.“ Jeg havde ingen anden Charge paa den Tid end Æreshvervet som Kammerherre hos Dronningen.

Anton gik sin Vej, fuldt overbevist om, at han havde taget et godt Stik hjem. Det kunde jeg ikke indse. Det var jo muligt, at Greven af Luzau-Rischenheim var rejst for at træffe sin Fætter, men det vedkom ikke mig. Saa lagde jeg ingen Vægt derpaa, men lod Hushovmesteren sørge for, at Bauer tog af Sted i Forvejen med Bagagen, og at min Vogn var parat i god Tid. Efter at Anton var gaaet, havde Helga haft travlt med forskellige Smaating vedrørende min personlige Bekvemmelighed, og nu kom hun ind til mig for at sige Farvel. Jeg mærkede, at hun var urolig, skønt hun søgte at skjule det. Hun holdt ikke af disse Rejser, jeg foretog, og tænkte sig altid, at jeg udsatte mig for Farer og Ulykker. Jeg fortalte hende heller ikke den nye og mere farlige Forsendelse, jeg skulde besørge, skønt jeg vidste, at hun havde Dronningens fulde Fortrolighed.

„Hils Kong Rudolf, den virkelige Kong Rudolf,“ sagde hun. „Men for øvrigt bringer du ham jo noget, der faar ham til at regne min Hilsen for intet.“

Jeg saa' paa hende, og hun greb mine Hænder.

„Hvilken Ven han dog har i dig, Fritz. Du tilbeder Mr. Ras-sendyll. Jeg véd godt, du mener, at jeg ogsaa vilde tilbede ham, hvis han trængte til mit Venskab. Nej, jeg er enfoldig nok til at have min egen Afgud.“

Pludselig trak hun mig ind til sig og hviskede til mig. Jeg tror, at vor egen Lykke hos hende vakte en pludselig, stærk Medfølelse med hendes Herskerinde.

„Faa ham til at sende hende et kærligt Brev, Fritz,“ hviskede

hun, „noget, der kan trøste hende. Hun har jo ikke som jeg sin Afgud hos sig.“

„Ja, det skal jeg nok sørge for,“ svarede jeg, „og nu lev vel.“

Ja, han vilde sikkert besvare det Brev, jeg bragte ham, og jeg havde svoret at bringe hende Svaret. Jeg var derfor ved godt Mod, da jeg tog af Sted med den lille Æske og Dronningens Brev i Lommen. Og som Oberst Sapt havde sagt, jeg vilde tilintetgøre begge Dele, ja, mig selv med, hvis det var nødvendigt. Var man i Dronning Flavias Tjeneste, tog man intet Forbehold, men tjente hende fuldt og helt.

II.

Inden Mr. Rassendyll forlod England, havde vi omhyggelig forberedt vort Møde. Han skulde være i „Hotel den gyldne Løve“ den 15. Oktober Klokken 11 om Aftenen. Jeg gjorde Regning paa at komme til Wintenberg mellem 8 og 9 den samme Aften. Jeg vilde saa tage ind paa et andet Hotel, og under Paa-skud af at gaa en Tur opsøge ham til den aftalte Tid. Naar jeg derpaa havde afleveret mit Budskab og haft den sjældne Fornøjelse at faa en lang Passiar med ham, skulde jeg vende tilbage til mit Hotel. Tidlig den næste Morgen vilde Mr. Rassendyll være langt borte fra Wintenberg, medens jeg op ad Dagen vilde tiltræde Hjemrejsen til Strelsau. Jeg vidste, at han skulde nok møde til Tiden, og jeg nærede ikke den ringeste Tvivl om, at jeg ligeledes vilde være i Stand til at udføre min Del af Programmet. Alligevel havde jeg været saa forsigtig at tage en Uges Permission for det Tilfældes Skyld, at jeg af en eller anden uforudset Aarsag skulde blive opholdt. Da jeg var mig bevidst, at jeg havde gjort alt, hvad jeg kunde, for at forebygge Uheld, var det med den største Sindsro, jeg satte mig til Rette i min Kupé. Æsken havde jeg i en Inderlomme, og Brevet laa i min Lommebog. Jeg havde taget min Revolver med, da jeg ikke et Øjeblik havde glemt, at jeg for enhver Pris maatte forsvare det, jeg førte med mig.

Natten gik, og om Morgenens kom Bauer ind i Vognen for at betjene mig og servere Kaffen. Derpaa gik han ud igen. Klokken var den Gang henved otte, vi holdt ved en temmelig stor Station, og Toget skulde ikke standse igen før Middag. Jeg saa'

Bauer gaa ind i den anden Klasses Kupé, han rejste i, og derpaa trak jeg Vinduet op. Det var vist paa det Tidspunkt, at jeg igen kom til at tænke paa Rischenheim, og jeg husker, jeg sad og undrede mig over, at han kunde tænke paa noget saa haabløst som at faa Rupert tilbage til Ruritanien.

Jeg tænkte ogsaa paa, hvorfor han var rejst fra Strelsau, men da jeg ikke havde sovet godt om Natten, lukkede jeg Øjnene og sov snart igen. Jeg var alene i Kupéen og havde ikke noget at frygte. Jeg vaagnede igen ved Middagstid, da Toget standsede. Bauer kom ind til mig med en Kop Bouillon, og da jeg var færdig med min lille Frokost, gik jeg ud for at telegrafere til min Hustru. Jeg vidste, at det vilde berolige hende, og hun vilde ogsaa meddele Dronningen, at jeg var naaet saa langt. Idet jeg aabnede Døren til Telegrafkontoret, kom Bauer ud derfra. Det gav et Sæt i ham, men han forklarede hurtigt, at han havde bestilt Værelser i Wintenberg. Dette var en overflødig Forsigtighedsregel, da der ikke var nogen Fare for, at Hotellet skulde være overfyldt. Det ærgrede mig, at han havde telegraferet, da jeg aldeles ikke ønskede at henlede Opmærksomheden paa min Ankomst. Naa, nu var det gjort, og at dadle Bauer derfor, vilde kun have givet ham Anledning til at spekulere over min Hemmelighedsfuldhed. Jeg sagde derfor intet, men gik forbi ham med et Nik. Senere, da de forskellige Tildragelser blev opklarede, har jeg tænkt mig, at han ved den Lejlighed foruden Telegrammet til Hotelværtten har afsendt et andet Telegram, om hvis Indhold jeg ikke havde den fjerneste Anelse.

Vi standsede endnu en Gang, før vi kom til Wintenberg. Jeg stak Hovedet ud af Vinduet for at se mig om og opdagede da Bauer henne ved Bagagevognen. Han løb ivrigt hen til mig og spurgte, om der var noget, jeg ønskede. Jeg svarede nej, men i Stedet for at gaa sin Vej, begyndte han at underholde mig. Det brød jeg mig ikke om, og jeg satte mig derfor igen paa min Plads og ventede utaalmodigt paa, at Toget skulde køre videre. Der gik vel fem Minutter, men saa satte det sig endelig i Bevægelse.

„Gudskelov!“ udbrød jeg og tog en Cigar frem af mit Foderal.

Men i næste Øjeblik trillede Cigaren upaaagtet paa Gulvet, medens jeg sprang op og fo'r hen til Vinduet.

Lige da vi forlod Stationen, saa' jeg en Drager forsvinde med en Kuffert, der havde en overraskende Lighed med min. Den havde været i Bauers Varetægt, og han havde sørget for, at den blev indskrevet. Det var næsten ikke tænkeligt, at det var min

Kuffert, og selv om jeg havde været vis derpaa, havde jeg ikke kunnet gøre noget. Toget standsede ikke før Wintenberg, og enten jeg havde min Bagage med eller ej, skulde jeg være i Byen den Aften.

Vi ankom meget præcist, og jeg sad et Øjeblik og ventede, at Bauer skulde komme for at tage min Haandbagage. Han kom imidlertid ikke, og jeg steg ud. Det lod ikke til, at der var mange medrejsende, og disse forsvandt hurtigst muligt, dels til Fods, dels i Vogne, der holdt uden for Stationen. Jeg stod og saa' efter min Tjener og min Kuffert. Det var en mild Aften, og jeg følte mig meget besværet af min Pels og min Haandbagage. Jeg ventede endnu en fem, seks Minutter. Konduktørerne var borte, og nu kom Stationsforstanderen gaaende. Han lod til at foretage et sidste Eftersyn, og jeg spurgte ham, om han ikke havde set noget til min Tjener. Det havde han ikke. Jeg havde ingen Garantiseddél, men jeg fik ham til at lade mig se den Bagage, der var ankommen. Min Kuffert var ikke til at opdage. Stationsforstanderen saa' ud, som om han ikke rigtig troede paa Tjenerens eller Kuffertens Eksistens, og han sagde noget om, at min Tjener vel maatte være bleven efterladt paa sidste Station ved en Fejltagelse. Jeg indvendte, at i saa Tilfælde vilde han jo ikke have haft Kufferten med sig. Stationsforstanderen indrømmede Rigtigheden af mine Ord, men nøjedes for Resten med at trække paa Skuldrene. *Han* kunde ikke sige mig Besked.

Da var det, at jeg første Gang begyndte at tvivle paa Bauers Ærlighed. Jeg kom til at tænke paa, hvor lidt jeg kendte til den Fyr, og hvor vigtigt mit Ærinde var. Tre hurtige Bevægelser overbeviste mig om, at Brevet, Æsken og Revolveren var paa deres Plads. Hvis Bauer havde tænkt sig, at Kufferten indeholdt noget af Betydning, vilde han nu være klar over sin Fejltagelse. Stationsforstanderen havde ikke bemærket noget; han stod og saa' op paa den dødsige Gaslygte, der hang under Perrontaget. Jeg vendte mig om imod ham.

„Naar han kommer, vil De saa sige til ham —,“ begyndte jeg.

„Han kommer ikke i Aften,“ afbrød han i en ikke særlig høflig Tone. „Det var sidste Tog.“

„Vil De da ikke, naar han en Gang kommer, sige ham, at hans Herre er taget ind paa Wintenbergerhof. Nu tager jeg derhen med det samme.“ Tiden var nemlig knap, og jeg vilde ikke, at Mr. Rassendyll skulde vente. Desuden var jeg bleven noget nervøs og ønskede at forrette mit Ærinde saa snart som

muligt. Hvad var der bleven af Bauer? Den Tanke vendte tilbage og i Følge med den en anden, der paa en Maade syntes at staa i Forbindelse med min Stilling i Øjeblikket: hvorfor og hvorhen var Greven af Luzau-Rischenheim rejst, Dagen før jeg tiltraadte min Rejse til Wintenberg?

„Hvis han kommer, skal jeg sige det,“ sagde Forstanderen, der havde fulgt mig ud gennem Stationsbygningen.

Der var ikke en Vogn at se foran Stationen! Jeg vidste, at Stationen laa lidt uden for Byen, thi jeg havde passeret Wintenberg paa min Bryllupsrejse tre Aar i Forvejen. Min Ærgrelse naaede Toppunktet, da jeg nu indsaa', at jeg vilde være nødt til at gaa og saaledes yderligere forsinke mig.

„Hvorfor har De ikke Vogne nok?“ spurgte jeg vredt.

„Der plejer ellers at være mere end tilstrækkeligt,“ sagde han, denne Gang i en undskyldende Tone. „Det skyldes et mærkeligt Tilfælde, at der ikke er nok i Aften.“

„Et Tilfælde?“ Jeg følte min Uro vokse.

„Lige før Eksprestoget kom ind, kom der et Lokaltog. Det plejer sjældent at medføre Passagerer, men i Aften var der en Snes Mand, ja, maaske fem og tyve med det. Jeg tog selv imod deres Billetter, og de var alle fra den nærmeste Landstation. Det var der nu ikke noget mærkeligt i; thi der er en velbesøgt Restauration der. Men hver af dem lejede en Vogn for sig alene, og idet de kørte bort, lo de og raabte til hverandre. Der var derfor kun nogle enkelte Vogne tilbage, da Deres Tog kom ind, og de blev straks kaprede.“

Naar man kun tog Hensyn til denne Hændelse, var der ingen Grund til at skænke Sagen Opmærksomhed, men jeg spurgte mig selv, om den, der havde berøvet mig min Tjener, nu ogsaa havde taget min Vogn.

„Hvad var det for Folk?“ spurgte jeg.

„De saa' skam meget forskellige ud, men de fleste af dem var noget lurvede. Jeg undrede mig netop over, at de havde Raad til at køre i Droske.“

„Naa, det maa jeg jo finde mig i,“ sagde jeg, og idet jeg knappede min Pels, tog jeg min Haandbagage og Stok og spurgte om Vej til Hotellet. Mit Uheld havde forjaget Stationsforstanderens Ligegyldighed, og han gav mig en meget omhyggelig Vejledning.

„De skal gaa hen ad Alléen, der er en halv Fjerdingvej, saa begynder de første Huse i Byen, og Deres Hotel ligger til højre paa det første Torv, De kommer til.“

Jeg takkede ham kort — jeg havde endnu ikke tilgivet ham

hans tidligere Uhøflighed — og begav mig paa Vej, besværet af min tunge Frakke og min Haandbagage. Da jeg kom lidt bort fra den oplyste Station, mærkede jeg, at det var en meget mørk Aften, og de høje Popler gjorde Vejen endnu mørkere. Jeg kunde næppe skelne Vejen, og hvert Øjeblik snublede jeg paa den ujævne Stenbro. Der var kun ganske faa Lygter, deres Skær var svagt, og der var langt imellem dem.

Der var ingen at se eller høre, saa jeg kunde for den Sags Skyld have været hundrede Mil fra nogen menneskelig Bolig. Mod min Vilje trængte Tanken om Fare sig ind paa mig. Jeg begyndte at tænke paa hver eneste lille Begivenhed, der var hændet mig paa denne Rejse, selv den ligegyldigste fik en ildevars-lende Betydning. Det var mig umuligt at vise disse Tanker bort. Jeg bar jo Dronningens Brev hos mig, og jeg vilde have givet ikke saa lidt, om jeg i dette Øjeblik kunde have haft gamle Sapt eller Rudolf Rassendyll ved min Side.

Naar man aner Fare, bør man ikke spille Tiden med at overveje, om Muligheden virkelig er der. Man skal vedkende sig sin Frygt og handle, som om man virkelig er truet. Havde jeg gjort det og holdt Øje med Vejkanten og Jorden for min Fod i Stedet for at fortabe mig i en Labyrint af Overvejelser, kunde jeg maaske i Tide have undgaaet Fælden eller i hvert Fald faaet fat paa min Revolver eller, som sidste Udvej, tilintetgjort det, jeg førte med mig. Men jeg var hensunken i Spekulationer, og det hele syntes at hænde i et Øjeblik. Netop som jeg havde bebrejdet mig selv min Frygtagtighed og besluttet at bortvise mine bange Anelser, hørte jeg en sagte Hvisken, og jeg saa' to eller tre Skikkelser mellem Poplerne ved Vejkanten. I næste Sekund fo'r de ind paa mig. Saa længe jeg kunde flygte, vilde jeg ikke kæmpe. Jeg undgik dem ved et pludseligt Spring fremad og satte i Løb hen mod den oplyste By. Om jeg løb trediv eller fyrretyve Skridt, véd jeg ikke, men jeg hørte hurtige Fodtrin bag mig. Saa faldt jeg, saa lang jeg var, og jeg forstod, at de havde haft et Reb spændt ud over Vejen. Idet jeg faldt, sprang der en Mand frem fra hver Side af Vejen, og jeg mærkede, at Rebet slappedes under mig. Jeg laa med Ansigtet ned i Vejens Mudder, en Mand laa paa Knæ ovenpaa mig, og en anden holdt begge mine Hænder. Jeg var nær ved at kvæles, da jeg hørte én sige:

„Vend ham om!“

Jeg kendte Stemmen, og det var en Bekræftelse paa den Frygt, jeg lige havde søgt at faa Bugt med. Der havde altsaa dog været noget om det, Anton v. Strofzin havde sagt, thi det var Rischenheims Stemme, jeg havde hørt.

De tog fat paa mig og begyndte at vende mig om paa Ryggen. Her var der en Udvej, og med et Kast væltede jeg mig til Siden. Et Øjeblik var jeg fri, min Bevægelse syntes at have overrasket dem, og jeg kom op paa Knæ. Men i det samme fløj en Mand ind paa mig som skudt ud af en Kanon, og det voldsomme Stød væltede mig om paa ny. Denne Gang faldt jeg paa Ryggen, og jeg følte stærke Fingre om min Hals. Nu blev mine Arme igen grebne og ligesom naglede til Jorden. Den Mand, jeg havde over mig, nærmede sit Ansigt til mit, og gennem Mørket kunde jeg skelne Rupert af Hentzaus Træk. Han stønnede oven paa den pludselige Anstrengelse og som Følge af den Kraft, hvormed han holdt fast paa mig, men der var Smil om hans Mund, og da han paa mit Blik kunde se, at jeg kendte ham, lo han sagte og triumferende.

Saa hørte jeg igen Rischenheims Stemme.

„Hvor er den Taske, han bar. Det er vel i den.“

„Dit Fæ! Han har det selvfølgelig paa sig,“ sagde Rupert haanligt. „Hold fast paa ham, medens jeg ser efter.“

Til hver Side var der én, der holdt fast paa mine Hænder, og Ruperts venstre Haand slap ikke min Hals, medens hans højre fo'r undersøgende omkring i mine Lommer og ind imellem mine Klæder. Jeg laa aldeles hjælpeløs.

Nu fandt han min Revolver og rakte den til Rischenheim, der stod ved Siden af ham. Saa mærkede han Æsken, rev den til sig, og hans Øjne straalte.

Han satte sit Knæ saa haardt imod mit Bryst, at jeg næppe kunde aande, hvorpaa han dristede sig til at slippe min Hals. Han fik hurtigt Æsken lukket op.

„Kom her med Lygten,“ raabte han. En anden Bandit kom med en Blændlygte, som han rettede mod Æsken. Rupert aabnede den helt, og da han saa', hvad den indeholdt, lo han igen og stak den i Lommen.

„Skynd dig, skynd dig!“ sagde Rischenheim. „Nu har vi faaet det, vi vilde have. Der kan komme nogen, hvad Øjeblik det skal være.“

Et Haab blussede op i mig. Tabet af Æsken var jo slemt, men jeg vilde endda prise mig lykkelig, hvis Brevet undgik Opdagelse. Rupert havde maaske nok tænkt sig, at jeg medførte noget lignende som det, Æsken indeholdt, men Brevet kunde han ikke vide noget om. Vilde han gøre, som Rischenheim bad ham? Nej, Greven af Hentzau gjorde sine Sager grundigt.

„Nu kan vi lige saa godt efterse ham lidt nærmere,“ sagde

han og tog fat igen. Mit Haab forsvandt, thi nu vilde han finde Brevet.

I næste Øjeblik havde han det. Han snappede Lommebogen, og idet han gjorde en utaalmodig Bevægelse hen imod Manden, der holdt Lygten, begyndte han at undersøge Indholdet. Jeg husker godt hans Ansigt, som det viste sig der i det skarpe, hvide Lys mod den mørke Baggrund. Han saa' smukkere ud end nogen Sinde, skønt hans fine Træk viste en haanlig Overlegenhed. Nu holdt han Brevet i Haanden, og der var ligefrem Fryd i hans Blik, da han rev det op. Et hastigt Blik viste ham, hvad det var, han havde faaet fat paa, og han gav sig ganske roligt til at læse det uden at bryde sig om Rischenheims Nervøsitet eller det forbitrede Blik, hvormed jeg saa' paa ham. Han læste det i Ro og Mag, som om han havde siddet i sit Hjem i en magelig Lænestol, og han smilte spottende, da han læste de sidste Ord, Dronningen havde skrevet. Han havde sandelig faaet fat paa mere, end han havde gjort Regning paa.

Rischenheim lagde Haanden paa hans Skulder.

„Skynd dig dog, Rupert!“

„Lad mig nu være i Fred, Menneske. Jeg har ikke længe læst noget saa fornøjeligt,“ svarede Rupert. Saa brast han i Latter og pegede paa de sidste Linier. „Se dèr!“ sagde han og pegede paa Ordene. Jeg var ude af mig selv af Vrede, og mit Raseri gav mig nye Kræfter. Rupert var i Øjeblikket mindre agtpaagivende, han sad ikke saa tungt paa mig, og da han viste Rischenheim det Sted i Brevet, der havde moret ham saa umaadeligt, vendte han Hovedet bort. I samme Øjeblik væltede jeg ham af mig, og med et voldsomt Ryk rev jeg min højre Haand løs. Jeg greb efter Brevet. Rupert, der blev bange for at miste sit Bytte, sprang tilbage. Jeg sprang op og slyngede den Fyr bort, der holdt fast paa min anden Haand. Et Øjeblik stod jeg Ansigt til Ansigt med Rupert, saa fo'r jeg ind paa ham. Han var mig for hurtig. Han sprang om bag den Mand, der holdt Lygten, og slyngede ham frem imod mig. Lygten faldt til Jorden.

„Giv mig din Stok,“ hørte jeg Rupert sige. „Hvor er den? Tak!“

Saa hørte jeg Rischenheims Stemme. Denne Gang frygtsonst bedende:

„Rupert, du lovede mig ikke at slaa ham ihjel!“

Det eneste Svar var et kort, vildt Latterudbrud. Jeg skød Manden til Side og fo'r fremad. Jeg saa' Rupert, som holdt Haanden i Vejret, og han maa have holdt en svær Stok. Saa véd jeg næppe, hvad der mere skete. Det var, som om nogen søgte

at holde ham tilbage, thi jeg hørte ham udstøde en Ed, og i næste Øjeblik fik jeg et saadant Slag for Panden, at jeg mistede Bevidstheden.

Da jeg igen kunde opfatte noget, mærkede jeg, at jeg laa paa Ryggen. Jeg havde de frygteligste Smerter i Hovedet, og det forekom mig, at en Flok Mænd stod omkring mig og talte ivrigt sammen. Saa hørte jeg Rupert le, og jeg saa' ham løfte Stokken, men i det samme greb Rischenheim ham om Haandleddet. Jeg hørte nu, at Rischenheim mindede Rupert om, at han havde lovet ikke at dræbe mig, og at Rupert ikke tog mindste Hensyn til ham, men blot overvejede, om det vilde være vanskeligere at faa mig af Vejen død end levende. Jeg kunde hverken holde ud at høre eller se, saa jeg lukkede Øjnene i sløv LigeGYldighed. I næste Sekund hørte jeg Raab, der lød et Skud, saa et til, og jeg hørte hurtige Fodtrin fjerne sig. I min Udmattelse forstod jeg ikke, hvad der gik for sig, men mine Smerter var ikke saa heftige, og jeg følte, jeg kunde sove.

III.

Skæbnen vilde, at mit Liv ikke kom til at afhænge af noget saa usikkert som Ruperts Løfte. Der er en skikkelig Fragtmand, der nu lever i gode Kaar i Wintenberg, fordi han den Aften tilfældigvis kom kørende hen ad Stationsvejen, netop da Rupert tænkte paa at tilføje mig et dødbringende Slag. Fragtmanden havde en tre, fire stærke Knøse med sig, og i det Øjeblik, da de opdagede Gruppen omkring mig, sprang de af og fo'r ind paa Rupert og hans Fæller. De fortalte bagefter, at den ene af Tyvene havde været stemt for at slaas — jeg kunde tænke mig, hvem det var — men at de andre ildsomt havde ført ham bort med sig i Mørket. Mine nye Venner satte efter dem, men et Par Revolverskud gjorde dem betænkelige, og de vendte uskadte tilbage til det Sted, hvor jeg laa bevidstløs paa Jorden. De hældte lidt Vin i mig, og lidt efter lukkede jeg Øjnene op. De talte om at bringe mig paa Hospitalet. Det skulde jeg ikke have noget af, men skønt jeg begyndte at blive klar over Forholdene, var det mig dog umuligt at fremstamme mere end de indtrængende Ord: „Den gyldne Løve, den gyldne Løve! Hundrede Mark for at bringe mig til den gyldne Løve!“

Da de forstod, at jeg var paa det rene med, hvor jeg

ønskede at komme hen, tog den ene min Haandbagage, medens de andre løftede mig op i Vognen, og vi kørte til det Hotel, hvor Rudolf Rassendyll var. Den eneste Tanke, mit stakkels Hoved var i Stand til at fastholde, var den at træffe ham saa snart som muligt for at sige ham, at jeg havde været saa dum at lade Rupert faa fat i Dronningens Brev.

Han var der. Han stod paa Dørtærskelen og syntes at vente paa mig, skønt Klokken endnu ikke var saa mange. Da Fragtmanden kørte op foran Døren med mig, saa' jeg Mr. Rassendylls høje, slanke Skikkelse, og Lygternes Skær faldt lige paa hans røde Haar. Jeg fik en Følelse som et forladt Barn, der finder sin Moder. Jeg rakte min Haand ud imod ham over Kanten af Vognen, idet jeg mumlede: „Jeg har mistet det.“

Det gav et Sæt i ham, og han traadte helt hen til mig. Saa vendte han sig hurtigt om mod Kusken.

„Den Herre er min Ven. Overlad ham kun til mig, saa skal jeg siden afgøre det med Dem.“

Han ventede, medens jeg blev løftet ned i hans aabne Arme, og han bar mig selv ind. Jeg var helt klar nu og forstod alt, hvad der gik for sig. Der var et Par Mennesker i Forhallen, men dem bød han sig ikke om. Han bar mig hurtigt ovenpaa og ind i sit Værelse. Der anbragte han mig i en Lænestol og stillede sig saa foran mig. Han smilte, men jeg kunde se Spændingen i hans Blik.

„Jeg har mistet det,“ gentog jeg i en ynkelig Tone.

„Ja, jeg forstaar dig,“ sagde han med et Nik. „Vil du hellere vente, eller kan du fortælle mig det nu?“

„Det kan jeg godt, men giv mig et Glas Kognac.“

Rudolf gav mig lidt Kognac, dygtig fortyndet med Vand, og saa tog jeg fat paa min Beretning. Skønt jeg var svag, var jeg dog ikke forvirret, og han fik hele Historien i faa, men tilstrækkelige Ord. Han forandrede ikke en Mine, førend jeg nævnede Brevet.

„Var der ogsaa et Brev?“ spurgte han hurtigt, og der kom et Udtryk af forøget Spænding og uventet Glæde i hans Ansigt.

„Ja, der var ogsaa et Brev. Det havde hun skrevet, og det har jeg ogsaa mistet, Rudolf! Gud hjælpe mig, jeg har mistet begge Dele, Rupert har ogsaa Brevet.“

Jeg tror, jeg maa have været meget svækket efter det Slag, jeg havde faaet, thi her mistede jeg Fatningen og var lige ved at bryde ud i Hulken. Rudolf greb min Haand og trykkede den. Jeg forsøgte at tage mig sammen og saa' op paa ham. Han stod

hensunken i Overvejelse, og nu, da jeg igen var sammen med ham, forekom det mig, at jeg aldrig havde mistet ham, men at vi atter var sammen i Strelsau eller paa Tarlenheim og lagde Planer mod Sorte Michael og Rupert for igen at sætte Kongen paa Tronen. Thi som jeg nu saa' Mr. Rassendyll for mig, saa' han aldeles ud som den Gang, han regerede i Strelsau, naar undtages enkelte hvide Stænk i hans Haar.

Smerterne blev stærkere i mit arme Hovede. Mr. Rassendyll ringede to Gange, og en midaldrende, tætbygget lille Mand traadte ind. Han var iført en mørk Dragt og havde det tilforladelige, kloge Udtryk, hvorpaa man kender den engelske Tjener.

„James,“ sagde Rudolf, „Grevnen er kommen til Skade. Vil De forbinde ham.“

James gik ud igen og kom et Øjeblik efter tilbage med Vand, Haandklæde og Forbindsager. Han bøjede sig over mig og tog fat paa at vaske og behandle mit Saar paa det omhyggeligste. Rudolf gik op og ned ad Gulvet.

„Naa, er De saa færdig, James?“ spurgte han lidt efter.

„Ja,“ svarede Tjeneren og pakkede sine Sager sammen.

„Kom saa med Telegramblanketter.“

James forsvandt og bragte dem i næste Øjeblik.

„Vent, til jeg ringer,“ sagde Rudolf, og idet han vendte sig om imod mig, spurgte han:

„Gaar det nu bedre, Fritz?“

„Jeg er parat til at høre efter.“

„Jeg forstaar deres Plan. En af dem — enten det nu bliver Rupert eller denne Rischenheim — vil søge at faa Kongen i Tale og vise ham Brevet.“

Jeg sprang op.

„Det *maa* de ikke!“ udbrød jeg og faldt i det samme tilbage med en Fornemmelse, som om man havde jaget en rødglødende Ildrager gennem mit Hovede.

„Du kan gøre dit til at standse dem,“ sagde Rudolf med et Smil og standsede for at trykke min Haand. „Du kan sige dig selv, at de vil ikke betro det til Postvæsenet. En af dem vil overlevere det. Men hvem?“ Han stod og saa' paa mig med et eftertænksomt Udtryk.

Det kunde jeg ikke sige, men jeg tænkte mig, det vilde blive Rischenheim. Det vilde være alt for risikabelt for Rupert at vise sig inden for Rigets Grænser, og han vidste ogsaa, at Kongen ikke let lod sig bevæge til at modtage ham, ligegyldigt hvilket vigtigt Ærinde, han vilde foregive. Derimod vidste ingen noget ufordelagtigt om Rischenheim, der oven i Købet ifølge sin

Rang kunde være vis paa hurtigt at faa tilstaaet Audiens. Jeg sluttede derfor, at det vilde blive ham, der vilde overbringe Brevet.

„Ja, eller snarere en Kopi deraf,“ sagde Rudolf. „I hvert Fald vil Rischenheim eller Rupert i Morgen tidlig være paa Vej til Zenda eller er maaske allerede taget af Sted.“

Igen forsøgte jeg at rejse mig op, thi jeg brændte af Iver efter at forhindre de skæbnesvangre Følger af min Dumhed. Rudolf tvang mig imidlertid tilbage og sagde: „Nej, vær rolig.“ Saa satte han sig ved Bordet og tog Telegramblanketterne.

„Du og Sapt har vel en Chifferskrift?“ spurgte han.

„Ja, skriv blot Telegrammet, saa skal jeg omskrive det.“

„Her har jeg skrevet: *Dokumentet tabt.. Lad ingen tale med ham, hvis det er muligt.. Telegrafer, hvem der kommer.* — Jeg kan ikke lide at gøre det tydeligere, de fleste Chifferskrifter kan jo tydes.“

„Ikke vor,“ sagde jeg.

„Naa, mener du, dette kan bruges?“ spurgte Rudolf med et vantro Smil.

„Ja, det forstaar han nok,“ svarede jeg og omskrev det. Det var med Nød og næppe, jeg kunde holde Pennen saa længe.

Klokken lød igen, og James viste sig øjeblikkelig.

„Send det af Sted.“

„Nu er Telegrafkontoret lukket, Herre.“

„James, James!“

„Ja vel, men det kan tage en Time at faa det lukket op.“

„De maa bruge en halv Time. Har De Penge?“

„Ja.“

„Nu er det vist bedst,“ sagde Rudolf til mig, „at du kommer rigtig i Seng.“

Jeg véd ikke, hvad jeg svarede, thi jeg følte mig atter saa svag, at Rudolf selv hjalp mig ind i Seng. Jeg sov i hans Seng, men jeg tror ikke, han saa meget som hvilte sig paa Sofaen, thi jeg var vaagen et Par Gange, og da kunde jeg høre ham gaa op og ned inde i det andet Værelse. Men henimod Morgenstunden faldt jeg i en tung Søvn, og om han ogsaa har sovet, véd jeg ikke.

Klokken otte kom James ind og vækkede mig. Han sagde, at i Løbet af en halv Time vilde der komme en Læge for at se til mig, men at Mr. Rassendyll gerne vilde tale med mig et Par Minutter, hvis jeg følte mig oplagt dertil. Jeg bad James kalde sin Herre ind øjeblikkelig. Det var jo ligegyldigt, om jeg følte mig oplagt eller ej.

Rudolf kom ind. Han var rolig og alvorlig. Jeg kunde se, at han var fuldt ud sig selv, parat til at bruge alle sine Evner. Men der var tillige et andet Præg over ham, og det fik hans Ansigt til at straale. Jeg har set et saadant Lysskær over unge Mænds Ansigter, naar de saa' den Dame, de tilbad, komme ind i Balsalen, og jeg har set den samme Glans, men mere dæmpet, i den unge Piges Blik, naar en eller anden ung Fyr, der ikke i mine Øjne udmærkede sig frem for de andre, bad hende om en Dans. Det var den samme Straaleglans, jeg saa' i Rudolfs Blik.

„Gamle Ven,“ sagde han, „her er Svar fra Sapt. Vil du blot tænke dig, Rischenheim havde udbedt sig Audiens, inden han forlod Strelsau.“

Jeg rejste mig op paa Albuen.

„Forstaar du mig? Han rejste om Mandagen. I Dag er det Onsdag, og Kongen har tilstaaet ham Audiens paa Fredag Kl. 4.“

„De gjorde altsaa Regning paa, at Overfaldet vilde lykkes,“ udbrød jeg, „og Rischenheim har saa Brevet med!“

„Nej, kun en Kopi, om jeg kender Rupert ret. Ja, det var godt arrangeret. Især kan jeg godt lide det med Droskerne. Men nu telegraferer jeg til Sapt,“ fortsatte han, „for at han om muligt kan holde Rischenheim borte en Dag eller ogsaa faa Kongen bort fra Zenda.“

„Ja, men Rischenheim maa dog faa den Audiens før eller senere,“ indvendte jeg.

„Før eller senere — der er himmelvid Forskel paa de to Ting!“ udbrød Rudolf Rassendyll. Han tog Plads paa Sengekanten og fortsatte hurtigt og bestemt: „Du kan ikke bevæge dig de første Par Dage. Send Besked fra mig til Sapt. Sig ham, at han skal holde dig à jour med, hvad der foregaar. Saa snart som du kan, tag saa til Strelsau, og lad øjeblikkelig Sapt vide, at du er ankommen. Din Hjælp vil være nødvendig.“

„Og hvad agter du at gøre?“ spurgte jeg og stirrede paa ham.

Han vendte sig helt om imod mig, og jeg kunde se paa hans Ansigt, at modstridende Følelser gik gennem hans Sind. Jeg saa' den faste Beslutning og Foragt for Faren, saa kom der fornøjelige, ja lystige Tanker og endelig den Straaleglans, jeg før omtalte. Han havde været ved at ryge en Cigaret og kastede nu den sidste Stump bort, idet han rejste sig fra Sengekanten.

„Jeg tager til Zenda,“ sagde han.

„Til Zenda!“ udbrød jeg overrasket.

„Ja, jeg tager dertil igen, Fritz. Aa, jeg vidste, jeg vilde komme der igen, og nu sker det.“

„Men hvad vil du gøre?“

„Jeg vil indhente Rischenheim eller i hvert Fald komme lige i Hælene paa ham. Hvis han kommer først, opholder Sapt ham, til jeg kommer, og er jeg først paa Pladsen, kommer han ikke til at tale med Kongen. Ja, hvis jeg kommer tidlig nok —.“ Han brød ud i en pludselig Latter. „Ser jeg maaske ikke ud som før? Kan jeg ikke spille Konge en Gang endnu? Ja, kommer jeg blot tidlig nok, skal Rischenheim dog faa Audiens. Kongen vil være meget naadig og tage imod hans Kopi. Ja, vær du blot rolig. Rischenheim skal nok faa Udbytte af sin Gang.“

Han tav lidt for at se, hvorledes jeg optog hans Plan, men jeg var saa overvældet, at jeg intet kunde sige.

Rudolfs opblussende Livlighed forlod ham lige saa hurtigt, som den var kommen, og han var igen den kolde, noget nonchalante Englænder, da han tændte en frisk Cigaret og fortsatte:

„Ser du, der er jo to — Rupert og Rischenheim. Du kan ikke komme herfra før om et Par Dage, saa meget er sikkert. Men vi maa være to i Ruritanien. Rischenheim skal først forsøge, og mislykkes det for ham, trænger Rupert sig med Vold og Magt frem til Kongen. Hvis han blot er sammen med ham i fem Minutter, er Ulykken sket. Du forstaar altsaa, at Sapt maa holde Rupert Stangen, medens jeg tager mig af Rischenheim.“

„Men hvis du nu bliver set — og opdaget?“

„Hellere det, end at Brevet naa'r frem,“ sagde han. Saa lagde han sin Haand paa min Arm og tilføjede alvorligt: „Faar Kongen Brevet, er jeg den eneste, der kan gøre det, der skal gøres.“

Jeg forstod ikke, hvad han mente. Maaske agtede han at bortføre Dronningen fremfor at lade hende i Stikken, efter at Brevet var blevet bekendt; men han kunde jo tænke paa noget, som jeg, der var Kongens Undersaat, ikke turde spørge ham om. Jeg svarede ham slet ikke, thi jeg var først og fremmest i Dronningens Tjeneste, og jeg kunde alligevel ikke tro, at han tænkte paa at tilføje Kongen noget ondt.

„Naa, Fritz, se nu blot ikke saa modfalden ud. Den Historie her er jo ikke nær saa slem som den anden, og den klarede vi jo dog flot.“ Jeg maa vist fremdeles have set tvivlende ud, thi han tilføjede utaalmodigt: „Jeg tager nu i hvert Fald af Sted. Du vil vel ikke have, at jeg skal sidde med Hænderne i Skødet, medens de Skurke bringer Brevet til Kongen?“

Jeg forstod hans Følelser, og da jeg ogsaa forstod, at han ikke regnede Livet for noget i Sammenligning med Generhvervelsen af Dronningens Brev, lod jeg være med at modsige ham. Da han mærkede, at jeg samtykkede i hans Foretagende, forsvandt hver Skygge fra hans Ansigt, og vi begyndte nu ganske forretningsmæssigt at drøfte Planen i dens Enkeltheder.

„Jeg lader James blive her hos dig,“ sagde Rudolf til sidst. „Han vil være dig til god Nytte, og du husker nok, at man fuldt ud kan stole paa ham. Et hvilket som helst Ærinde, du ikke tør betro til nogen anden, kan du lade ham besørge, og — han skylder ogsaa godt.“ Han rejste sig, medens han talte. „Jeg ser ind, inden jeg rejser,“ tilføjede han, „for at høre, hvad Doktoren mener om dig.“

Jeg laa og tænkte paa Fremtiden, da Lægen kom ind. Han undersøgte mig og rømmede sig, medens han smaasnakkede med sig selv, men til min store Overraskelse spurgte han mig ikke ud om Aarsagen til min Blessure og talte heller ikke, hvad jeg havde frygtet for, om Anmeldelse til Politiet. Tværtimod lod han mig forstaa, at jeg kunde stole paa hans Diskretion.

„Et Par Dage maa De holde Dem i Ro her, men saa tænker jeg nok, vi kan faa Dem hjem uden Fare og uden at vække Opsigt.“

Jeg takkede ham, og da han lovede at se ind igen, mumlede jeg noget om hans Honorar.

„Mange Tak, men den Sag er afgjort. Deres Ven, Hr. Schmidt, har betalt mig saaledes, at jeg maa sige, han overdrev Betydningen af den Smule Hjælp, jeg har ydet Dem.“

Næppe var han borte, før min Ven, „Hr. Schmidt“ kom ind igen. Rudolf lo, da jeg fortalte ham, hvor diskret Doktoren havde været.

„Ja, kære Fritz, jeg var nødt til at tage mig visse Friheder med Hensyn til dit gode Navn og Rygte. Der er imidlertid ingen Fare for, at Fru Helga faar noget at vide derom.“

Jeg lo og tilgav Rudolf, skønt jeg fandt, at han kunde have ladet min foregivne tilbedte være noget mere end Bagermadam. Det havde jo været lige saa let at gøre hende til Grevinde, og saa vilde Doktoren dog have respekteret mig noget mere. Rudolf havde imidlertid fortalt ham, at Bageren havde givet mig en i Synet med sin Kagerulle, og det tror Doktoren den Dag i Dag.

„Naa, nu tager jeg af Sted,“ sagde Rudolf.

„Men hvorhen?“

„Til den samme lille Station, hvor to gode Venner en Gang tog Afsked med mig. Fritz, hvor er Rupert taget hen?“

„Ja, vidste jeg det bare!“

„Jeg tør vædde, at han ikke er langt herfra.“

„Er du bevæbnet?“

„Jeg har min seksløbede Revolver. Naa, ja, siden du vil vide det, jeg har ogsaa en Kniv, men det er kun for det Tilfældes Skyld, at han bruger en. Du lader saa Sapt vide, naar du kommer?“

„Ja, og jeg kommer, saa snart jeg kan støtte paa Benene.“

„Som om du behøvede at fortælle mig det, min Ven.“

„Hvor tager du hen fra Stationen?“

„Jeg gaar gennem Skoven til Zenda. Jeg kommer til Stationen i Morgen Aften ved 9 Tiden. Hvis derfor Rischenheim ikke har faaet Audiens, før Bestemmelsen var, kommer jeg tids nok.“

„Hvordan vil du faa fat paa Sapt?“

„Noget *maa* vi overlade til Tilfældet.“

„Gud velsigne dig, Rudolf!“

„Kongen skal ikke faa Brevet, Fritz.“

Vi tav, medens vi vekslede Haandtryk. Saa kom den lyse Glans igen i hans Øjne. Han saa' ned paa mig og opdagede, at jeg saa' paa ham med et Smil, der ikke var uvenligt.

„Jeg turde ikke tænke paa at faa hende at se mere, gamle Ven. Men nu tror jeg, det vil ske. At prøve en Dyst med den Knægt og atter at se hende — det er endda noget værd.“

„Hvordan vil du faa hende at se?“

Rudolf lo, og jeg lo ogsaa. Han trykkede paa ny min Haand, og jeg tror, han ønskede at indgyde mig noget af sin egen Frejdighed. Men jeg kunde ikke besvare den Bøn, der laa i hans Blik. Der var hos ham en Bevæggrund, som jeg ikke kunde føle — en stor Længsel, og Haabet om at faa den stillet gjorde Faren lille og forjog al Tvivl paa et godt Udfald.

„Men *Brevet* gaar fremfor alt,“ sagde han. „Jeg ventede at dø uden at have set hende, og kan det ikke være andet, vil jeg ogsaa dø uden at have set hende, naar jeg blot kan faa fat paa Brevet.“

„Ja, det véd jeg, du vil,“ sagde jeg.

I det samme kom James ind.

„Vognen holder for Døren,“ sagde han.

„Pas nu godt paa Greven, James,“ sagde Rudolf. „Og forlad ham ikke, før han sender dig bort.“

„Nej, Herre.“

Jeg rejste mig op i Sengen. „Lykke paa Rejsen!“ sagde jeg og tog en Slurk af den Lemonade, James havde bragt mig.

„Ja, med Guds Hjælp,“ sagde Rudolf.

I næste Øjeblik lukkedes Døren efter ham. Han var taget af Sted for at gøre sin Gerning og høste sin Belønning, at frelse Brevet og se Dronningens Ansigt.

Saaledes drog han for anden Gang til Zenda.

IV.

Torsdag Aften den 16. Oktober var Connetablen paa Zenda i meget daarligt Humør. Det har han selv fortalt senere. At sætte Slottets Ro og Fred paa Spil for en Kærlighedshilsen havde aldrig forekommet ham klogt, og han havde ærgret sig hver Gang „Fritz, den Idiot“, drog ud paa sin aarlige Rejse. Afskedsbrevet havde forekommet ham at være en ny stor Dumhed, der kunde føre endnu større Ulykker med sig. Nu var Ulykken kommen, eller der var i hvert Fald Udsigt til, at den vilde komme. Det korte, hemmelighedsfulde Telegram fra Wintenberg sagde saa lidt, men *saa* meget røbede det i hvert Fald. Det befalede ham — og han vidste ikke engang, *hvem* det var, der gav den Befaling — at udsætte Rischenheims Audiens, eller, hvis dette var umuligt, at faa Kongen bort fra Zenda. Hvorfor han skulde gøre dette, var ikke bleven meddelt ham. Men han vidste lige saa godt som jeg, at Rischenheim var helt i Ruperts Magt, og han kunde selvfølgelig nok tænke sig, at det paa en eller anden Maade var gaaet galt i Wintenberg, og at Rischenheim nu kom for at fortælle Kongen noget, som denne ikke maatte høre. Supts Opgave var ikke saa let, som man i første Øjeblik skulde tro, thi han vidste ikke, hvor Rischenheim var, og kunde saaledes ikke forhindre ham i at komme. Desuden glædede Kongen sig til Grevens forestaaende Besøg, eftersom denne var en stor Hundepodrætter og for Tiden havde haft særlig Held med en Race, som det ikke var lykkedes Kongen at faa Fornøjelse af. Kongen havde derfor oven i Købet erklæret, at han fremfor alt vilde tale med Rischenheim. Det var forgæves, at Sapt fortalte om den store Vildbasse, man havde set i Skoven, og den glimrende Jagt, Kongen rimeligvis vilde faa, hvis han drog ud næste Morgen.

„Saa kommer jeg ikke tidlig nok hjem til at kunne træffe Rischenheim,“ sagde Kongen.

„Deres Majestæt kommer jo tilbage ved Aftenstid,“ sagde Sapt.

„Saa er jeg for træt til at tale med ham, og vi har meget at diskutere.“

„Deres Majestæt kunde jo saa sove i Jægerhytten og ride herind næste Morgen for at modtage Greven.“

„Jeg vil gerne tale med ham saa snart som muligt.“ Han saa hurtigt op paa Sapt og fortsatte: „Hvorfor vil De ikke have, at jeg træffer Greven af Luzau-Rischenheim?“

Sapt lod, som om han ikke bemærkede Kongens sygelige Mistænksomhed.

„Det er Synd at lade den Vildbasse slippe,“ svarede han.

„Aa, pyt med den,“ svarede Kongen. „Jeg vil vide, hvordan han bærer sig ad med at faa sine Hundes Skind saa fint.“

Medens Kongen talte, kom der en Tjener med et Telegram til Sapt. Obersten tog det og stak det i Lommen.

„Læs det,“ sagde Kongen. Han havde spist til Middag og vilde snart gaa til Ro. Klokken var næsten ti.

„Det haster ikke, Deres Majestæt,“ sagde Sapt, der tænkte sig, at Telegrammet maaske kunde være fra Wintenberg.

„Læs det nu,“ sagde Kongen i en gnaven Tone. „Det kan jo være, det er fra Rischenheim. Han kan maaske komme før, end han lovede. Jeg vil gerne vide Besked med de Hunde. Læs Telegrammet.“

Der var ikke andet for Sapt at gøre end at læse det. Han var for nylig begyndt at bruge Briller, og han var meget længe om at faa dem paa. Han tænkte paa, hvad han skulde gøre, hvis Telegrammet nu ikke var for Kongens Øren.

„Saa skynd Dem dog, Menneske.“

Sapt fik endelig Telegrammet revet op, og hans Ansigt viste en Blanding af Lettelse og Forbløffelse.

„Deres Majestæt gætter forbavsende godt. Rischenheim kan være her i Morgen tidlig Klokken otte,“ sagde han, idet han saa op.

„Udmærket!“ udbrød Kongen. „Saa drikker vi Te sammen Klokken ni, og naar vi har talt om Sagerne, rider jeg paa Jagt. Er De saa tilfreds?“

„Ja, Deres Majestæt.“

Kongen gabede og rejste sig, hvorpaa han sagde god Nat til Obersten. „Han skal min Sandten tilstaa, hvad han gør ved de Hunde,“ sagde han, idet han gik.

„Aa, Fanden staa i de Hunde!“ sagde Oberst Sapt i det Øjeblik, Døren gik i efter Majestæten.

Men Obersten var ikke den Mand, der saa let gav tabt. Audiensen, han skulde se at faa opsat, var nu bleven rykket frem

i Tiden, Kongen, som han skulde se at faa bort fra Zenda, vilde ikke tage bort, før han havde talt med Rischenheim. Der var alligevel mange Maader, hvorpaa et Møde kunde forhindres. Man kunde tage sin Tilflugt til Bedrag, og det vilde være uretfærdigt ikke at indrømme, at Sapt tænkte paa den Udvej. Men man kunde jo ogsaa anvende Magt, og Obersten kom til den Slutning, at det var vist, hvad han burde gøre.

„Skønt Kongen vil blive rasende, hvis der tilstøder Rischenheim noget, inden han faar talt med ham om Hundene,“ sagde han grinende.

Han begyndte alligevel at tænke over Sagen, men da han ikke kunde finde paa andet end Snigmord, gik han over i sin egen Fløj, hvor han lukkede et Vindue op, for at den friske Luft kunde give ham bedre Indskydelser. Han stod nu i sin egen Stue i det nye Slot ved et af de Vinduer, der vendte ned til Voldgraven. Vindebroen var til højre og lige overfor laa den gamle Borg. Sapt benyttede de Værelser, Hertug Michael havde beboet, og paa den anden Side af Voldgraven var det Sted, hvor det store Rør havde dannet Forbindelsen mellem Kongens Fængsel og Vandet i Graven. Nu var Vindebroen nede, thi der var Fred paa Borgen. Det store Rør var borte, og Fængselsvinduet var utildækket. Det var temmelig klart Vejr, og Vandet glimtede nu og da, naar Maanen viste sig bag de drivende Skyer. Sapt stod og trommede utaalmodigt paa Karmen. Frisk Luft fik han nok af, men den gode Idé blev borte.

Med ét bøjede Connetablen sig fremad og strakte Hals for at se ned i Slotsgraven. Han saa', at der dannede sig Ringe paa Vandets Overflade, som om man havde kastet en Sten i Vandet, eller en Fisk havde slaaet op. Men Sapt havde ikke kastet nogen Sten, og de faa Fisk, der var i Graven, slog ikke op paa den Tid af Døgnet. Lyset i Stuen var bag ved Sapt, saa hans Skikkelse viste sig som en tydelig Silhuet. De kongelige Gemakker vendte ud til den modsatte Side, og der var ikke Lys at se andre Steder. Sapt ventede, indtil Ringene tabte sig. Saa hørte han en ganske svag Lyd, som om et stort Legeme langsomt gled ned i Vandet, og et Øjeblik efter dukkede der et Hovede op af Vandet lige neden for ham.

„Sapt!“ lød det sagte, men tydeligt.

Den gamle Oberst fo'r sammen, og idet han støttede begge Hænder mod Karmen, bøjede han sig saa langt ud, at man kunde frygte, han vilde styrte ud.

„Kom hurtigt ned til Trinene paa den anden Side,“ lød det dernede fra, og Sapt saa', at Manden med bestemte rolige Tag

svømmede over Graven, indtil han forsvandt i det mørke Hjørne, hvor Vindebroen stødte op til Borgmuren. Sapt stod forbavset og saa' efter ham. Han havde ikke ventet at høre denne Stemme midt i Nattens Stilhed. Thi Kongen var gaaet i Seng, og hvem talte ellers med den Stemme?

Det varede imidlertid ikke længe, inden Sapt kom til sig selv og ilte ud af Værelset. Ude i Korridoren løb han lige paa den unge Officer v. Bernenstein, der gik sin Runde. Sapt satte Pris paa ham og vidste, han kunde stole paa ham, thi han havde været en af vore, da vi belejrede Zenda, og han bar endnu Mærker, som han kunde takke Ruperts Banditter for. Nu var han Løjtnant ved den kongelige Hestgarde.

Han lagde straks Mærke til Saps usædvanlige Iver og udbrød:

„Er der noget i Vejen?“

„Nej, min Ven, ikke Spor. De gaar bare over i Hovedfløjen og bliver der.“

Officeren stirrede paa Sapt. Det havde han ogsaa Grund til. Men Sapt greb ham ved Armen.

„Nej, De bliver her. Stil Dem op ved den Dør, der fører ind til de kongelige Gemakker. Der staar De og lader ikke nogen komme forbi. Er De med?“

„Ja vel, Hr. Oberst.“

„Og De vender Dem ikke om, hvad De saa hører.“

Bernensteins Forundring steg, men det var Sapt, der var Conne-table og bar Ansaret for, hvorfor han trak sin Sabel og stillede sig op ved Døren. Han kunde godt lystre, selv om han ikke begreb Hensigten med den givne Befaling.

Sapt løb videre, aabnede Porten ud til Broen og skyndte sig over. Saa gik han ned ad Trinene ved Bropillerne, indtil han kom til den Kant, der var seks eller syv Tommer over Vandet. Han stod nu i fuldstændigt Mørke, men dog vidste han, at der stod en høj, slank Skikkelse lige ved Siden af ham. Nu var der en, der greb hans Haand og trykkede den. Det var Rudolf Rassendyll — i vaade Underbenklæder.

„Er det dig?“ hviskede Sapt.

„Ja,“ svarede Rudolf. „Jeg svømmede herom fra den anden Side. Saa kastede jeg en lille Sten i Vandet, men var ikke sikker paa, du mærkede det, hvorfor jeg selv fulgte efter. Hold fast ved mig, medens jeg faar mine Benklæder paa. Jeg ønskede ikke at blive vaad, saa lagde jeg mine Klæder i et Bundt og førte dem med mig. Hold godt fast, her er glat.“

„Men hvad i al Verden vil du her?“ hviskede Sapt, idet han greb Rudolfs Arm.

„Tjene Dronningen. Hvornaar kommer Rischenheim?“

„I Morgen tidlig Klokken otte.“

„For Pokker, saa tidlig? Og Kongen?“

„Han er her og fast besluttet paa at ville tale med Greven. Det er umuligt at faa ham fra det.“

Der var et Øjebliks Tavshed.

Rudolf tog sin Manchetskjorte paa.

„Giv mig min Vest og min Jakke,“ sagde han. „Det er alligevel en forbistret klam Fornemmelse med det vaade Undertøj.“

„Det skal snart tørre,“ sagde Sapt med et Grin. „Vi skal nok skaffe dig Bevægelse.“

„Jeg har tabt min Hat.“

„Det lader ogsaa til, at du har tabt Hovedet.“

„Lad mig faa mine Sokker og mine Støvler, saa er jeg færdig.“ Saa tilføjede han hurtigt:

„Har Kongen ellers hørt noget fra Rischenheim?“

„Kun gennem mig.“

„Hvorfor er han da saa opsat paa at komme til at tale med ham?“

„For at faa at vide, hvorledes han skal skaffe sine Hunde finere Skind.“

„Er det dit Alvor? For Pokker, jeg kan ikke se dit Ansigt.“

„Det er mit ramme Alvor.“

„Godt. Har han Skæg nu?“

„Ja.“

„Pokker staa i det! Kan du ikke føre mig indenfor, saa vi bedre kan tale sammen?“

„Hvorfor kommer du i det hele taget?“

„For at træffe Rischenheim.“

„For at træffe —?“

„Ja, Sapt. Han har en Kopi af Dronningens Brev.“

Sapt snoede hurtigt Overskægget.

„Sagde jeg det ikke nok?“ bemærkede han i en tilfreds Tone.

„Hvor kan vi gaa hen?“ spurgte Rudolf utaalmodig.

„Hvor som helst der er en Stue med en Dør, der kan laases,“ svarede gamle Sapt. „Det er mig, der befaler her, og naar jeg siger: Bliv udenfor, saa — kommer de ikke videre.“

„Ikke engang Kongen?“

„Kongen er gaaet i Seng. Kom saa,“ og Connetablen begyndte at balancere op ad Trinene.

„Hvem har Vagt?“ hviskede Rudolf.

„Bernenstein, men han vender Ryggen til os.“

„Disciplinen er altsaa stadig fortrinlig, Oberst?“

„Ganske god, Deres Majestæt,“ gryntede Sapt, idet han traadte op paa Broen.

De kom ind i Slottet, og der var ikke andre i Korridoren end Bernenstein, hvis brede Ryg spærrede Vejen til den kongelige Fløj.

„Kom her ind,“ hviskede Sapt og aabnede Døren til det Værelse, hvorfra han var kommen ud.

„Ja vel,“ svarede Rudolf. Det gav et Sæt i Bernenstein, men han saa' sig ikke om. Der var Disciplin paa Slottet Zenda.

Men da Sapt var kommen halvvejs gennem Døren, og Rudolf lige skulde til at følge efter, gik den Dør op, som Bernenstein vogtede. En halvhøj Ed fra Sapt og Rudolfs hurtige Snappen efter Vejret var det eneste, der hørtes. Bernenstein saa' sig ikke om, men sænkede Kaarden, idet han traadte til Side. I Døren stod Dronning Flavia, helt klædt i hvidt, og nu blev hendes Ansigt lige saa hvidt som hendes Dragt. Thi hun havde faaet Øje paa Rudolf Rassendyll. Et Øjeblik stod de alle saaledes, saa gik Rudolf forbi Sapt, passerede Bernenstein — der endnu ikke havde vendt sig om — og faldt paa Knæ foran Dronningen, idet han greb hendes Haand og kyssede den. Nu behøvede Bernenstein ikke at vende sig for at se, og hvis Overraskelse kunde dræbe, var han falden død om paa Stedet. Han vaklede og støttede sig et Øjeblik mod Væggen. Thi Kongen laa i sin Seng, og Kongen bar Skæg, og dog var det jo Kongen, der her, fuldt paaklædt og glat raget, kyssede Dronningens Haand, medens hun saa' ned paa ham med et Ansigt, der straalte af Fryd og dog røbede Ængstelse og Forundring. En Soldat maa jo være forberedt paa alt, men alligevel var Bernensteins Forvirring tilgivelig.

I Virkeligheden var der intet som helst besynderligt i, at Dronningen den Aften opsøgte Sapt eller tænkte sig, hvor han rimeligvis var at finde. Thi hun havde tre Gange spurgt ham, om han ikke havde hørt fra Wintenberg, og hver Gang havde hun faaet et undvigende Svar. Da hun nu anede, at der var noget i Vejen, havde hun besluttet at faa bestemt Besked af Sapt. Og nu blev hun her overvældet af uventet Glæde. Her var den virkelige levende Rudolf til Stede. Det var ikke mere længselsfulde Drømme eller taagede Syner, hun følte hans varme Læber mod sin Haand.

Elskende tænker hverken paa Tid eller Fare, men Sapt tænkte paa begge Dele, og i næste Øjeblik vinkede han bydende til dem, at de skulde gaa ind i hans Stue. Dronningen adlød, og Rudolf fulgte efter.

„De lader ingen komme ind og siger ikke et Ord til nogen,“ hviskede Sapt, idet han gik ind og lod Bernenstein staa udenfor. Den unge Mand var endnu overvældet af Forbavselse, men han forstod paa Connetablens Blik, at han hellere maatte give sit Liv end tillade, at Døren blev aabnet. Saa derfor stillede han sig paa Vagt med dragen Sabel.

Klokken var elleve, da Dronningen kom, og den store Klokke i Taarnet havde forkyndt Midnatstimen, før Døren igen gik op, og Sapt kom ud. Han bar sit Sværd i Skeden, men holdt en Revolver i Haanden. Connetablen lukkede Døren stille efter sig og begyndte straks at tale i hurtig Hvisken til Bernenstein. Denne lyttede med spændt Opmærksomhed. Sapt talte i otte eller ni Minuter, saa standsede han og spurgte:

„Forstaar De det nu?“

„Ja, det er vidunderligt,“ sagde den unge Mand og trak Vejret dybt.

„Pyh!“ sagde Sapt. „Der er ikke noget, der er vidunderligt, men der er undertiden noget, der er usædvanligt.“

Bernenstein var ikke overbevist og trak paa Skulderen.

„Naa?“ spurgte Connetablen og saa' hurtigt op paa ham.

„Jeg vil give mit Liv for hendes Majestæt,“ sagde han og slog Hælene sammen, idet han rettede sig.

„Godt,“ sagde Sapt, „hør saa efter,“ og han begyndte igen at tale. Bernenstein nikkede fra Tid til anden. „De træffer ham ved Porten og bringer ham lige herop. Han maa ikke komme andre Steder, forstaar De?“

„Fuldkomment, Hr. Oberst,“ smilede den unge Garderofficer.

„Kongen er saa inde i denne Stue — *Kongen*. De forstaar, hvem jeg mener?“

„Ja vel, Hr. Oberst.“

„Og naar Sammenkomsten er forbi, og vi gaar ind for at drikke Te —“

„Saa véd jeg ogsaa, hvem der er Kongen.“

„Godt, men vi gør ham ikke noget, medmindre —“

„— det er nødvendigt.“

„Ja, netop.“

Sapt vendte sig bort og trak Vejret. Bernenstein var en flink Elev, men det tog paa Obersten at give saa lang Forklaring.

Han bankede sagte paa Døren, Dronningen sagde „Kom ind!“

og han gik ind. Berenstein var igen alene i Korridoren og havde nu Lejlighed til at tænke over, hvad der var bleven sagt til ham, og hvad han havde at gøre. Den Rolle, han skulde spille, fyldte ham med Stolthed. Han syntes, det var saa vigtig en Tjeneste og saa stor en Ære for ham, at han næsten ønskede, han maatte dø under Udførelsen af Rollen. Det vilde være en smukkere Død, end han havde udmalet sig i sine Krigerdrømme.

Klokken ét kom Oberst Sapt ud.

„Gaa ned og sov til Klokken seks,“ sagde han til Berenstein.

„Jeg er ikke søvnig.“

„Nej, men De vil være det Klokken otte, hvis De ikke sover nu.“

„Kommer Dronningen snart, Hr. Oberst?“

„Om et Minut.“

„Jeg vilde gerne kysse hendes Haand.“

„For min Skyld ingen Alarm, hvis De finder det Umagen værd at vente et Kvarter af den Grund,“ sagde Sapt og smilede overbærende.

„Obersten sagde *ét Minut*.“

„Det sagde hendes Majestæt ogsaa, Hr. Løjtnant.“

Der gik virkelig et Kvarter, inden Rudolf Rassendyll aabnede Døren, og Dronningen traadte ud. Hun var meget bleg, og hun havde grædt, men hendes Øjne straaled af Lykke, og hendes Holdning var fast. I det Øjeblik Berenstein saa' hende, knælede han ned og førte hendes Haand til sine Læber. „Til min Død, Deres Majestæt,“ sagde han med skælvende Røst.

„Det vidste jeg, Hr. Løjtnant,“ sagde hun tillidsfuldt.

Saa henvendte hun sig til dem alle tre: „Mine Herrer,“ sagde hun, „De er baade mine Tjenere og mine Venner, til Dem og til Fritz, der nu ligger saaret i Wintenberg, har jeg betroet min Ære og mit Liv. Thi jeg vil ikke leve, hvis Kongen faar mit Brev.“

„Han skal ikke faa det, Deres Majestæt,“ sagde Oberst Sapt.

Han tog hendes Haand og klappede den paa en brøsig og dog forlegen Maade. Dronningen smilede og gav derefter igen Berenstein Haanden som et Tegn paa sin Gunst. De to Officerer gjorde derpaa Honnør, medens Rudolf gik med hende hen til Enden af Korridoren. Der stod de sammen et Øjeblik. De to andre saa' den modsatte Vej og lagde derfor ikke Mærke til, at Dronningen pludselig bøjede sig ned og bedækkede Rudolfs Haand med Kys. Han forsøgte at drage Haanden til sig, da han ikke fandt det passende, men det lod ikke til, at hun straks vilde slippe den. Endelig gik hun, og han lukkede Døren efter hende.

„Lad os saa komme til Forretningerne,“ sagde Oberst Sapt tørt, og Rudolf lo.

Derpaa gik Rudolf ind igen, medens Sapt gik ind i Kongens Forværelse og spurgte Lægen, om Majestæten sov godt. Da han havde faaet et beroligende Svar, gik han videre og vækkede Kongens Kammertjener, hvem han befalede at sørge for, at der blev serveret Te til Kongen og Greven af Luzau-Rischenheim præcis Klokken ni i det lille Frokostværelse, der vendte ud til Alléen. Derpaa gik han tilbage til det Værelse, hvor Rudolf var, bar en Stol ud og lod Rudolf laase Døren. Han tog saa sin Revolver frem, og med den i Haanden satte han sig til at sove. Løjtnant v. Bernenstein var pludselig bleven syg og havde været nødt til at gaa i Seng, og Connetablen selv havde overtaget hans Post. Det var den Forklaring, der vilde blive givet, hvis det skulde blive nødvendigt at forklare noget. Saaledes forløb Timerne fra to til seks den Nat paa Slottet Zenda.

Klokken seks vaagnede Connetablen og bankede paa Døren. Rudolf Rassendyll lukkede op.

„Har du sovet?“ spurgte Sapt.

„Ikke et Sekund,“ svarede Rudolf muntert.

„Jeg troede, at dine Nerver var i bedre Orden.“

„Det var ikke Nervøsitet, der holdt mig vaagen,“ sagde Mr. Rassendyll.

Sapt trak medlidende paa Skuldrene og saa' sig om. De lange, svære Gardiner var halvt trukne for, Bordet var flyttet nærmere hen til Væggen, og Lænestolen bag ved det stod lige ved Gardinerne og var helt i Skygge.

„Der er rigelig Plads til dig bag Gardinet, og naar Rischenheim sidder der i sin Stol lige over for mig, kan du rette din Revolver mod hans Hoved ved blot at strække Haanden ud. Det samme kan jeg selvfølgelig gøre.“

„Ja, det ser jo meget net ud,“ sagde Sapt med et bifaldende Nik.

„Men hvorledes med Skægget?“

„Bernenstein fortæller ham, at du har ladet dig barbere nu til Morgen.“

„Vil han tro det?“

„Ja, hvorfor ikke? For sin egen Skyld gør han bedst i at tro, hvad det saa skal være.“

„Og hvis det nu bliver nødvendigt for os at dræbe ham?“

„Saa maa vi stikke af? Kongen vilde blive rasende.“

„Kan han da godt lide ham?“ ,

„Snak, men han vil jo have Besked om de Hunde.“

„Ja vel.“

Rudolf Rassendyll gik et Par Gange frem og tilbage i Værelset. Det var let at se, at Nattens Begivenheder beskæftigede hans Tanker. Sapts Spekulationer drejede sig derimod om noget helt andet.

„Naar vi saa har klaret det med den Fyr, gælder det om at faa fat paa Rupert,“ sagde han.

Det gav et Sæt i Rudolf.

„Rupert? Rupert? Ja vist saa, ham glemte jeg,“ sagde han.

Sapt saa paa ham med Foragt. Han vidste, at det var Dronningen, der havde været Genstand for Rudolfs Tanker. Han havde en Bemærkning paa Læberne, men i det samme slog Klokken syv.

„Nu er han her om en Time,“ sagde han.

„Ja, vi er parate,“ sagde Rudolf Rassendyll. Ved Tanken om Handling straaledede hans Blik, og Rynkerne forsvandt fra hans Pande. Han og gamle Sapt saa' paa hinanden og smilede begge.

„Det er ligesom i gamle Dage, ikke sandt, Sapt?“

„Jo, Deres Majestæt, akkurat som da den gode Kong Rudolf regerede.“

Saaledes beredte de sig til at tage imod Greven af Luzau-Rischenheim, medens mit forbandede Saar holdt mig tilbage som Fange i Wintenberg. Det er mig stadig en Sorg, at jeg kun vød det fra andre, hvad der passerede den Morgen. Jeg vilde dog saa gerne have haft den Ære at være med. Men hendes Majestæt glemte mig dog ikke, hun vidste, at jeg vilde have gjort min Pligt, hvis jeg ikke havde været forhindret.

V.

Nu, da jeg er naaet saa langt i den Beretning, jeg er begyndt at nedskrive, følger jeg en vis Lyst til at lægge Pennen fra mig og ikke omtale, hvorledes vi fra det Øjeblik, Mr. Rassendyll igen kom til Zenda, syntes at være blevne grebne af en skæbnesvanger, vanvittig Hvirvelvind, der førte os rundt mod vor Vilje, drev os fra den ene Handling til den anden, indgød os en Forvovenhed, der ikke ænsede nogen som helst Hindring, og lod os vise vor Hengivenhed overfor Dronningen og den Mand, hun elskede. Hun var vor Dronning, og vi følte det næsten som en Uretfær-

dighed, at han ikke var vor Konge. Det værste, der hændte, havde vi ikke planlagt, ja, ikke engang vovet at haabe. Det kom som en Tordenkile, udslynget af Rupert af Hentzau, og Følgen blev, at Nettet blev trukket tættere sammen om os. Saa var det, vi blev betagne af dette mærkelige og heftige Ønske, som jeg senere skal fortælle om. Vi blev fulde af Iver efter at fuldbyrde vore Hensigter og tvinge Mr. Rassendyll ind paa den Vej, vi havde valgt. Vort Ønske var vor Ledestjerne, og førte af den trængte vi frem gennem Mørket, indtil et dybere Mørke faldt over os og standsede vore Skridt. Vi staar ogsaa overfor Dommen saa vel som han og hun. Derfor skriver jeg, men jeg skriver ligefremt og kortfattet, fremsætter det, jeg bør fremsætte, og ikke mere. Alligevel bestræber jeg mig for at give et sandt Billede af den Tid og den Mand, hvis Lige jeg ikke har kendt. Men jeg frygter hele Tiden for, at det ikke skal lykkes mig at beskrive ham saaledes, som han virkelig var, og at det heller ikke vil lykkes mig at gøre det forstaaeligt, hvorledes han paavirkede os alle, indtil hans Vilje og Beslutning i ét og alt blev den rette. Thi han talte ikke meget og sagde aldrig mere end nødvendigt. Jeg mindes ikke, at højtstemte Fraser nogen Sinde lød fra hans Læber. Og han krævede intet for sig selv. Ikke desto mindre gik hans Ord og Blik baade Mænd og Kvinder til Hjerte, saa de alle var parate til at ofre sig for ham og lyde hans Befalinger. Men fantaserer jeg ikke? Nej, thi saa maatte Sapt ogsaa være bleven Fantast, thi det var ham, der førte os alle i Ilden.

Klokken manglede ti Minutter i otte, da den unge Løjtnant v. Bernenstein, meget flot udhalet, indtog sin Post uden for Hovedindkørslen til Slottet. Man kunde se, han var uhyre frejdig, som han der slentrede op og ned foran de ubevægelige Skildvagter. Han kom ikke til at vente længe. Paa Slaget otte kom en Herre ridende op ad Kørevejen. Bernenstein udbrød: „Aa, der kommer Greven!“ og ilede hen imod ham. Rischenheim sprang af og rakte den unge Officer Haanden.

„God Dag, kære Bernenstein!“ sagde han, thi de kendte hinanden.

„De er præcis, kære Greve, og det er godt, thi Kongen venter Dem med den største Utaalmodighed.“

„Jeg troede næppe, han var saa tidlig oppe.“

„Oppe! Han har været oppe det sidste Par Timer. Ja, vi har egentlig haft en rent forbandet Morgenstund, og De maa behandle ham varsomt, kære Greve. Han er yderst irritabel i Dag. For Eksempel faldt det ham ind — men bevares, jeg tør skam ikke opholde Dem. Vil De være saa venlig at følge med?“

„Ja, men hør, Løjtnant v. Bernenstein, fortæl mig dog det hele. Jeg kan jo ellers let komme til at støde Majestæten.“

„Kongen vaagnede lidt før seks, og da Barberen kom for at krølle Skægget, var der min Sandten ikke mindre end syv graa Haar i det. Der blev stor Opstandelse, og Kongen befalede Manden at tage hele Skægget af med det samme. „Væk med det,“ sagde han, „jeg vil ikke gaa med graat Skæg.“ Naa, der var jo ikke noget at sige til det, det maa han jo selv bestemme, og nu er det borte.“

„Skægget?“

„Ja, vist saa, kære Greve. Da han saa havde takket Himlen for, at det var borte, og erklæret, at han var bleven ti Aar yngre, udbrød han: „Greven af Luzau-Rischenheim deltager i mit Morgenmaaltid i Dag. Hvad skal vi have?“ Køkkenchefen maatte saa selv ud af Fjerene og — men, Gud naade mig, om han opdager, at jeg her staar og snakker Tiden bort. Kom nu med, De ventes som sagt med den største Utaalmodighed.“ Med disse Ord tog Bernenstein Greven under Armen og gik hurtigt ind i Slottet med ham.

Greven af Luzau-Rischenheim var ung og ikke mere erfaren i den Slags Ting end Bernenstein, og han lod oven i Købet ikke til at egne sig rigtig for Professionen. Han var meget bleg den Morgen, hans Væsen røbede Uro, og hans Hænder rystede. Det var ikke, fordi han manglede Mod, men han besad ikke den mere sjældne Dyd: Koldblodighed, og det betydelige — eller maaske snarere foragtelige — ved hans Hverv — havde bragt hans Sind ud af Ligevægt. Han lagde derfor næppe Mærke til, hvor han gik, men lod Bernenstein hurtigt føre sig til det Værelse, hvor Rudolf var. Han tvivlede aldeles ikke paa, at det var Kongen, han blev ført ind til.

„De skal spise Klokken ni, men Majestæten ønsker at tale med Dem først. Han har noget vigtigt, han vil tale om, og det har De maaske ogsaa?“

„Jeg? Aa, nej! Det er et ubetydeligt Anliggende og — ganske privat.“

„Ja vel, ja vel. Det var heller ikke Meningen at fritte Dem ud, kære Greve.“

„Træffer jeg Kongen alene?“ spurgte Rischenheim nervøst.

„Der er vist ikke nogen inde hos ham, nej, det tror jeg da ikke,“ sagde Bernenstein.

Nu stod de ved Døren. Bernenstein standsede.

„Jeg har Ordre til at vente udenfor, indtil hans Majestæt kalder,“ sagde han hviskende, som om han frygtede, at den irritable

Konge skulde høre ham. „Nu skal jeg melde Dem. Sæt ham nu endelig i godt Humør for vor Skyld!“ Og han slog Døren op: „Greven af Luzau-Rischenheim har den Ære at gøre Deres Majestæt sin Opvartning!“ Han lukkede hurtigt Døren efter Greven og stillede sig lige foran den. Han rørte sig kun én Gang, og da tog han sin Revolver frem og undersøgte den omhyggeligt.

Greven gik frem i Værelset, bukkede dybt og anstrengte sig for at skjule sin synlige Bevægelse. Han saa' Kongen sidde i sin Lænestol. Han var i en brun Cheviotsdragt, og Ansigtet var i dyb Skygge, men Rischenheim saa dog straks, at Skægget var borte. Kongen gav Rischenheim Haanden og anviste ham derpaa Plads i Stolen lige over for sig, kun en halv Alen fra Gardinerne.

„Det glæder mig at se Dem, kære Greve,“ sagde Kongen.

Rischenheim saa op. Før i Tiden var Rudolfs Stemme saa lig Kongens, at det var umuligt at mærke Forskellen, men i det sidste Par Aar var Kongens Stemme bleven svagere, og det lod til, at Rischenheim var overrasket over den Kraft, hvormed han blev tiltalt. Idet han saa' op, bevægede Gardinerne sig umærkeligt bag ved ham, men Bevægelsen døde bort, da Greven ikke viste yderligere Tegn paa Mistanke. Rudolf havde imidlertid bemærket hans Overraskelse, og da han næste Gang talte, var det i en mere dæmpet Tone.

„De véd ikke, hvor det glæder mig, at De kommer,“ fortsatte han, „thi jeg er lige ved at tabe Taalmodigheden med de Hunde. Jeg kan ikke faa Skindet ordentligt, og jeg har dog forsøgt enhver Udvej. Deres er jo ligefrem pragtfulde.“

„Deres Majestæts Ord er mig en stor Glæde. Men jeg har dristet mig til at anmode om Audiens for at —“

„De skal min Sandten fortælle mig om de Hunde. Og det før Sapt kommer, thi jeg vil ikke have, at andre skal høre det.“

„Venter Deres Majestæt Oberst Sapt?“

„Ja, om tyve Minutter,“ sagde Kongen og saa' hen paa Uret paa Kaminen.

Rischenheim blev nu Fyr og Flamme for at faa sit Ærinde udrettet, inden Sapt viste sig.

„Haarene vokser saa smukt frem hos Deres Hunde —“

„Jeg beder tusinde Gange om Tilgivelse, Deres Majestæt, men —“

„Saa lange og silkebløde, at det er til at fortvivle over —“

„Mit Ærinde er af allerstørste Vigtighed,“ fremstammede Rischenheim : Dødsangst.

Rudolf kastede sig tilbage i Stolen med et fornærmet Udtryk.

„Ja, naar De absolut *maa* sige det først, saa kom hurtigt med det. Hvad er det saa for en vigtig Sag?“

Rischenheim saa' sig om i Værelset. Der var ingen andre til Stede. Gardinerne rørte sig ikke, og Kongen lod venstre Haand glide hen over den skægløse Hage, medens den højre Haand var skjult af det lille Bord, der stod imellem dem.

„Deres Majestæt, min Fætter, Greven af Hentzau, har betroet mig et Hverv.“

Rudolf Ansigtsudtryk viste med ét streng Alvor.

„Jeg kan hverken direkte eller indirekte have noget som helst at gøre med Greven af Hentzau.“

„Tilgiv mig, Deres Majestæt, tilgiv. Men Greven er kommen i Besiddelse af et Dokument, der har den største Interesse for Deres Majestæt.“

„Greven af Hentzau har vakt mit allerhøjeste Mishag.“

„Deres Majestæt! Han haaber at kunne gøre Bod for sine Forseelser, og derfor har han sendt mig hertil. Der er dannet en Sammensværgelse mod Deres Majestæts Ære.“

„Saa?“ sagde Rudolf i en kølig og tvivlende Tone.

„Ja, Deres Majestæt, og det er blandt dem, der staar Deres Majestæt nær, og som Deres Majestæt sætter megen Pris paa.“

„Nævn dem.“

„Det tør jeg ikke. Deres Majestæt vil ikke tro mig. Men Deres Majestæt vil derimod tro et skriftligt Bevis.“

„Vis mig det. Skynd Dem, vi kan blive forstyrrede.“

„Jeg har en Kopi, Deres Majestæt.“

„En Kopi!“ sagde Rudolf haanligt.

„Min Fætter har Originalen og vil sende den til Deres Majestæt. Jeg har her en Kopi af hendes Majestæts Brev.“

„Dronningens?“

„Ja, Deres Majestæt. Det er adresseret til —“

Rischenheim standsede.

„Til hvem, Hr. Greve?“

„Til en Mr. Rudolf Rassendyll.“

Rudolf spillede sin Rolle godt. Han foregav ikke Ligeegyldighed, men lod Stemmen skælve som af Sindsbevægelse, da han strakte Haanden ud og hæst hviskede:

„Giv mig det! Kom med det!“

Rischenheims Øjne straaled. Skuddet havde ramt; nu var han vis paa, at Kongen vilde høre ham, Hundene tænkte han ikke mere paa. Det var tydeligt, at han havde vakt den skinsyge Konges Mistanke.

„Min Fætter anser det for sin Pligt at tilstille Deres Majestæt dette Brev. Han fik det —“

„Fanden med, hvordan han fik det! Kom med det!“

Rischenheim knappede først Frakken op, saa Vesten. En Revolver stak op af et Bælte inden for Vesten. Han begyndte derpaa at trække et Papir frem fra en lille Lomme i Vesteforet.

Men Rudolf var med al sin Selvbeherskelse kun et Menneske. Da han saa' Papiret, bøjede han sig frem og rejste sig halvt op fra Stolen. Som Følge deraf kom hans Ansigt ud i det fulde Dagslys, og i det samme saa Rischenheim op. Han saa det ivrige Blik og blev greben af en pludselig Mistanke. Thi skønt hvert eneste Træk i det Ansigt var Kongens op ad Dage, var der dog et Præg af Bestemthed og Kraft, som man ikke var vant til at se dær. I samme Øjeblik fik han en Anelse om, hvorledes det hang sammen og greb efter sin Revolver. Man han var ikke hurtig nok i Vendingen. Rudolfs venstre Haand greb om Rischenheims Haand og Papiret med et jernhaardt Tag. Rudolfs Revolver pegede mod hans Tinding, og ud fra Gardinet kom der en Arm, der rettede en Revolver imod ham, medens det lød ganske tørt: „De gør bedst i at tage det med Ro!“ Med disse Ord traadte Sapt helt frem.

Rischenheim var ude af Stand til at sige et Ord i Anledning af denne pludselige Forvandling. Han stirrede blot med opspilede Øjne paa Rudolf Rassendyll. Sapt derimod spildte ikke Tiden, men snappede Grevens Revolver og stak den i Lommen.

„Tag saa Papiret,“ sagde han til Rudolf, og hans Revolver holdt Rischenheim ubevægelig, medens Rudolf vristede det kostbare Dokument ud af Fingrene paa ham. „Se efter, om det er det rigtige. Nej, lad være at læse det, se bare efter. Er det rigtigt? Det er godt. Hold saa din Revolver op til hans Hovede. Jeg vil visitere ham.“

De tvang Greven til at rejse sig, og Sapt underkastede ham en saa grundig Undersøgelse, at det var umuligt, at han kunde have noget andet Dokument eller nogen anden Kopi skjult hos sig. Saa lod de ham tage Plads igen. Hans Blik fulgte Rudolf Rassendyll, som om denne havde hypnotiseret ham.

„Jeg tror nok, De har set mig før,“ sagde Rudolf med et Smil. „Jeg erindr Dem som ungt Menneske fra den Tid, jeg var i Strelsau. Vil De være saa god at sige os, hvor De har efterladt Deres Fætter.“

Thi det gjaldt om at faa ud af Rischenheim, hvor Rupert var, for at de kunde gaa paa Jagt efter ham, naar de var færdige med Rischenheim.

Men just som Rudolf havde fremsat sit Spørgsmaal, lød der

en heftig Banken paa Døren. Rudolf sprang hen for at lukke op, medens Sapt og hans Revolver blev, hvor de var. Paa Tærskelen stod Bernenstein med aaben Mund.

„Kongens Kammertjener gik lige her forbi. Han søger efter Oberst Sapt. Kongen spadserede gennem Alléen, og en af Skildvakterne fortalte ham, at Rischenheim var kommen. Jeg sagde, at Connetablen var gaaet en Tur i Parken med Greven, og at jeg ikke vidste, hvor de var i Øjeblikket. Kongen kan komme her forbi, hvad Øjeblik, det skal være.“

Sapt tænkte sig om et Øjeblik og vendte sig saa om mod Greven.

„Vi taler videre siden. Nu skal De spise sammen med Kongen, men baade Bernenstein og jeg er til Stede. Pas paa, at De ikke siger noget om Deres Ærinde eller om den Herre der. Siger De blot et eneste Ord eller giver et eller andet Vink, jager jeg Dem øjeblikkelig en Kugle gennem Hovedet, og tusinde Konger skal ikke hindre mig deri. Rudolf, bag ved Gardinet! Bliver det nødvendigt, maa du springe ned i Voldgraven og se at komme bort.“

„Javel, jeg kan jo saa læse mit Brev undervejs.“

„Brænd det, dit Fæ!“

„Naar jeg har læst det, skal jeg gerne spise det, hvis du ønsker det, men ikke før.“

Bernenstein stak atter Hovedet ind ad Døren.

„Skynd Dem, nu kommer Manden tilbage.“

„Bernenstein, hørte De, hvad jeg sagde til Greven?“

„Ja vel, Hr. Oberst!“

„Godt, saa véd De, hvad De skal gøre. Nu gaar vi til Kongen.“

„Naa,“ lød det vredt udenfor, „hvor længe skal jeg vente paa Besked?“

Rudolf forsvandt bag Gardinet, Saps Revolver gled ned i Lommen, og Rischenheim stod med slapt hængende Arme og halvt opknappet Vest. Henne ved Døren stod Bernenstein og bøjede sig dybt, idet han forsikrede, at Tjeneren lige var gaaet sin Vej, og at de stod i Begreb med at opsøge hans Majestæt. Saa traadte Kongen ind, bleg og med Fuldskæg.

„Goddag, Greve, det fornøjer mig at se Dem. Hvis jeg havde anet, at De var kommen, skulde De ikke have ventet et Minut. Hvor her er mørkt herinde, Sapt. Hvorfor trækker De ikke Gardinerne til Side?“ Med disse Ord gik Kongen hen imod det Gardin, Rudolf stod bagved.

„Lad mig, Deres Majestæt,“ udbrød Sapt, idet han fo'r forbi Kongen og greb fat i Gardinet.

Der viste sig et Glimt af Skadefryd i Rischenheims Øjne.

„Sagen er den,“ fortsatte Connetablen, idet han stadig holdt fast paa Gardinet, „vi var saa optagne af det, Greven fortalte om sine Hunde —“

„Ja, det er sandt, det glemmer jeg jo rent,“ udbrød Kongen. „Det var de Hunde. Fortæl mig dog, kære Greve —“

„Undskyld, Deres Majestæt, men Frokosten er rettet an,“ sagde Løjtnant v. Bernenstein.

„Ja, lad os saa faa begge Dele paa én Gang. Kom med, Hr. Greve.“ Kongen bød Rischenheim Armen og sagde til Bernenstein: „De fører an, Hr. Løjtnant. Og De,“ henvendte han sig til Sapt, „kommer med, Oberst.“

De gik ud. Sapt standsede og laasede Døren af efter sig.

„Hvorfor gør De det?“ spurgte Kongen.

„Jeg har nogle vigtige Papirer i min Skuffe, Deres Majestæt.“

„Hvorfor saa ikke aflaafe Skuffen?“

„Jeg Fæ har kastet Nøglen bort.“

Greven af Luzau-Rischenheim spiste ikke meget. Han sad lige over for Kongen. Oberst Sapt stillede sig bag ved Kongens Stol, og Rischenheim saa' Munden af en Revolver hvile paa det øverste af Stolen lige bag ved Kongens højre Øre. Bernenstein stod stiv som en Støtte henne ved Døren, og da Rischenheim en Gang saa' om paa ham, fik han et meget sigende Blik til Svar.

„De spiser ingenting,“ sagde Kongen. „Jeg haaber da, at De har det godt?“

„Jeg er lidt utilpas, Deres Majestæt,“ stammede Rischenheim meget sandfærdigt.

„Naa, fortæl mig saa om Hundene, medens jeg spiser. Jeg er nemlig dygtig sulten.“

Rischenheim begyndte at afsløre sin Hemmelighed. Hans Forklaring lod en Del tilbage at ønske med Hensyn til Tydelighed. Kongen blev utaalmodig.

„Jeg forstaar det ikke rigtigt,“ sagde han gnavent og skubbede Stolen tilbage, saa Sapt hoppede til Siden og skjulte Revolveren bag sin Ryg.

„Deres Majestæt —“ udbrød Rischenheim og rejste sig halvt op. En Rømmen fra Løjtnant v. Bernenstein standsede ham.

„Fortæl mig det hele én Gang til,“ sagde Kongen.

Rischenheim gjorde, som det blev ham befalet.

„Naa, nu er jeg lidt mere klar over det. Er De med, Sapt?“

spurgte Kongen og drejede i det samme Hovedet om imod Conne-
tablen, der næppe fik Tid til at skjule Revolveren. Greven bøj-
ede sig frem imod Kongen. Løjtnant v. Bernenstein hostede.
Greven sank igen tilbage i Stolen.

„Jo fuldstændig, Deres Majestæt,“ sagde Oberst Sapt. „Jeg
forstaar godt, hvad Greven ønsker at forklare Deres Majestæt.“

„Jeg begriber kun det halve,“ sagde Kongen og lo. „Men det
er maaske ogsaa nok.“

„Ja, ganske sikkert, Deres Majestæt,“ sagde Sapt med et Smil.

Da den vigtige Sag med Hundene nu var afgjort, erindrede
Kongen, at Greven havde anmodet om Audiens i et særligt An-
liggende.

„Naa, hvad var det saa, De ellers havde paa Hjerte?“ spurgte
han med en træt Mine. Hundene havde været mere interessante
at tale om.

Rischenheim saa' over paa Sapt. Revolveren var paa sin
Plads, og Bernenstein rømmede sig paa ny. Der var alligevel en
Udvej.

„Tilgiv, Deres Majestæt, men vi er ikke ene.“

Kongen saa' forbavset op.

„Er det saa hemmelig en Sag?“

„Jeg vil foretrække kun at nævne Sagen for Deres Majestæt.“

Men Sapt var bestemt paa ikke at lade Rischenheim blive ene
med Kongen. Han bøjede sig derfor frem over Kongens Skulder
og sagde spydigt:

„Mine stakkels Øren kan rimeligvis ikke taale at høre nyt fra
Rupert af Hentzau —“

Kongen blev blussende rød.

„Er det ham, De vil tale med mig om, Hr. Greve?“ spurgte
han og saa' strengt paa Rischenheim.

„Deres Majestæt véd ikke, hvad min Fætter —“

„Er det den gamle Anmodning?“ afbrød Kongen. „Han øn-
sker at vende tilbage? Er det det hele, eller er der mere endnu?“

Der fulgte et Øjebliks Tavshed paa Kongens Ord. Sapt saa'
Rischenheim lige ind i Ansigtet og smilede, idet han hævdede højre
Haand, saa Greven saa' Revolveren. Bernenstein hostede to
Gange. Rischenheim sad og vred sine Hænder. Han forstod, at
de under ingen Pris vilde lade ham røbe sit Ærinde til Kongen
eller Mr. Rassendylls Nærværelse paa Slottet. Han rømmede sig
og aabnede Munden som for at tale, men forblev tavs.

„Naa, jeg spørger, om det er den gamle Historie eller noget
nyt?“ spurgte Kongen utaalmodigt.

Rischenheim var fremdeles tavs.

„Men har De da mistet Mælet, Mand?“

„Det — det er — kun det, Deres Majestæt behager at kalde den gamle Historie.“

„Saa maa jeg sige, at De har opført Dem upassende overfor mig ved at andrage om Audiens i en saadan Anledning,“ sagde Kongen. „De kender min Beslutning, og Deres Fætter kender den ogsaa.“

Med disse Ord rejste Kongen sig. Sapts Revolver gled ned i Lommen, og Løjtnant v. Bernenstein trak Sablen og gjorde Honnør, idet Kongen passerede ham. Han hostede ogsaa.

„Kære Rischenheim,“ sagde Kongen i en venligere Tone, „jeg forstaar Deres naturlige Følelser for Manden. Men, tro mig, De tager fejl i den Sag. Gør mig derfor den Tjeneste aldrig mere at bringe den Sag paa Bane overfor mig.“

Rischenheim, der var rasende over sin Ydmygelse, kunde ikke gøre andet end bukke til Svar.

„Oberst Sapt, De sørger for Greven. Nu maa jeg jo af Sted, min Hest staar for Døren. Naa, Farvel, Hr. Greve! Bernenstein, giv mig Deres Arm.“

Bernenstein saa' hurtigt hen til Connetablen. Denne nikkede beroligende.

Bernenstein stak sin Kaarde i Skeden og bød Kongen Armen. De gik ud gennem Døren, som Bernenstein trak til efter sig. Men i samme Nu fløj Rischenheim frem imod Døren. Han var ude af sig selv af Raseri og Fortvivlelse over det Puds, man havde spillet ham, og nu havde han jo kun med én at gøre. Han fik ogsaa fat i Dørhaandtaget, men i samme Øjeblik var Sapt inde paa Livet af ham, og Sapts Revolver rørte ved hans Øre.

Kongen standsede ude paa Gangen.

„Hvad er det, de laver der inde?“ spurgte han, da han hørte de hurtige Bevægelser.

„Det véd jeg ikke, Deres Majestæt,“ sagde Bernenstein og blev ved at gaa.

„Nej, stop lidt, Løjtnant, De haler mig jo af Sted.“

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Deres Majestæt.“

„Nu hører jeg ikke noget.“ Der var heller intet at høre, thi de to stod ubevægelige som Støtter inden for Døren.

„Jeg heller ikke, Deres Majestæt. Skal vi gaa videre?“ spurgte Bernenstein og tog atter et Skridt fremad.

„Ja, De vil jo have mig med,“ sagde Kongen og lo, idet han lod sig føre af Sted.

Indenfor stod Rischenheim med Ryggen mod Døren. Han gispede efter Vejret, og hans Ansigt blussede af Ophidselse.

„De har aldrig før været saa nær ved at himle som i dette Øjeblik, min Herre,“ sagde Connetablen. „Havde De lukket den Dør op, havde De faaet en Kugle gennem Hovedet.“

Der blev banket paa Døren.

„Luk op,“ sagde Sapt. Rischenheim adlød, idet han bandede halvhøjt. Udenfor stod der en Tjener med et Telegram paa en Sølvbakke.

„Undskyld, dette Telegram kom lige nu. Det er til Greven af Luzau-Rischenheim,“ sagde han.

„Tag det,“ hviskede Sapt, og Rischenheim greb forvirret efter det.

Tjeneren bukkede og forsvandt.

„Luk det op,“ befalede Sapt.

Rischenheim sendte Sapt et harmdirrende Blik.

„Naa, De kan jo ikke have nogen Hemmelighed for en saa god Ven, som jeg er. Skynd Dem nu og luk det op!“

Greven begyndte at aabne det.

„Hvis De river det itu eller krøller det sammen, skyder jeg Dem,“ sagde Sapt roligt. „De véd, De kan stole paa mit Ord. Læs det saa.“

„Jeg gør det ikke.“

„Enten læser De Telegrammet eller Deres Fadervor!“

Revolvermundingen var lige ved hans Hoved, saa han foldede det ud. Derpaa saa han op paa Sapt.

„Læs!“ sagde Connetablen.

„Jeg forstaar ikke, hvad Meningen er,“ sagde Rischenheim.

„Maaske kan jeg hjælpe Dem?“

„Der staar kun —“

„Læs, Hr. Greve, læs!“

Saa læste han Telegrammet op for Sapt. Det lød saaledes:

„*Holf, Königstrasse 19.*“

„Tusind Tak, Hr. Greve. Og hvor er det afsendt fra?“

„Strelsau.“

„Aa, vil De ikke blot vende det om, saa jeg selv kan se. Det er ikke fordi, jeg tvivler, men at se er at tro. Tak, tak, det forholder sig, som De siger. Forstaar De det ikke, Hr. Greve?“

„Aldeles ikke.“

„Højest mærkværdigt. Jeg kan saa udmærket tænke mig til Meningen.“

„Ja, De er saa skarpsindig.“

„Aa, det er saa simpelt.“

„Vil De saa ikke i Deres Visdom give mig en Forklaring,“ sagde Rischenheim, og forsøgte paa at være sarkastisk.

„Jeg mener, det maa være en Adresse, Hr. Greve.“

„Saa, det faldt mig ikke ind. Jeg kender ingen, der hedder Holf.“

„Jeg tror heller ikke, det er Holfs Adresse.“

„Hvis da?“ spurgte Rischenheim og saa' ængsteligt paa Connetablen.

„Aa, jeg mener blot, at det er Greven af Hentzaus nuværende Adresse.“

Medens han talte, saa' han Rischenheim ind i Øjnene. Saa lo han skarpt og stak Revolveren i Lommen, idet han bukkede for Greven.

„Det er godt, vi har Dem til at hjælpe os, kære Greve,“ sagde han.

VI.

Lægen, der tilsaa' mig i Wintenberg, var ikke alene diskret, men ogsaa let at komme til Rette med. Han indsaa' maaske ogsaa, at det ikke gavnede mig at ligge paa min Ryg, naar jeg brændte af Utaalmodighed efter at komme op. Jeg er bange for, han mente, jeg tænkte paa Bagerens Kagerulle, men han gav mig i hvert Fald fri, og jeg var paa Vejen hjem tolv Timer efter, at Rudolf Rassendyll havde forladt mig. Jeg kom derfor til Strelsau den samme Fredag Morgen, som Greven af Luzau-Rischenheim to Gange var sammen med Kongen ude paa Zenda. I samme Øjeblik, som jeg ankom, sendte jeg James, der hele Tiden havde været mig til udmærket Nytte, til Telegrafstationen for at melde Connetablen, at jeg nu var hjemme og stillede mig til hans Disposition. Sapt fik mit Telegram, medens de holdt Krigsraad, og det var ham og Rudolf Rassendyll en god Hjælp ved de Planer, de var ved at lægge.

Deres Raadslagning fandt Sted under ret usædvanlige Forhold. De turde ikke tabe Rischenheim af Syne, og Rudolf kunde ikke forlade det Værelse, han opholdt sig i. Kongen vilde ikke blive længe borte, og inden han kom tilbage, maatte Rudolf og Rischenheim være borte, og de fornødne Forholdsregler trufne for at forhindre, at det originale Brev kom den Mand i Hænde, for hvem Kopien var bestemt. Sapts Stue var meget stor. I Krogen længst borte fra Døren sad Rischenheim, afvæbnet og modfalden. Han saa' nærmest ud, som om han var villig til at opgive det hele og gaa ind paa de Vilkaar, der maatte blive ham foreskrevet. Lige inden for Døren sad de andre tre saaledes, at de

om fornødent kunde forsvare Indgangen med deres Liv. Bernenstein var munter og triumferende, Sapt faatalende og koldblodig, Rudolf rolig og klarhovedet. Dronningen afventede i sine Gemakker Resultatet af deres Overvejelser. Hun var parat til at handle saaledes, som de maatte bestemme, men vilde tale med Rudolf, før han forlod Slottet.

Saa tog Sapt Papir frem og gav sig til at skrive. Den første Meddelelse var til mig og befalede mig at komme ud til Zenda samme Eftermiddag. Der trængtes haardt til en Medarbejder. Saa kom der nye Overvejelser, og nu var det Rudolf, der førte Ordet, thi det var hans dristige Plan, de drøftede. Sapt snoede Overskægget og smilede tvivlende.

„Jo, jo,“ mumlede Løjtnant Bernenstein, og hans Øjne straaledede.

„Det er farligt, men det er det bedste, vi kan gøre,“ sagde Rudolf og sænkede forsigtigt Stemmen endnu mere, for at Fangen ikke skulde faa fat paa noget som helst af det, han sagde. „Men det vil da være nødvendigt, at jeg bliver her til i Aften. Kan jeg det?“

„Nej, men du kan opholde dig ude i Skoven, indtil jeg kommer ud til dig,“ sagde Sapt.

„Indtil vi kommer,“ sagde Bernenstein.

„Nej,“ sagde Connetablen, „De maa passe paa vor Ven her. Husk paa, at det er alt sammen i Dronningens Tjeneste.“

„Desuden vilde hverken Obersten eller jeg lade Dem faa en Chance over for Rupert,“ sagde Rudolf med et Smil. „Det Stykke Vildt vil vi selv jage, ikke sandt, Sapt?“

Obersten nikkede. Nu tog Rudolf Papir frem, og her er det Telegram, han skrev:

Holf, Königstrasse, Strelsau.

Alt vel. Han har det, jeg havde, men ønsker at se det, du har. Han og jeg er ved Jægerhytten i Aften Kl. 10. Tag det med og mød os der. Ingen aner noget.

L. R.

Rudolf gav Sapt Papiret, og Bernenstein bøjede sig over Oberstens Skuldre og læste med.

„Den Limpind fik man vist ikke mig til at hoppe paa,“ sagde gamle Sapt med et Grin.

„Nej, men nok Rupert af Hentzau. Og hvorfor ikke? Han vil forstaa, at Kongen ønsker at tale med ham uden Dronningens Vidende, og ogsaa uden at Du faar noget at vide, Sapt, da Du er min Ven. Hvilket bedre Sted kan Kongen vælge end Jægerhyt-

ten, hvor han altid tager hen, naar han ønsker at være ene? Rupert skal nok komme, stol kun paa det. Ja, han vilde saamænd komme, selv om han nærede Mistanke, det ved du lige saa godt som jeg.“

„Han og Rischenheim har maaske en aftalt Chifferskrift?“ indvendte Sapt.

„Nej, saa havde Rupert benyttet den, da han sendte sin Adresse.“

„Hvad saa — naar han kommer?“ spurgte Bernenstein.

„Saa finder han den samme Konge, som Rischenheim traf, og Sapt ved hans Side.“

„Han vil genkende Dem.“

„Ja, det tænker jeg ogsaa,“ sagde Rudolf med et Smil.

„Imidlertid kommer Fritz her og passer paa Kongen.“

„Og Rischenheim?“

„Ham skal De tage Dem af, Løjtnant. Sapt, bor der nogen paa Tarlenheim for Tiden?“

„Nej, Grev Stanislas har stillet det til Fritz's Disposition.“

„Godt, saa rider Fritz v. Tarlenheims to Venner, Greven af Luzau-Rischenheim og Løjtnant v. Bernenstein derover i Dag. Connetablen paa Zenda giver Løjtnanten 24 Timers Permission, og de to Herrer tilbringer saa Dagen sammen og overnatter paa Tarlenheim. Hele Dagen igennem er de Side om Side og taber ikke hinanden af Syne et Øjeblik. De overnatter ogsaa i samme Værelse, og den ene af dem lukker ikke et Øje eller slipper sin Revolver.“

„Meget vel,“ sagde v. Bernenstein.

„Hvis han forsøger paa at flygte eller gøre Anskrig, skyder De ham ned, rider til Grænsen og kommer i Sikkerhed. Saa snart De kan, lader De os vide, hvor De er.“

„Ja,“ sagde Bernenstein ligefremt. Sapt havde gjort et godt Valg, og den unge Mand tænkte ikke et Øjeblik paa alt det, han selv udsatte sig for.

En uvilkaarlig Bevægelse og et træt Suk lød henne fra Rischenheim, der til det yderste havde anstrengt sig for at høre, men de tre havde været forsigtige, og han havde ikke erfaret noget.

„Jeg tror ikke, han vil gøre Dem megen Ulejlighed,“ hviskede Sapt til Bernenstein og gav et Kast med Hovedet i Retning af Fangen.

„Men bær Dem alligevel ad, som om det modsatte kunde tænkes,“ formanede Rudolf og lagde sin Haand paa Løjtnantens Arm.

„Ja, det er en klog Mands Raad,“ sagde Connetablen og nik-

kede bifaldende. „Vi blev styret godt, Løjtnant, den Gang han var Konge.“

„Var jeg da ikke ogsaa hans tro Undersaat den Gang?“

„Jo vist saa, og De blev oven i Købet saaret i min Tjeneste,“ sagde Rudolf, thi han huskede, hvorledes den halvvoksne Dreng — for andet var han ikke den Gang — var bleven ramt i Armen af en Kugle i Parken ved Tarlenheim, da Sorte Michaels Banditter antog ham for at være Mr. Rassendyll selv.

Dette var altsaa deres Plan. Kunde de faa Bugt med Rupert, vilde Rischenheim være overladt til deres Forgodtbefindende. Hvis de derfor kunde holde denne sidste udenfor, medens de benyttede sig af hans Navn, var der al mulig Udsigt til at føre Rupert bag Lyset og gøre det af med ham. Thi det var, hvad de agtede at gøre, det har Connetablen paa Zenda selv fortalt mig.

„Vi vilde have gjort kort Proces,“ sagde han til mig. „Dronningens Ære stod paa Spil, og Fyren var jo ikke andet end en ret og slet Snigmorder.“

Bernenstein rejste sig og gik ud. Han var borte omtrent en halv Time, da han blandt andet skulde telegrafere til Strelsau. Rudolf og Sapt benyttede den Tid til at forklare Rischenheim, hvad de agtede at gøre med ham. De forlangte intet Løfte af ham, og han gav heller ikke noget. Han hørte efter med en mut, ligegyldig Mine, og da de spurgte ham, om han vilde følge godvillig med, lo han bittert.

„Hvordan skulde jeg bære mig ad med at gøre Modstand?“ spurgte han. „Saa bliver jeg jo skudt.“

„Ja, lige netop,“ sagde Oberst Sapt. „De er jo alligevel i Besiddelse af Fornuft, Hr. Greve.“

„Hvis De slipper helskindet fra denne Historie,“ sagde Rudolf og saa' helt venligt paa ham, „vil jeg raade Dem til at føje Ære til Deres Fornuft og Ridderlighed til Deres Ære. Der er endnu Tid for Dem til at blive en Gentleman.“

Han vendte sig om. Rischenheim saa' rasende efter ham, og Sapt smaalo.

Et Øjeblik efter vendte Bernenstein tilbage. Han havde besørgt Telegrammet, og en Rideknægt stod nede ved Porten med hans og Rischenheims Heste. Efter nogle faa Afskedsbemærkninger trykkede Rudolf Løjtnantens Haand, Bernenstein gav Fangen Tegn til at følge med, og de gik ud sammen, tilsyneladende som de bedste Venner af Verden.

Fra sine Vinduer saa Dronningen dem ride bort, og hun lagde Mærke til, at Bernenstein red et halvt Skridt bag ved den anden,

og at han lod den Haand, han havde fri, hvile paa Revolveren ved sin Side.

Nu var det et godt Stykke op ad Formiddagen, og det blev mere og mere risikabelt for Rudolf at opholde sig paa Slottet. Men han vilde under alle Omstændigheder se Dronningen, inden han drog bort. Det var ikke saa vanskeligt at ordne den Sag, eftersom Dronningen ofte indfandt sig i Connetablens Arbejds-værelse for at raadføre sig med ham. Vanskeligere vilde det derimod være bagefter at faa Mr. Rassendyll bort fra Slottet, uden at nogen lagde Mærke dertil. For lettere at kunne gennemføre den Sag, gav Connetablen Gardekompagniet Ordre til at stille til Parade i Parken, og Tjenerskabet fik saa Lov til at overvære Manøvrerne. Han haabede derved at faa alle nysgerrige bort, saa Rudolf uset kunde naa over til Skoven, og denne maatte saa passe paa, at han ikke blev opdaget, medens han ventede.

Medens Sapt var ved at ordne alt dette, kom Dronning Flavia til det Værelse, hvor Rudolf Rassendyll var. Klokken var henved tolv, og det var en halv Time siden, Bernenstein var taget af Sted. Sapt fulgte hende til Døren og stillede en Skildvagt op ved Enden af Korridoren. Han befalede Manden at sørge for, at ingen forstyrrede hendes Majestæt, og i Soldatens Paahør lovede han hende at komme igen, saa snart han kunde, hvorpaa han ærbødigt lukkede Døren efter hende. Connetablen vidste, at naa man har noget hemmeligt for, er det af Betydning, at alt det, der kan ske aabenlyst, ikke udføres i det skjulte.

Jeg véd ikke Besked med alt, hvad der blev sagt ved denne Sammenkomst, men noget véd jeg fra Dronning Flavia selv eller rettere fra min Hustru, til hvem Dronningen fortalte det. Thi skønt det var Meningen, at jeg skulde vide det, vilde hun dog ikke direkte sige det til en Mand. Først fortalte Mr. Rassendyll hende om de Planer, der var bleven lagt, og skønt hun skælvede ved Tanken om den Fare, han udsatte sig for ved at møde Rupert af Hentzau, elskede hun ham dog saa højt og var saa overbevist om hans Magt, at hun ikke lod til at tvivle om hans Sejr. Men hun begyndte at gøre sig selv Bebrejdelser, fordi hun ved sit Brev havde ført ham ind i dette. Da tog han den Afskrift frem, som Rischenheim havde haft med. Han havde læst den, og nu kysede han den.

„Om jeg saa havde lige saa mange Liv, som her er Ord, min Dronning, saa gav jeg gerne ét for hvert Ord,“ sagde han blidt.

„Ak, Rudolf, men du har kun ét Liv, og det er mere mit end dit. Havde du troet, at vi nogen Sinde skulde have set hinanden igen?“

„Jeg kunde ikke tro det,“ sagde han. De stod lige over for hinanden.

„Men jeg vidste det,“ sagde hun og saa' paa ham med et straalende Blik. „Jeg vidste hele Tiden, at vi vilde mødes en Gang igen. Jeg vidste ikke, hvordan det skulde gaa til, eller hvor det vilde blive, men blot, at det vilde ske. Det levede jeg paa, Rudolf.“

„Gud velsigne dig!“

„Ja, det var det, der satte mig i Stand til at holde det ud.“

Han trykkede hendes Haand, han vidste, hvad der laa bag ved hendes Ord.

„Vil du altid holde af mig?“ spurgte hun og greb pludselig hans Haand. Men i næste Øjeblik tilføjede hun: „Nej, nej, du skal ikke svare mig. Jeg er halvvejs glad, fordi Brevet blev stjaalet. At tænke sig, du kæmper for mig, kun for mig denne Gang — ikke for Kongen, kun for mig!“

„Vær blot ikke bange, kæreste, vi skal nok vinde Sejrr.“

„Ja, det tror jeg ogsaa. Men — saa rejser du?“

Hun slap hans Haand og førte begge sine op for Ansigtet.

„Jeg maa ikke kysse din Mund, men nok dine Hænder,“ og han trykkede et Kys paa hendes Hænder, medens de skjulte hendes Ansigt.

„Bærer du altid min Ring?“ hviskede hun.

„Ja, vist saa,“ svarede han og smilede overrasket.

„Og der er ikke — nogen anden?“

„*Min Dronning!*“ sagde han og lo igen.

„Nej, nej, det vidste jeg godt, Rudolf,“ og hun strakte bøn-faldende Hænderne ud imod ham. „Tilgiv!“ Saa begyndte hun at tale hurtigere: „Rudolf, jeg drømte saa besynderligt om dig i Nat. Det forekom mig, at jeg var i Strelsau, og alle Mennesker talte om Kongen. Det var dig, de mente. Du var endelig bleven Konge, og jeg var din Dronning. Men jeg kunde ikke se dig tydeligt. Du var et eller andet Sted, men jeg kunde ikke faa fat paa, hvor du var, kun af og til saa' jeg dit Ansigt. Saa prøvede jeg paa at fortælle dig, at du var Konge, ja Oberst Sapt og Fritz forsøgte ogsaa at sige dig det, og hele Folket raabte, at du var Konge. Hvad havde det dog at betyde? Men da jeg saa' dit Ansigt, var det ubevægeligt og ganske blegt, og det lod ikke til, at du hørte, hvad vi sagde. Det var næsten, som om du var død og dog Konge. Ak, min Ven, du maa ikke dø, selv om det skulde være for at blive Konge,“ sagde Dronningen og lagde sin Haand paa hans Skulder.

„Kæreste du,“ svarede han blidt, „i Drømme blandes Ønsker

og Frygt i mærkelige Syner, og derfor forekom jeg dig baade at være Konge og at være død. Konge er jeg ikke, og jeg er sund og rask, men jeg takker alligevel min søde Dronning, fordi hun drømmer om mig.“

„Hvad tror du, det kan have at betyde?“ spurgte hun.

„Hvad andet betyder det, at jeg altid drømmer om dig, end at jeg bestandig elsker dig?“

„Tror du ikke, det betyder andet?“ spurgte hun, endnu ikke beroliget.

Hvad der mere blev talt om, véd jeg ikke. Jeg tænker, at Dronningen fortalte min Hustru noget mere, men Kvinderne holder undertiden deres Medsøstres Hemmeligheder skjulte endog for deres egne Mænd. Skønt de elsker os, er vi dog altid den fælles Fjende, mod hvem de holder sammen.

Der kan nu ikke være vekslet mange Ord, thi kort efter, at de havde talt om Drømmen, kom Oberst Sapt og sagde, at Garden nu stod opstillet, og at alt, hvad der kunde krybe og gaa, havde begivet sig ud i Parken.

„Der er ingen Tid at spille,“ sagde Sapt, og hans Blik syntes ikke at unde Dronningen et eneste Øjeblik til sammen med den Mand, hun elskede.

Men Rudolf lod sig ikke jage af Sted paa den Maade. Han klappede Connetablen paa Skulderen, idet han lo og bad ham et Øjeblik tænke, hvad han vilde. Derpaa gik han igen hen til Dronningen og vilde have knælet ned for hende, men det vilde hun ikke tilstede, og han blev derfor staaende og holdt hendes Haand i sin. Med ét drog hun ham ind til sig, kyssede ham paa Panden og sagde:

„Gud være med dig, min tapre Ridder.“

Hun vendte sig bort, og Rudolf gik hen imod Døren. Men midt i Værelset standsede han. Hans Øre havde opfanget en Lyd udenfor, og han saa' hen imod Døren. Gamle Sapt fløj hen imod den med Sværdet halvt ude af Skeden. Der hørtes Fodtrin ude i Korridoren, og de standsede ved Døren.

„Er det Kongen?“ hviskede Rudolf.

„Det véd jeg ikke,“ sagde Sapt.

„Nej, det er det ikke,“ lød det med Sikkerhed fra Dronning Flavia.

I næste Øjeblik blev der banket paa Døren. De ventede lidt, men saa blev der banket stærkere.

„Vi kommer til at lukke op,“ sagde Sapt. „Gaa bag ved Gardinet, Rudolf.“

Dronningen satte sig ved Bordet, og Sapt anbragte en Bunke

Dokumenter foran hende, for at det kunde se ud, som om de havde drøftet Forretninger. Men hans Forberedelser blev afbrudt af et sagte, hæst Raab udefra:

„Saa luk dog hurtigt op!“

De kendte Bernensteins Stemme. Dronningen sprang op, Rudolf kom frem, og Sapt aabnede Døren. Løjtnanten traadte ind, bleg og aandeløs.

„Naa?“ spurgte Sapt.

„Han er sluppen bort?“ udbrød Rudolf, der straks gættede, hvilket Uheld, der havde ført Bernenstein tilbage.

„Ja, da vi forlod Byen og red ud ad Landevejen til Tarlenheim, sagde han: „Skal det gaa i Skridtgang hele Vejen?“ Jeg havde ikke noget imod at komme hurtigere af Sted, saa vi slog over i Trav. Men — hvilken Idiot jeg dog er!“

„Ganske vist, men gaa videre,“ sagde Sapt.

„Jeg tænkte paa ham, paa mit Hverv, paa at jeg maatte have en Kugle parat til ham og —“

„De tænkte kort sagt paa alt undtagen Deres Hest?“ gættede Sapt med et barsk Smil.

„Ja, ganske rigtig. Min Hest snublede, og jeg blev slynget fremad mod dens Hals. Idet jeg greb for mig, faldt min Revolver fra mig.“

„Det saa' han?“

„Ja, han ventede et Sekund, saa lo han, gav Hesten af Sporerne og galoperede ad Strelsau til. Jeg var selvfølgelig af Hesten i et Nu, og jeg skød tre Gange efter ham.“

„Ramte De?“ spurgte Rudolf.

„Det tror jeg nok. Han skiftede Tømmen over i den anden Haand og tog sig til Armen. Jeg satte efter ham, men hans Hest var den bedste, saa jeg sakkede bagud. Vi begyndte ogsaa at passere Folk, og da jeg ikke turde skyde igen, vendte jeg om og red hertil for at sige det. De skal aldrig mere sætte mig til noget igen, Connetabel,“ sluttede den ulykkelige unge Mand, idet han uden at tænke paa Dronningen sank om i en Stol.

Sapt tog ingen Notits af hans Selvbefrejdelse, men Rudolf gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Det var et Uheld,“ sagde han. „Der er ikke noget at dadle Dem for.“

Dronningen rejste sig og gik hen til Bernenstein, der sprang op fra Stolen.

„Hr. Løjtnant! Det er ikke det heldige Udfald, men den gode Vilje, man bør takke for,“ sagde hun og rakte ham Haanden.

Naa, han var saa ung, og jeg ler derfor ikke, fordi han var paa Nippet til at hulke og maatte vende Ansigtet bort.

„Lad mig være med igen?“ bad han.

„Rudolf,“ sagde Dronningen, „gør mig den Glæde fremdeles at bruge denne Herre i min Tjeneste. Jeg staa allerede i dyb Gæld til ham og vil gerne staa dybere.“

Der var et Øjeblik's Tavshed.

„Naa, men hvad skal vi nu gøre?“ spurgte Oberst Sapt. „Fyren er jo taget til Strelsau.“

„Han standser maaske Rupert,“ sagde Mr. Rassendyll grundende.

„Maaske, maaske ikke.“

„Vi maa i hvert Fald tænke paa begge Muligheder.“

Sapt og Rudolf saa' paa hinanden.

„Du maa vel blive her?“ spurgte Rudolfs Blik. „Jeg tager saa til Strelsau,“ sagde han højt og tilføjede: „Det vil sige, hvis Bernenstein vil laane mig en Hat.“

Dronningen sagde intet, men gik hen og lagde sin Haand paa hans Arm. Han saa' paa hende og smilede.

„Ja, jeg tager til Strelsau og finder Rupert, ja, ogsaa Rischenheim, hvis han er der.“

„Tag mig med,“ bad Bernenstein indtrængende.

Rudolf saa' hen paa Sapt. Connetablen rystede paa Hovedet, og Bernenstein blev lang i Ansigtet.

„Det er ikke det, min Ven,“ sagde Sapt halvt venligt, halvt utaalmodigt, „men vi behøver Dem her. Sæt nu Rupert kommer her med Rischenheim?“

Det var en ny Tanke, men aldeles ikke urimelig.

„Ja, men De er her jo, Connetabel,“ indvendte Bernenstein, „og Fritz v. Tarlenheim kommer om en Time.“

„Ja vel, men naar jeg skal slaas med Rupert af Hentzau, kan jeg lide at have en Mand tilovers.“ Han lo, da han ikke nærede nogen Ængstelse for, at Bernenstein skulde tvivle paa hans Mod. „Gaa nu hen og faa en Hat til ham,“ fortsatte han, og Løjtnanten ilede af Sted.

Dronningen udbrød:

„Sender De Rudolf alene af Sted mod de to?“

„Ja, Deres Majestæt, hvis jeg skal lede Felttoget. Jeg tror ogsaa nok, han er i Stand til at klare den Sag.“

Han forstod ikke de Følelser, der rørte sig i Dronning Flavias Hjerte. Hun vendte sig i stum Bønfalden om mod Rudolf Rassendyll.

„Jeg *maa* gaa,“ sagde han stille. „Vi kan ikke undvære Berenstein, og jeg *maa* ikke blive her.“

Hun sagde ikke mere. Rudolf gik hen til Sapt.

„Før mig ned til Stalden. Er der en god Hest? Jeg tør ikke tage med Toget. Naa, der kommer Løjtnanten med Hatten.“

„Hesten skal nok bringe dig til Strelsau inden Aften,“ sagde Sapt. „Kom saa med. Berenstein, De bliver her hos Dronningen.“

I Døraabningen standsede Rudolf og saa' tilbage. Dronning Flavia stod hvid som en Marmorstatue og saa' ham gaa bort. Saa fulgte han efter Connetablen, der førte ham ned til den Hest, han skulde have. Saps Forsigtighedsregler havde været yderst formaalstjenlige, og Rudolf besteg Hesten uden at være bleven set.

„Den passer ikke saa overdrevent godt, den Hat,“ sagde Rudolf.

„Nej, du vilde naturligvis hellere have en Krone paa.“

Rudolf lo, da han spurgte Sapt:

„Hvordan lyder saa mine Ordre?“

„Du rider rundt om Voldgraven og ud ad Vejen, derpaa gennem Skoven til Hofbau, og derfra kender du Vejen. Du *maa* ikke komme til Strelsau, før det er mørkt. Hvis det saa er nødvendigt at søge Skjul —“

„Tager jeg ind hos Tarlenheims. Derfra gaar jeg lige efter Adressen —“

„Ja. Og — hør Rudolf!“

„Hvad er der?“

„Gør det af med ham denne Gang.“

„Jeg haaber, det skal lykkes. Men hvis han nu tager ud til Jægerhytten? Det gør han jo, hvis ikke Rischenheim standser ham.“

„Jeg skal nok være der, men jeg kan ikke tro andet, end at Rischenheim faar ham advaret.“

„Skulde han nu komme *her*?“

„Ja, saa vil den unge Berenstein før dø end lade ham træffe Kongen.“

„Farvel.“

„Lykke paa Rejsen!“

I hurtigt Trav red Rudolf bort langs de kongelige Stalde, over Broen og henad den gamle Skovvej. Fem Minutter efter var han inde mellem Træerne og var nok saa frejdig, thi kun nu og da passerede han en Bonde, der ikke skænkede Rytteren nogen Opmærksomhed. Rudolf havde bundet et Tørklæde om Halsen, saa

Hagen var skjult, og Hatten havde han trukket helt ned i Panden, saa man skulde se nøje til for at skelne hans Træk. Saaledes drog han igen til Strelsau gennem Zendaskoven. Foran ham med en Times Forspring galoperede Greven af Luzau-Rischenheim.

VII.

Jeg fik Connetablens Telegram til mit Hjem i Strelsau lidt før Klokken ét, og det er unødvendigt at sige, at jeg straks gjorde mig i Stand til at tage ud til Zenda. Min Hustru protesterede, og jeg maa indrømme, hun havde nogen Grund dertil. Hun sagde, at jeg endnu ikke kunde taale Anstrengelser, og at min Seng var det eneste passende Opholdssted for mig. Jeg kunde imidlertid ikke tænke paa saadant, og James, hvem jeg meddelte Indholdet af Telegrammet, stod i næste Øjeblik ved Siden af mig med en Togliste. Jeg havde talt en Del med Mr. Rassendylls Tjener paa Rejsen hjem fra Wintenberg og havde derved erfaret, at han tidligere havde været Tjener hos Lord Topham, medens denne var engelsk Gesandt i Ruritanien. Jeg blev ikke klar over, hvor meget han kendte til sin nuværende Herres Hemmelighed, men hans Lokalkendskab var stort og kom os her til megen Nytte.

Til vor Ærgrelse fandt vi, at der ikke gik noget Tog før Klokken fire, og da det var et langsomt Tog, vilde vi ikke komme til Zenda før Klokken seks.

„De maa hellere se at faa et Ekstratog, Hr. Greve,“ foreslog James. „Jeg skal løbe ned paa Banegaarden og bestille det med det samme.“

Jeg gik ind paa hans Forslag. Da man vidste, at jeg ofte rejste i Kongens eller Dronningens Ærinde, kunde jeg godt benytte et Ekstratog uden at vække særlig Opsigt. James forsvandt, og et Kvarter efter satte jeg mig i min Vogn for at køre til Banegaarden. Men lige i det Øjeblik, da Vognen satte sig i Bevægelse, kom Hushovmesteren løbende.

„Undskyld, Hr. Greve, men Bauer kom ikke tilbage med Greven. Kommer han senere?“

„Nej,“ svarede jeg. „Bauer opførte sig meget slet paa Rejsen og fik sin Afsked paa staaende Fod.“

„Man kan aldrig stole paa disse Udlændinge, Hr. Greve. Men hvad saa med Grevens Bagage?“

„Hvad for noget? Er min Kuffert ikke kommen?“ udbrød jeg. „Jeg sagde, han skulde sende den til Strelsau.“

„Den er ikke kommen, Hr. Greve.“

„Kan den Bandit have stjaalet den?“ udbrød jeg krænket.

„Hvis Greven ønsker det, skal jeg gøre Anmeldelse til Politiet.“

Jeg lod, som om jeg overvejede dette Forslag.

„Vent, til jeg kommer igen,“ sagde jeg. „Til den Tid er Kufferten her maaske, thi jeg har ikke Grund til at tvivle om hans Ærlighed.“

Jeg tænkte, at jeg dermed var færdig med Bauer. Han havde udrettet sit Hverv for Rupert og vilde vel derefter forsvinde fra Skuepladsen. Det er i hvert Fald tænkeligt, at Rupert gerne vilde have givet Afkald paa hans yderligere Assistance, men han havde ikke mange, han kunde stole paa, og han var nødt til at anvende sine Hjælpere mere end én Gang. Han havde derfor heller ikke givet Slip paa Bauer, hvad jeg snart skulde erfare.

Mit Hus ligger en halv Mil fra Banegaarden, og vi maatte køre gennem en stor Del af den gamle By, hvor Gaderne er snævre og Færdselen langsommere. Vi drejede netop ind i Königstrasse — og Læseren maa huske, at paa dette Tidspunkt havde denne Gade ikke mere Interesse for mig end de andre Gader, vi kørte igennem — og maatte standse bag ved en svær Fragt-vogn. Med ét begyndte min Kusk at strække Hals og vendte sig derefter hurtigt om imod mig.

„Hr. Greve! Der gaar Bauer!“ raabte han og pegede frem efter. „Nu gaar han lige forbi Slagterbutikken.“

Jeg rejste mig op. Manden vendte Ryggen til mig og gik hurtigt. Jeg tror, han maa have set mig og nu søgte at slippe bort. Jeg var ikke vis paa, det var Bauer, men Kusken forsikrede det.

Jeg sprang derfor ud af Vognen, befalede Kusken at vente og ilede efter min forhenværende Tjener. Jeg hørte Kusken le; han fandt rimeligvis, at Greven var lidt for ivrig efter at faa fat i sin Kuffert.

Enhver, der er kendt i Strelsau, véd, at Husnumrene i Königstrasse begynder nede ved Banegaarden. Det er jo en usædvanlig lang Gade, og den gennemskærer næsten hele det gamle Kvarter. Da jeg begyndte Forfølgelsen, var jeg ud for Nr. 300 eller deromkring, og en god halv Fjerdingvej fra det betydningsfulde Nr. 19, der var Bauers Maal. Dette vidste jeg ikke, min eneste Hensigt var at indhente ham. Jeg havde ikke nogen klar Forestilling om, hvad jeg vilde gøre, naar jeg fik fat paa ham. Jeg tænkte, jeg paa en eller anden Maade kunde gøre ham bange

og faa ham til at rykke ud med sin Hemmelighed, f. Eks. ved at true ham med Angivelse for Tyveri. Han havde jo faktisk stjålet min Kuffert.

Jeg fulgte ham derfor, og han vidste det. Han saa' sig tilbage og gik saa raskere til. Ingen af os turde sætte i Løb, allerede vor hurtige Gang og mange Sammenstød med de passerende vakte Opmærksomhed. Men jeg havde en Fordel. De fleste Mennesker kendte mig og gik høfligt til Side for mig, medens de ikke havde givet Plads for Bauer, saa jeg begyndte alligevel at vinde ind paa ham. Jeg var vel et halvt Hundrede Skridt fra ham, da Forfølgelsen begyndte, og da vi nu nærmede os Enden af Gaden, og jeg allerede kunde se Banegaarden, var han kun en Snes Skridt foran mig.

Da havde jeg den Ærgrelse at løbe lige imod en svær gammel Herre. Bauer var først løbet imod Manden, og denne stod nu og saa' arrigt efter ham, da det andet Sammenstød indtraf og gjorde ham helt rasende. For mig var det værst, thi da jeg efter en Undskyldning slap forbi, var Bauer borte! Det var umuligt at faa Øje paa ham. Jeg saa' op paa Husnummeret lige ved Siden af mig. Det var Nr. 23, og Døren var lukket. Jeg gik nogle Skridt videre og kom til Nr. 19. Det var et gammelt Hus med en snavset, forfalden Façade og saa' næsten helt ubeboet ud. I Stuen var der en tarvelig Viktualiehandel med en Udstilling af den Slags Lækkerier, som man aldrig har smagt, men som det hedder sig, at der er Folk, der spiser. Butiksdøren stod aaben, men der var ikke noget, der kunde sætte Bauer i Forbindelse med dette Hus. Jeg skulde lige til at gaa videre, da en gammel Kone stak Hovedet ud af Døren og saa' sig om. Jeg var lige foran hende, og det gav et Sæt i os begge, da vi genkendte hinanden. Det var den gamle Madam Holf, hvis ene Søn, Johan, havde røbet os Hemmeligheden ved Fængslet i Zenda, medens den anden var død for Mr. Rassendylls Haand ved Siden af det store Rør, der lukkede for Fængselsvinduet. Det kunde jo være en ren Tilfældighed, at hun var her, men for mig blev hun straks en Forbindelse mellem den hemmelige Fortid og den kritiske Nutid.

Hun fattede sig øjeblikkelig og nejede for mig.

„Hvor længe er det siden, at De har nedsat Dem her i Strelsau, Madam Holf?“

„Omtrent et halvt Aar, Hr. Greve,“ sagde hun og lagde Armene over Kors.

„Jeg har ikke før set noget til Dem her,“ fortsatte jeg og saa' skarpt paa hende.

„Nej, det er jo ikke rimeligt, at min lille Butik faar Grevens

Søgning," sagde hun i en ydmyg Tone, der ikke lød videre ægte. Jeg saa' op til Vinduerne i de andre Etager. De var alle lukkede, og de fleste Skodder var sat for. Der var intet som helst Tegn til Liv.

„Det er jo et meget godt Hus, De har, men det kunde nok trænge til en Omgang Maling. Bor De her alene med Deres Datter?" Thi Max var jo død, og jeg vidste, at Johan var udenlands.

„Ikke altid," sagde hun. „Jeg lejer Værelser ud til enlige Mandspersoner, naar jeg kan."

„Er der fuldt optaget for Tiden?"

„Nej, desværre, her bor ikke en Sjæl for Øjeblikket."

Jeg afskød en Pil paa Lykke og Fromme.

„Den Mand, der gik ind lige før, var altsaa kun en Kunde i Forretningen?"

„Jeg vilde saamænd ønske, der var kommen en Kunde," sagde hun i en overrasket Tone, „men her kom ingen ind."

Jeg saa' hende lige ind i Øjnene, og hun mødte mit Blik uden at blinke. Der er intet, der er saa udforskkeligt som en gammel Kvindes Ansigt, naar hun er paa sin Post. Madam Holfs fede Krop spærrede Indgangen, saa jeg ikke kunde se ind, og Vinduet var fyldt med Grisetaer og lignende, saa jeg heller ikke ad denne Vej kunde opdage noget.

I dette Øjeblik kom James farende. Han saa' op ad Gaden efter min Vogn, men fik i det samme Øje paa mig.

„Hr. Greve! Toget er parat om fem Minutter. Hvis det ikke kan afgaa, er Linien spærret den næste halve Time."

Jeg saa' et svagt Smil paa den gamle Kones Ansigt. Jeg var tydelig nok paa Sporet efter Bauer og rimeligvis efter mere end ham. Men først og fremmest var det min Pligt at parere Ordre og tage til Zenda. Jeg kunde desuden ikke ved højlys Dag trænge ind i Huset uden at lave Skandale og vække Opsigt over hele Strelsau. Jeg maatte derfor gaa min Vej. Jeg vidste ikke en Gang med Sikkerhed, om Bauer var indenfor, og kunde altsaa ikke give nogen Underretning af Betydning.

„Greven vil maaske være saa venlig at anbefale mig —" begyndte den gamle Heks.

„Ja," svarede jeg, „jeg vil anbefale Dem at passe lidt paa, hvilke Logerende De tager imod, Madam."

„Jeg tager skam altid Betaling forud," svarede hun med et bredt Grin. Jeg var i det Øjeblik lige saa vis paa, at hun var med i Sammensværgelsen, som at jeg stod foran hende.

Der var intet at gøre. James' Ansigt sagde tydeligt, at jeg skulde skynde mig hen til Banegaarden, og jeg vendte mig bort

fra Butiksdøren. Men i samme Øjeblik lød der en munter Latter inde i Huset. Denne Gang gav det et stærkt Sæt i mig. Den gamle Kvinde rynkede Panden, og et Øjeblik aabnedes hendes Læber, men i næste Øjeblik viste hendes Ansigt det forrige rolige Udtryk. Jeg kendte den Latter, og hun anede sikkert, at dette var Tilfældet. Jeg lod derfor, som om jeg intet havde hørt, nikkede skødesløst til hende og befalede James at følge mig hen til Toget. Men da vi kom ud paa Perronen, lagde jeg Haanden paa hans Skulder og sagde:

„James, Greven af Hentzau var inde i det Hus i Königsstrasse.“

James saa' paa mig uden at vise Tegn til Overraskelse. Han var lige saa rolig som gamle Sapt selv.

„Skal jeg blive her for at passe paa ham?“

„Nej, De følger med mig,“ svarede jeg. Naar jeg skal sige Sandheden, var det, fordi jeg tænkte, at efterlod jeg ham her i Strelsau med et saadant Hverv, var det det samme som at underskrive hans Dødsdom. Rudolf kunde give ham Ordre dertil, hvis han fandt det for godt, jeg turde ikke.

Jeg kom til Byen Zenda Klokken halv fire, og før fire var jeg inde i Slottet. Jeg skal ikke gentage de venlige og naadige Ord, hvormed Dronningen modtog mig. Blot at se hendes Ansigt eller høre hendes Stemme knyttede én nærmere til hende, og jeg følte nu, at jeg var en sølle Fyr, der havde sat hendes Brev over Styr og dog var i Live. Men det vilde hun ikke høre noget om. Hun roste mig for det lidt, jeg havde gjort, i Stedet for at dadle mig for det, der var gaaet galt for mig.

Fra hende fo'r jeg ind til Sapt. Han sad i sin Stue sammen med Bernenstein, og jeg havde den Tilfredsstillelse at faa min Efterretning om Ruperts Opholdssted bekræftet. Men jeg blev rigtignok lidt betænkelig, da jeg fik at vide, at Rudolf Rassendyll ganske ene var taget af Sted til Strelsau for at stikke sit Hoved i Løvens Gab.

„Der er jo tre derinde,“ sagde jeg, „Rupert, Rischenheim og min Bandit, Bauer.“

„Vi véd ikke, om Rupert er der,“ sagde Sapt. „Han vil være der, hvis Rischenheim kommer tidlig nok til at fortælle ham Sandheden. Men vi maa ogsaa være parate til at tage imod ham her og i Jægerhytten. Naa, det er vi ogsaa: Rudolf i Strelsau, du og jeg rider til Jægerhytten, og Bernenstein bliver her hos Dronningen.“

„Kun én her?“

„Ja, men han er ogsaa god nok,“ sagde Connetablen og klap-

pede Bernenstein paa Skulderen. „Vi bliver ikke mere end fire Timer borte, og det bliver, medens Kongen ligger godt forvaret i sin Seng. Bernenstein skal blot nægte Adgang til ham og hævde sin Nægtelse, om det saa skal koste Livet. Og det kan De jo sagtens, Løjtnant, ikke sandt?“

Efter alt vort Jag kom der nu et Par fredelige Timer. Vi benyttede Tiden til at faa et godt Maaltid, og Klokken var over fem, før vi var færdige og satte os mageligt til Rette i Saps Lænestole med Cigarerne tændte. James havde stiltfærdigt indtaget Connetablens egen Tjeners Plads under Maaltidet, og vi havde derfor været i Stand til at tale frit sammen.

„Naa, nu vil Kongen snart være her,“ sagde Sapt og saa' paa sit gamle, store Sølvur. „Han vil heldigvis være alt for træt til at sidde længe oppe. Vi bliver fri Klokken ni, Fritz. Jeg vil ønske, min Ven Rupert kommer ud til Jægerhytten.“ Saps Ansigt udtrykte en levende Glæde ved Tanken derom.

Klokken slog seks, og endnu var Kongen ikke vendt tilbage. Lidt efter kom en Tjener og bad os om at komme ud til Dronningen paa Terrassen foran Slottet. Fra dette Sted kunde man se den Vej, ad hvilken Kongen vilde vende tilbage, og da vi kom dær, fandt vi Dronningen vandrende rastløs frem og tilbage. Hun var meget urolig paa Grund af Kongens Udebliven. I den Stilning, vi var i, fik enhver usædvanlig eller uforudset Hændelse en forhøjet og overdreven Betydning i vore Øjne. Vi delte Dronningens Følelser, og idet vi rent glemte de mange Hændelser, Jagten kunde medføre, og som hver for sig vilde være tilstrækkelig til at forklare Kongens Forsinkelse, begyndte vi at spekulere over, hvilke Ulykker, der kunde være indtrufne. Kongen kunde have truffet Rischenheim — skønt de var redet i modsatte Retninger; Rupert kunde have truffet Kongen — skønt han umuligt kunde være kommen saa tidlig ud i Skoven. Vor Ængstelse gjorde det af med vor Fornuft, og vore Gætninger gik ud over det sandsynliges Grænser. Sapt var den første, der kom til sig selv, og han irettesatte os paa det eftertrykkeligste og sparede ikke engang Dronningen. Vi skammede os og lo og genvandt derved noget af vor Sindsligevægt.

„Men det er dog besynderligt, at han ikke kommer,“ sagde Dronningen og saa' hen ad den Vej, der førte ind mod de mørke Løvmasser, der begrænsede Synet. Det var allerede Tusmørke, men dog ikke mørkere, end at vi straks vilde have set det kongelige Jagtselskab, saa snart det kom ud af Skoven.

Var det besynderligt, at Kongen ikke var vendt tilbage Klokken seks, var det endnu mere besynderligt Klokken syv og alde-

les uforstaaeligt Klokken otte. Vi var for længe siden holdt op at tale muntert sammen og var nu aldeles tavse. Dronningen havde kastet en Skindkaabe over sig, da det var temmelig køligt, og snart sad hun paa en Stol, snart gik hun fortvivlet frem og tilbage paa Terrassen.

Aftenen var falden paa. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre, eller om vi i det hele taget skulde gøre noget. Sapt vilde ikke lade sig mærke med, at han delte vore bange Anelser og Formodninger, men hans mørke Tavshed røbede, at han i Virkeligheden var lige saa urolig som vi. Jeg kunde til sidst ikke udholde det længere og udbrød:

„For Guds Skyld, saa lad os dog gøre noget! Skal jeg tage af Sted og søge efter ham?“

„Du kan lige saa godt lede efter en Synaal i en Høstak,“ sagde Sapt og trak paa Skuldrene.

Men netop i samme Øjeblik opfangede mit Øre Hestetrav paa Skovvejen, og paa samme Tid raabte Bernenstein: „Nu kommer de!“

Dronningen stod stille, og vi samlede os omkring hende. Rytterne kom nærmere, og vi kunde nu se, at der var tre i alt. Det var Kongens Jægere. De red muntert af Sted og sang en Jæger-vis, hvilket beroligede os. Der var altsaa ikke tilstødt Kongen noget. Men hvorfor var han ikke selv med?

„Hans Majestæt er rimeligvis træt og rider langsommere bag efter,“ sagde Bernenstein til Dronningen.

„Lad os faa det at vide,“ sagde Sapt og raabte ned til Jægerne, der nu kom op gennem Alléen. Den ene af dem, Kongens Livjæger Simon, kom nok saa stolt op til os. Man kunde se, hvor han følte sig i sin grønne, guldbroderede Uniform, da han traadte frem og gjorde sit Skrabud for Dronningen.

„Naa, Simon, hvor er Kongen?“ spurgte hun og tvang sig til at smile.

„Kongen har sendt mig med et Budskab til Deres Majestæt.“

„Lad mig da høre, Simon.“

„Nu skal jeg sige det. Kongen har haft en glimrende Dag, og hvis det maa være mig tilladt, Deres Majestæt, at fremkomme med min personlige Mening —“

„Vist maa du det, min Ven,“ afbrød Connetablen, „men Høfligheden byder, at du først overbringer Kongens Budskab.“

„Ja, ja, Hr. Connetabel,“ sagde Simon godmodigt. „De er nu altid saa nøjeregnende. Nu vel, Deres Majestæt, som jeg sagde, Kongen har haft en glimrende Dag. Klokken elleve jagede vi en Basse op og —“

„Er det Kongens Budskab, Simon?“ spurgte Dronning Flavia og smilede til Manden, skønt han pinte hende med sin Snak.

„Saa kom da til Sagen, Mand,“ stønnede Sapt. Thi her stod vi fire som paa Gløder, medens den Idiot pralede af den Jagt, han havde skaffet Kongen. Simon regnede sig altid hvert eneste af Skovens Vildsvin til Ære, som om det var ham og ikke den almægtige Gud, der havde skabt dem. Men saadan er den Slags Fyre altid.

Simon blev forvirret og gik i Staa, men fortsatte dog lidt efter:

„Hvad jeg vilde sige, Deres Majestæt, Vildbassen førte os temmelig langt, men til sidst løb Hundene den ned, og hans Majestæt gav den selv Naadestødet. Da det saa var blevet saa sent —“

„Det er ikke tidligere nu,“ knurrede Sapt.

„Og Kongen, skønt han var saa naadig at sige, at han endnu aldrig havde haft en Jæger, der —“

„Aa, Gud hjælpe os!“ klagede Sapt.

Simon saa' ængstelig hen til Connetablen, der til Gengæld sendte ham et rasende Blik. Til Trods for Øjeblikkets Alvor kunde jeg ikke tilbageholde et Smil, og Bernenstein brast i Latter, men søgte at skjule det ved at holde Haanden for Munden.

„Kongen var altsaa meget træt, Simon?“ sagde Dronningen, idet hun samtidig ved at opmuntre ham med en Kvindes Behændighed førte ham tilbage til Sagen.

„Ja, Deres Majestæt, Kongen var meget træt, og da vi netop tilfældigvis var tæt ved Jægerhytten —“

Jeg véd ikke, om Simon bemærkede nogen Forandring i Tilhørernes Opførsel. Men Dronning Flavia saa' forfærdet op, og jeg tror nok, vi andre traadte et Skridt nærmere. Denne Gang kom der ingen Afbrydelse fra Sapt.

„Ja, Deres Majestæt, Kongen var meget træt, og da vi netop tilfældigvis var tæt ved Jægerhytten, befalede Kongen, at vi skulde slæbe Vildtet der hen for saa i Morgen at komme ud og berede det. Og nu er vi her, det vil sige med Undtagelse af min Broder Herbert, der blev hos Kongen efter hans Majestæts Befaling. Jeg skal nemlig sige Deres Majestæt, at Herbert kan anvendes til mange Ting, og min gode Moder lærte ham at lave Mad —“

„Hvor er Kongen og Herbert?“ brølede Sapt.

„I Jægerhytten, Connetabel. Der bliver Kongen i Nat og rider her tilbage i Morgen Formiddag sammen med Herbert. Det var Kongens Budskab, Deres Majestæt.“

Simon saa' fra den ene til den anden, og jeg begreb øje-

blikkelig, at vore Ansigter vist var for talende. Jeg paatog mig derfor at sende ham bort.

„Det er godt, Simon. Nu véd vi Besked.“

Han bukkede for Dronningen, der tog sig sammen og fjædede sin Tak til min. Simon trak sig derpaa tilbage, men jeg lagde Mærke til, at han var synlig forbavset over vor mærkelige Opførsel.

Da vi var ene, blev der et Øjeblik's Tavshed. Saa sagde jeg:

„Sæt nu Rupert —“

Connetablen af Zenda lo kort.

„Saadan kan det gaa! Vi siger, at han vil tage ud til Jægerhytten og — saa gør han det ogsaa!“

„Sæt Rupert ogsaa kommer! Hvis det nu ikke lykkes Rischenheim at standse ham?“ fortsatte jeg.

Dronningen strakte Hænderne ud imod os.

„Mine Herrer! Mit Brev “ sagde hun.

Sapt spildte ikke Tiden.

„Bernenstein, De bliver her, som vi har aftalt. Sørg øjeblikkelig for Heste til Fritz og mig.“

Bernenstein fløj som en Pil ned til Ridestalden.

„Der er ikke sket nogen Forandring i vor Plan, Deres Majestæt,“ sagde Sapt, „men vi maa blot være der før Grev Rupert.“

Jeg saa' paa mit Uhr. Klokken var tyve Minutter over ni. Simons forbandede Vrøvl havde spildt os et helt Kvarter. Jeg aabnede Munden for at tale. Et Øjekast fra Sapt sagde mig, at han forstod, hvad jeg vilde sige, og jeg tav.

„Kan De naa det?“ spurgte Dronningen og vred sine Hænder.

„Sikkert, Deres Majestæt,“ svarede Sapt og bukkede.

„Og De vil ikke lade ham komme ind til Kongen?“

„Nej, under ingen Omstændigheder,“ sagde Sapt med et Smil.

„Af mit inderste Hjerte —“ begyndte hun med skælvende Stemme.

„Her er Hestene!“ afbrød Sapt. Han snappede hendes Haand, lod sit stride, graa Overskæg gaa hen over den som en Børste og — ja, jeg vilde næppe tro mine egne Øren, men han sagde noget som: „Gud velsigne Deres søde lille Ansigt, vi skal nok gøre det.“ Dronning Flavia trak i hvert Fald sin Haand til sig i sin Overraskelse, og jeg saa' Taarer i hendes Øjne. Jeg kysede ogsaa hendes Haand, hvorpaa vi besteg vore Heste og red af Sted, som Fanden var i Hælene paa os.

„Kan vi naa det?“ spurgte jeg, da vi havde redet lidt. Det var det, jeg før havde villet spørge om.

„Nej, det tror jeg ikke. Men vi skal forsøge,“ sagde Oberst

Sapt. Og jeg forstod, hvorfor han ikke den Gang vilde lade mig tale ud.

Med ét hørte vi en Hest galopere efter os. Vi saa' os hurtigt om, da vi vidste, at vi red i et farligt Ærinde og maatte være forsigtige. Hovslagene kom hurtigt nærmere, thi den ukendte red med en vanvittig Fart.

„Det er bedst, at vi ser, hvad det er,“ sagde Connetablen og holdt sin Hest an.

I næste Øjeblik var Rytteren paa Siden af os. Sapt udstødte en Ed, han blev baade ærgerlig og helt fornøjet.

„Er det Dem, James?“ udbrød jeg.

„Ja vel, Hr. Greve,“ svarede Rudolf Rassendylls Tjener.

„Hvad Fanden vil De?“ spurgte Sapt.

„Jeg kommer for at følge med Greven af Tarlenheim.“

„Det har jeg ikke bedt Dem om, James.“

„Nej, Herre, men Mr. Rassendyll befalede mig ikke at forlade Dem, Hr. Greve, før De sendte mig bort. Derfor skyndte jeg mig efter Dem.“

Saa udbrød Sapt:

„Pokker staa i det, hvad er det for en Hest?“

„Saa vidt jeg kunde se, var det den bedste i Stalden, Hr. Connetabel. Jeg var bange, jeg ikke skulde kunne naa Herrerne.“

Sapt tyggede sit Overskæg og skulede fælt, men i næste Øjeblik lo han.

„Tak for Komplimenten,“ sagde han, „det er *min* Hest.“

„Ja, saa,“ sagde James ærbødigt.

„Fremad!“ sagde Sapt, og vi fo'r ind i Skoven.

VIII.

Naar jeg nu kaster Blikket tilbage, kan jeg med de Oplysninger, jeg senere har faaet, meget tydeligt, ja, næsten Time for Time følge denne Dags Begivenheder. Jeg forstaa ogsaa, hvorledes Tilfældighederne spillede Bold med vor Plan og hidførte et Resultat, vi var aldeles uskyldige i. Var Kongen ikke taget ud til Jægerhytten, vilde alt være gaaet, som vi havde beregnet, og var det lykkedes Rischenheim at advare Rupert af Hentzau, vilde vi alligevel have vidst, hvad vi vilde gøre. Men Skæbnen vilde det anderledes. Kongen var træt og tog ind i Jægerhytten, og Rischenheim traf ikke sin Fætter. Det var ellers nær sket, thi Ruperts Latter havde fortalt mig, at han var indenfor i Huset i Königstrasse, da jeg forlod Strelsau, og Rischenheim ankom

Klokken halv fem. Han var taget med Toget fra en Landstation og var saaledes med Lethed undgaaet Mr. Rassendyll, der for at være ukendt maatte ride hele Vejen og ikke turde nærme sig Staden, før det var mørkt. Rischenheim havde ikke vovet at sende nogen Advarsel, thi han vidste, at vi kendte Ruperts Adresse, og det var jo tænkeligt, at vi havde taget vore Forholdsregler for at kunne opsnappe de Telegrammer, der maatte blive sendte. Derfor var han nødt til selv at overbringe sin Meddelelse, og da han kom til Stedet, var Fuglen fløjet.

Rupert vilde nemlig møde i god Tid. Hans Fjender var ikke i Strelsau, han behøvede ikke at frygte Arrestation, og skønt Alverden vidste Besked med hans Forbindelse med Sorte Michael, følte han sig sikker paa Grund af den Hemmelighed, han havde faaet fat paa.

Som Følge deraf spadserede han fra Königstrasse til Bane-
gaarden, tog Billet til Hofbau og kom dertil Klokken halv fem. Han maa have passeret det Tog, Rischenheim var med, thi den første Underretning, denne fik, var fra en Drager paa Banegaarden i Strelsau. Manden havde genkendt Rupert og tog sig nu den Frihed at lykønske Rischenheim i Anledning af Fættens Tilbagekomst. Rischenheim svarede ikke, men skyndte sig i den største Ophidselse til Huset i Königstrasse, hvor Madam Holf bekræftede Efterretningen. Nu kom der nogle pinlige Øjeblikke for Rischenheim, der var yderst tvivlraadig med Hensyn til, hvad han burde gøre. Troskab mod Rupert bød ham følge efter denne og dele de Farer, han styrtede sig i. Men Forsigtighedens Stemme hviskede til ham, at endnu havde han ikke uigenkaldelig sluttet sig til Rupert, og at vi sikkert vilde lade ham være ustraffet mod, at han forholdt sig tavs. Frygten fik Overhaand hos ham, og han besluttede at blive i Strelsau, indtil han fik at vide, hvorledes det var gaaet i Jægerhytten.

Men vi, der red gennem Skoven, vidste intet af alt dette. Vi kunde gætte og haabe eller frygte, men vor sikre Viden standse ved Rischenheims Flugt til Hovedstaden og Ruperts Tilstedeværelse der Klokken tre. De havde maaske truffet hinanden, maaske ikke. Vi maatte handle, som om det sidste var Tilfældet, at Rupert var taget af Sted for at træffe Kongen.

Men vi var sent paa Færde. Bevidstheden derom tyngede os og fik os til at ride hurtigere til, end det egentlig kunde gaa an. En Gang snublede James' Hest i Mørket og kastede sin Rytter af, mere end én Gang var jeg ved at blive fejlet af Hesten af lavt hængende Grene. Sapt skænkede ikke disse Uheld nogen Opmærksomhed. Han førte an, sad godt fast i Sadelen og saa'

hverken til højre eller venstre. Ikke et Øjeblik sagtnede han Farten, og han sparede hverken sig selv eller sit Dyr. James og jeg red Side om Side bag efter ham. Vi red uden at sige et Ord. For mit Blik stod Billedet af Rupert, der med et spottende Smil rakte Kongen Dronning Flavias Brev. Thi det var over den aftalte Tid. Hvis dette Billede nu var blevet til Virkelighed, hvad skulde vi saa gøre? Det vilde slukke vor Hævntørst at dræbe Rupert, men hvad vilde det hjælpe, naar Kongen havde læst Brevet?

Med ét pegede Sapt fremad. Foran os kunde vi skimte en mørk Masse. Det var Jægerhytten. Sapt holdt sin Hest an, og vi fulgte hans Eksempel. Vi steg af, bandt vore Heste ved Træerne og gik hurtigt fremad. Det var vor Mening, at Sapt skulde gaa ind. Han skulde sige, at Dronningen havde sendt ham, og at han skulde sørge for, at Kongen intet manglede. Hvis Rupert havde været der og var taget bort igen, vilde Sapt rimeligvis kunne mærke det paa Kongens Opførsel, og havde han endnu ikke indfundet sig, vilde James og jeg, der holdt Vagt udenfor, spørre ham Adgangen. Der var en tredje Mulighed: at Rupert endnu var inde hos Kongen. Hvad vi saa skulde gøre, havde vi ikke taget nogen Bestemmelse om. Det forekom mig, at vi i saa Tilfælde maatte skyde Rupert ned og forsøge at overbevise Kongen om, at Brevet var et Falskneri, men der var saa fortvivlet ringe Udsigt til, at det vilde lykkes, og vi søgte derfor at holde denne Mulighed borte fra vore Tanker.

Vi var nu kun et halvt Hundrede Skridt fra Jægerhytten. Paa én Gang kastede Sapt sig ned paa Jorden.

„Giv mig en Tændstik,“ hviskede han.

James strøg en Tændstik, og ved dens Skær saa vi i den bløde Jord det friske Mærke af en Hestehov. Sporet førte bort fra Huset. Vi gik videre, og ved Hjælp af flere Tændstikker fulgte vi Sporet, indtil vi kom til et Træ, der stod tyve Skridt fra Døren. Her hørte Hestesporene op, men derfra var der et dobbelt Spor af Menneskefødder. Det var tydeligt, at en Mand maatte være gaaet fra Træet hen til Huset og samme Vej tilbage. Til højre for Træet var der flere Hestespor. De førte alle til Træet og standsede der. Rytteren maatte være kommen fra højre Side, var staaet af ved Træet og til Fods naaet hen til Huset. Derpaa var han vendt tilbage, havde besteget sin Hest og var redet bort ad den Vej, vi kom.

„Det kan jo have været en anden,“ sagde jeg, men jeg tror ikke, der var nogen af os, der tvivlede om, at Sporet skyldtes Rupert af Hentzau. Saa havde altsaa Kongen faaet Brevet, og vi var komne for sent.

Vi betænkte os alligevel ikke. Da Ulykken nu var sket, maatte vi ogsaa se den i Øjnene. Mr. Rassendylls Tjener og jeg fulgte Connetablen af Zenda hen til Døren. Her løsnede Sapt, der var i Uniform, sin Sabel, medens James og jeg eftersaa vore Revolvere. Der var intet Lys at se, Døren var lukket, og der hørtes ikke en Lyd.

Sapt bankede sagte paa Døren, men der kom intet Svar indefra. Han greb fat i Haandtaget og drejede det. Døren gik op. Foran os var Gangen gennem Huset. Den var bælgmørk og tilsyneladende tom.

„Nu bliver I her, som vi har aftalt,“ hviskede Obersten. „Giv mig Tændstikkerne, saa gaar jeg ind.“

James rakte ham Æsken, og han traadte ind over Tærskelen. Jeg lyttede, men hørte kun mit eget Aandedræt.

I næste Øjeblik hørte vi et dæmpet Udraab og Lyden af et Menneske, der snublede. Paa samme Tid klirrede en Sabel mod Gangens Fliser. Vi saa' paa hinanden, der hørtes ikke nogen Lyd til Svar inde fra Værelserne. Saa blev der strøget en Tændstik inde i Gangen, og vi hørte Sablen slæbe hen ad Gulvet, det var Sapt, der rejste sig op. Lidt efter viste han sig i Døraabningen.

„Hvad var det?“ spurgte jeg hviskende.

„Jeg faldt,“ svarede Sapt.

„Hvad over?“

„Kom og se. James, bliv ved Døren.“

Jeg fulgte efter Connetablen og vi gik syv eller otte Skridt ind i Gangen.

„Er der ikke en Lampe her?“ spurgte jeg.

„Vi kan sagtens se ved en Tændstik,“ sagde Sapt og strøg én.

Jeg skimtede et mørkt Legeme, der laa tværs over Gangen.

„En død Mand!“

„Nej,“ sagde Sapt og holdt Tændstikken ned mod Gulvet, „en død Hund, Fritz.“

Jeg lagde mig ned paa Knæ.

Sapt mumlede: „Der staar en Lampe,“ og tog en lille Olie-lampe ned fra en Hylde og tændte den. Den gav et godt, men flakkende Lys, og vi kunde nu se, hvad der var i Gangen.

„Det er Boris, Vildsvinehunden,“ sagde jeg, stadig hviskende, skønt det ikke lod til, at der var nogen, der kunde høre os.

Jeg kendte godt Boris. Det var Kongens Yndlingshund, og den var altid med ham paa Jagt. Den lystrede Kongens mindste Vink, men overfor alle andre var den ret ubehagelig. Naa, *de mortuis nil nisi bene*, nu laa den jo der stendød. Sapt rørte

ved dens Hoved. Den havde faaet en Kugle lige gennem Panden. Jeg nikkede og pegede paa Hundens højre Skulder, der var splintret af en anden Kugle.

„Og se her,“ sagde Connetablen. „Tag fat i det.“

Jeg fulgte Anvisningen. I Hundens Mund sad der et Stykke graat Tøj, og paa dette var der en Hornknop. Jeg halede i Tøjstumpen, men selv i Døden holdt Boris igen. Sapt trak sin Sabel, satte Spidsen ind mellem Dyrets Tænder og tvang Kæberne saa meget fra hinanden, at jeg kunde faa Stykket ud.

„Det er bedst, du stikker det til dig,“ sagde Connetablen. „Kom saa med,“ og idet han holdt Lampen i den ene Haand og den dragne Sabel i den anden, gik han forbi den døde Hund, og jeg fulgte ham.

Vi stod nu lige uden for Døren til det Værelse, hvor Rudolf Rassendyll havde spist til Aften sammen med os den Dag, han først var kommen til Ruritanien, og hvorfra han var taget til Strelsau for at blive kronet. Til højre derfor var det Værelse, hvor Kongen sov, og bagved i samme Retning var der Anretterværelse, Køkken og Nedgang til Kælderen. Den jourhavende Kavalier plejede at sove i Gæsteværelset paa den anden Side af Spisestuen.

„Vi maa undersøge Huset,“ sagde Sapt, men i samme Øjeblik hørte vi fra den fjerneste Ende af Gangen en sagte Stønnen, efterfulgt af en slæbende Lyd, som om en Mand kravlede hen ad Gulvet og kun under store Smerter kunde komme af Sted. Sapt holdt Lampen hen i Retning af Lyden, og vi saa' Skovbetjenten Herberts blege Ansigt og stirrende Blik. Han havde rejst sig op paa Hænderne, men Underkroppen og Benene laa udstrakt paa Gulvet.

„Hvem er det?“ spurgte han med svag Stemme.

„Kan De ikke kende os, Mand?“ sagde Connetablen og traadte hen til ham. „Hvad er der sket her?“

Den stakkels Fyr var meget svag og fantaserede vist ogsaa lidt.

„Jeg er færdig,“ mumlede han. „Jeg kommer ikke paa Jagt mere. Han gav mig det lige ind i Maven. Aa Gud!“ Han sank sammen, og Hovedet slog med en dump Lyd mod Gulvet.

Jeg knælede ned og løftede ham op, saa hans Hoved støttede imod mig.

„Fortæl os, hvad der er foregaaet,“ befalede Sapt, medens jeg søgte at anbringe Manden i en saa bekvem Stilling, som det var muligt.

Langsomt og afbrudt begyndte han sin Beretning. Nu og da udelod han noget, og hyppigt standsede han for at samle Kræfter.

Kongen havde hurtigt spist til Aften og var derefter straks gaaet ind i Soveværelset, hvor han kastede sig fuldt paaklædt paa Sengen og øjeblikkelig faldt i Søvn. Herbert var ved at tage af Bordet, da han, som han sagde, pludselig saa' en Mand staa ved Siden af sig. Han vidste ikke, hvem den uventede Gæst var, men det var en mørk, smuk Mand af Middelhøjde, og „han saa' i et og alt ud som en fornem Herre“. Han var iført Jagtfrakke og bar Revolver i Bæltet. Den ene Haand støttede han mod Bæltet, i den anden holdt han en lille firkantet Æske.

„Sig til Kongen, at jeg er her. Han venter mig,“ sagde den fremmede.

Herbert, der blev urolig over den ukendtes pludselige og lydløse Indtrængen, da han var sig bevidst, at han havde forsømt at laase Døren, trak sig et Par Skridt tilbage. Han var ubevæbnet, men da han var en stærk Fyr, var han parat til at forsvare sin Herre efter bedste Evne. Rupert — der er ingen Tvivl om, at det var ham — lo blot og gentog: „Han venter mig. Gaa ind og sig det til ham.“ Med et Hop satte han sig op paa Bordet og sad der og svingede med Benene. Herbert, der blev paavirket af hans bydende Væsen, begyndte at gaa hen imod Sovekammerdøren, men havde hele Tiden Ansigtet vendt mod Rupert.

„Hvis Kongen vil have bedre Besked, saa sig, at jeg har Pakken og Brevet.“

Herbert bukkede og gik ind til Kongen. Denne sov trygt, og da han blev vækket, syntes han hverken at vide noget om Brev eller Pakke, ligesom han heller ikke ventede nogen Gæst. Herberts Frygt voksede, og han hviskede, at den fremmede var bevæbnet med en Revolver. Kongen havde maaske sine Fejl — dog Gud forbyde, at jeg skulde tale ilde om ham, hvem Skæbnen var saa haard imod — men en Kryster var han ikke. Han sprang op, og i samme Øjeblik vaagnede den store Hund, der havde ligget under Sengen, og begyndte at gabe og strække sig. I næste Sekund mærkede den den fremmede, den spidsede Øren og udstødte en sagte Knurren, idet den saa' op til sin Herre. I samme Øjeblik viste Rupert sig i Døraabningen. Han var maaske bleven ked af at vente eller var ikke vis paa, at hans Besked blev rigtig overbragt.

Kongen var ubevæbnet. Hans og Herberts Jagtvaaben var i det tilstødende Værelse, og Rupert syntes at spærre Vejen. Som jeg sagde, var Kongen ingen Kryster, men jeg tror dog, at Synet af Rupert fik ham til at mindes Rædslerne i Kælderfængslet paa Zenda. Han fo'r tilbage og udbrød: „Er det Dig?“ Hunden forstod sin Herres Bevægelse og knurrede vredt.

„Deres Majestæt ventede mig?“ sagde Rupert med et Buk. Han smilede, og jeg véd, at Synet af Kongens Uro glædede ham. Det var hans Fryd at indgyde Skræk, og det falder ikke i hvert Menneskes Lod at forfærde en Konge af Elphbergernes Hus. Men det er hændet Rupert af Hentzau mere end én Gang.

„Nej,“ mumlede Kongen. Han genvandt noget af sin Fatning og tilføjede vredt: „Hvorledes vover du at vise dig her?“

I samme Øjeblik fik Rupert en Anelse om, at han maaske var gaaet i en Fælde, og han trak Revolveren halvt ud af Bæltet. Det var rimeligvis en halvvejs ubevidst Bevægelse, han vilde vel kun forvisse sig om dens Tilstedeværelse. Men med et Raab sprang Herbert hen foran Kongen, der sank tilbage i Sengen. Rupert blev ærgerlig, men lo dog og gik et Skridt frem, idet han sagde noget om Rischenheim. Herbert fik ikke fat paa, hvad det var.

„Bliv, hvor du er!“ raabte Kongen.

Rupert standsede, men ifølge en pludselig Indskydelse holdt han Æsken i Vejret og sagde: „Se først paa den, Deres Majestæt, saa kan vi bagefter tale sammen.“ Med disse Ord rakte han Æsken frem imod Kongen.

Nu kom det kritiske Øjeblik, thi Kongen hviskede til Herbert: „Hvad er det? Gaa hen og tag det.“

Men Herbert tøvede. Han var bange for at forlade Kongen, hvem han beskærmede med sit Legeme som med et Skjold. Rupert blev utaalmodig. Hvis det var en Fælde, kunde hvert Øjeblik Forsinkelse fordoble Faren. Han lo haanligt og kastede Æsken hen mod Kongen og Herbert, idet han raabte til denne: „Grib den da, naar De ikke tør tage den!“

Denne Uforskammethed havde en uventet Virkning, thi i samme Nu satte Boris med et vældigt Sæt ind paa Rupert, der endnu ikke havde set den eller ikke havde ænset den. Rupert udstødte en Ed, snappede Revolveren fra Bæltet og skød paa Angriberen. Det maa have været det Skud, der knuste Dyrets Skulder, men det afbødede ikke Springet, thi Hunden tvang Rupert ned i Knæ med sin Vægt. Æsken, som han havde kastet fra sig, laa upaaagtet paa Gulvet. Kongen sprang op og løb forbi Rupert ind i Spisestuen, fulgt af Herbert. Rupert frigjorde sig for det saarede Dyr og styrtede bag efter dem. I Døraabningen mødte han Herbert, der nu holdt et Jagtspyd, og bagved stod Kongen med en dobbeltløbet Jagtriffel. Herbert sagde, at den Fremmede rakte venstre Haand i Vejret — han vilde uden Tvivl endnu en Gang forsøge at blive hørt, men Kongen rettede Riflen imod ham. Med et Spring kom Rupert bag Døren, og Kuglen borede sig ind i Væggen. I samme Nu gik Herbert løs paa ham

med Jagtskydet. Nu var der ikke mere Tid til Forklaringer, det gjaldt Liv eller Død, og uden at betænke sig skød han Herbert ned. Kongen sigtede igen paa ham.

„Forbandede Idiot,“ brølede Rupert, „saa tag det, som Du vil have det! Riffel og Revolver knaldede samtidigt. Men Rupert ramte, Kongen skød fejl. Herbert saa', at Greven et Øjeblik stod med den rygende Revolver i Haanden og saa' ned paa Kongen, der laa paa Gulvet. Saa gik han hen imod Døren. Jeg vilde ønske, jeg havde set hans Ansigt i det Øjeblik. Rynkede han Panden eller lo han? Var det Sejrsfølelse eller Ærgrelse, der havde Overtaget hos ham? Eller maaske Anger? Nej, aldrig i Livet!

Han naaede Døren og gik ud. Det var det sidste, Herbert saa' til ham. Men den fjerde Aktør i Dramaet optraadte endnu en Gang. Boris hylede af Smerte, medens den slæbte sig hinkende hen over Gulvet og ud i Gangen efter Rupert af Hentzau. Herbert lyttede og hævdede Hovedet fra Jorden. Der lød en Knurren og en Ed. Rupert maa have vendt sig, saa at han var parat til at tage imod Dyret, da det sprang løs paa ham. Det forpinte og udmattede Dyr naaede ikke sin Fjendes Ansigt, men med Tænderne rev den det Stykke Tøj af, som vi fandt mellem dens Kæber.

Saa lød der igen et Skud, efterfulgt af et Latterudbrud, og lidt efter blev en Dør slaaet i. Herbert forstod, at den Fremmede var sluppen bort, og møjsommeligt slæbte han sig ud i Gangen. Han vilde hen til Kælderen, da han tænkte sig, at han bedre kunde klare sig, hvis han fik en Slurk Kognak. Men Kræfterne svigtede ham, og han sank sammen paa det Sted, hvor vi fandt ham. Der laa han og vidste ikke, om Kongen var død eller levende, og han kunde ikke en Gang slæbe sig tilbage til det Værelse, hvor hans Herre laa udstrakt paa Gulvet.

Jeg havde ikke rørt mig, medens Herbert fortalte. Midt under Fortællingen havde James lagt sin Haand paa min Arm og ladet den blive der. Jeg saa' hen paa Sapt. Han var bleg, og Linierne i hans Ansigt syntes at være bleven dybere. Han saa' op og mødte mit Blik. Ingen af os sagde noget, men vi forstod hinanden.

„Dette er vort Værk,“ fortalte vi hinanden. „Det var vor Fælde, og disse er vore Ofre.“

„Kongen?“ hviskede jeg hæst.

„Ja, Kongen.“

Vi vendte os om og gik hen til Døren ind til Spisestuen. Her følte jeg mine Knæ vakle under mig, og jeg greb fat i Conne-

tablen. Han holdt mig oppe og stødte Døren op. Krudtlugten mærkede vi straks, og da James fulgte efter os med Lampen, forekom det mig, at Røgen trak forbi os i spøgelseagtige Striber. Kongen var der ikke! Et pludseligt Haab skød op i mig. Han var altsaa ikke bleven dræbt! Jeg ilede hen mod Sovekammerdøren og gav Tegn til James, at han skulde følge mig. Sapt og James kom samtidig og saa' ind gennem den aabne Dør.

Henne ved Døren laa Kongen udstrakt paa Gulvet med Ansigtet nedad. Vi tænkte os, at han havde slået sig derhen for at søge Hvile. Han rørte sig ikke. Et Øjeblik stod vi tavse og iagttog ham, og Stilheden syntes helt unaturlig. Som ved en fælles Indskydelse gik vi derpaa nærmere. Jeg var den første, der knælede ned ved Kongen og løftede hans Hoved op. Der var løbet Blod ud fra hans Mund, men det flød ikke mere. Han var død.

Jeg mærkede, at Sapt lagde en Haand paa min Skulder. Da jeg saa' op, pegede han ned mod Gulvet. Mine Øjne fulgte den Retning, han angav, og i Kongens Haand, plettet af Blod, saa' vi den Æske, jeg havde haft med til Wintenbergs. Det var den, den døende Konge havde søgt efter i sin sidste Stund. Jeg greb hans Haand og tog Æsken ud af Fingrene, der endnu var bøjelige og varme.

Sapt bøjede sig hurtigt og ivrigt ned.

„Er den aaben?“ hviskede han.

Snoren sad stramt om den, Seglet var ikke brudt. Hemmeligheden var altsaa ikke røbet, Kongen var død uden at have erfaret noget. Med ét førte jeg min Haand hen over mine Øjne, jeg mærkede, at mit Blik blændedes af Taarer.

„Er den aaben?“ gentog Sapt, thi han kunde ikke se i det svage Lys.

„Nej,“ svarede jeg.

„Gudskelov!“ sagde han. Og hans Stemme havde intet af sin sædvanlige Barskhed.

IX.

Øjeblikket med dets Overraskelse bringer et Menneske til at fælde én Dom, senere Overvejelse fælder en ganske anden. Blandt alle Rupert af Hentzaus Synder anser jeg ikke den for den største, at han dræbte Kongen. Det var ganske vist en Handling, udført af en samvittighedsløs Mand, men naar jeg tænker over Herberts Historie og ser, hvorledes Gerningen blev gjort, og

hvilke Omstændigheder, der hidførte Resultatet, synes Ugerningen ligesom tildelt Rupert af den samme Skæbne, der spændte Ben for os og sinkede os. Han havde ikke villet gøre Kongen Fortræd, — ja, man kan oven i Købet sige, at han, hvilket Motiv han saa end har haft, kom for at tjene ham — og var han ikke blevet tvunget til pludseligt Selvforsvar, var Ulykken ikke sket. Men Kongens uventede Ukendskab til hans Ærinde, Herberts trofaste Iver og Boris' Sindelag havde faaet ham til at gøre, hvad der var imod hans egne Interesser og aldeles ikke havde været hans Hensigt. Han havde foretrukket at dræbe Kongen frem for selv at dø, og selv om de fleste Mennesker maaske vilde kalde dette en Forbrydelse, saa regnede han det vist ikke selv derfor.

Alt dette er jeg nu villig til at indrømme, men da vi den Nat havde det døde Legeme liggende foran os, og Herberts skælvende Stemme endnu lød i vore Øren, var det ikke let at gøre nogen saadan Indrømmelse.

Vore Hjerter raabte om Hævn, skønt vi ikke selv havde tjent Kongen bedre. Ja, det var vel i Haabet om at døve vor egen Samvittigheds Bebrejdelser, at vi længtes efter at gøre Bod ved at fælde hans Morder. Jeg kan ikke gøre Regnskab for, hvad de andre følte, men hos mig var den overvejende Følelse den, ikke at spille et Øjeblik, men ile med at aabenbare Forbrydelsen, og sætte hele Folket i Bevægelse efter Rupert.

Jeg husker, at jeg gik hen til Sapt og greb hans Arm.

„Vi maa gøre Anskrig,“ sagde jeg. „Tager du til Zenda, iler jeg til Strelsau.“

„Hvad mener du?“ spurgte han og saa' op paa mig, medens han tyggede paa Overskægget.

„Jeg mener, at saa snart det bliver bekendt, vil hver eneste Mand i Landet være paa sin Post, og det vil være umuligt for ham at slippe bort.“

„Saa vil han altsaa blive fanget?“

„Ja, ganske sikkert!“ udbrød jeg ivrigt.

Sapt saa' over paa Mr. Rassendylls Tjener. James havde sammen med mig lagt Kongens Lig op i Sengen og hjulpet den saarede Skovbetjent til Hvile inde i hans Værelse. Han stod nu tæt ved os, som sædvanlig beskeden og tilbageholdende, men parat i det Øjeblik, han behøvedes.

Han sagde intet, men jeg saa' et forstaaende Blik i hans Øjne, da han nikkede til Oberst Sapt. De passede godt sammen, de to. De kom ikke let i Sindsbevægelse, og det var ikke let at faa dem fra det, de én Gang havde sat sig for at udføre.

„Ja, han vil sikkert blive fanget eller dræbt,“ sagde Sapt.

„Saa lad ham blive det!“ udbrød jeg.

„Med Dronning Flavias Brev hos sig?“

Det havde jeg ikke husket.

„Vi har Æsken, men han har stadig Brevet,“ sagde Sapt.

Jeg kunde næsten være bristet i Latter i dette Øjeblik. Blev han fanget levende, vilde han bruge dette mægtige Vaaben for at frelse sit Liv eller hævne sig paa os, og blev det fundet paa hans Lig, vilde dets Vidnesbyrd tale højt og tydeligt til den hele Verden. Paa ny var han beskyttet ved sin Forbrydelse: Saa længe han havde Brevet, maatte han beskærmes mod ethvert Angreb undtagen fra vor Side. Vi ønskede hans Død, men vi maatte være hans Livvagt og hellere dø under vort Forsvar for ham end lade andre komme ham nær. Aabenlyse Midler kunde vi ikke anvende, og Forbundsfaller kunde vi ikke skaffe os. Alt dette kom jeg i Tanker om, og jeg indsaa' det, som Connetablen og James ikke et Øjeblik havde glemt. Men jeg kunde ikke indse, hvad vi skulde gøre. Thi Kongen af Ruritanien var død.

Der var nu gaaet en Time eller mere, siden vi traadte ind, og det var nær ved Midnat. Var alt gaaet vel, burde vi for længst have været paa Vej hjem til Slottet. Rupert kunde nu være Mile borte fra det Sted, hvor han havde dræbt Kongen, og Mr. Rassen-dyll søgte vel i Øjeblikket efter sin Fjende inde i Streisau.

„Men hvad skal vi gøre med ham?“ spurgte jeg og pegede ind mod Kongens Seng.

Sapt lagde sine Hænder paa Fæstet af Sablen, der stod mellem hans Knæ, og bøjede sig fremad.

„Intet,“ sagde han og saa' mig ind i Ansigtet. „Saa længe vi ikke har Brevet, gør vi intet.“

„Ja, men det er jo umuligt,“ udbrød jeg.

„Nej, det er det ikke, Fritz,“ svarede han tankefuldt. „Endnu er det ikke umuligt, men det kan jo blive det. Kan vi blot fange Rupert i Morgen eller i Overmorgen, saa kan det gaa. Lad mig bare faa fat paa det Brev, saa skal jeg nok forklare Hemmeligholdelsen. Du véd jo nok, at man ofte skjuler den opdagede Forbrydelse, for at Forbryderen ikke skal være paa sin Post.“

„De kunde sikkert lave en hel Historie, Hr. Connetabel,“ bemærkede James alvorligt, men med et overbevisende Nik.

„Ja, James, det kunde jeg nok, men ellers laver Deres Herre en for mig. Men nu nok om det. Brevet skal findes. Lad bare Folk sige, at vi selv har slaaet ham ihjel, men —“

Jeg greb hans Haand og trykkede den.

„Hvordan skal det gøres?“

Vi satte os nærmere sammen, Sapt og jeg, og James stod lænet over Connetablens Stol.

Olien i Lampen var næsten udbrændt, og Lysskæret var svagt. Nu og da lød der en sagte Jamren henne fra Herbert. Vi havde ikke kunnet hjælpe ham, om vi havde været aldrig saa dygtige, men jeg skammer mig ved at mindes, hvor lidt vi tænkte paa ham. Naar man spiller højt Spil, regner man ikke et Menneskeliv for noget i Sammenligning med et Point i Spillet. Naar jeg undtager hans Stønner — og den blev svagere og sjældnere — var Lyden af vore Stemmer det eneste, der brød den dybe Stilhed.

„Dronningen maa have det at vide,“ sagde Sapt. „Lad hende blive paa Zenda og foregive, at Kongen bliver ude i Jægerhytten en Dags Tid endnu. Derpaa maa du, Fritz, sammen med Bernenstein øjeblikkelig tage til Strelsau og finde Rudolf Rassendyll. I tre burde være i Stand til at opspore Rupert og faa Brevet fra ham. Er han ikke i Hovedstaden, maa I fange Rischenheim og tvinge ham til at røbe Ruperts Opholdssted. Rischenheim kan jo overtales, det véd vi. Hvis Rupert er der, behøver jeg ikke at give dig eller Rudolf yderligere Besked.“

„Men saa Du?“

„James og jeg bliver her. Hvis der kommer nogen, som vi kan holde ude, saa er Kongen syg. Skulde der derimod komme Rygter i Omløb, saa nogle af de „store“ indfinder sig, skal de have Lov at komme ind.“

„Hvad vil I gøre med Liget?“

„Saa snart du er taget af Sted, laver vi en foreløbig Grav. Ja, muligvis to,“ og han gav et Kast med Hovedet hen mod den stakkels Herbert. „Der bliver maaske tre,“ tilføjede han med et barsk Smil, „vor Ven Boris maa ogsaa skaffes til Side.“

„Begraver I Kongen?“

„Ikke saa dybt, at vi jo ikke kan tage ham op igen, stakkels Fyr. Men du har maaske en bedre Plan, Fritz?“

Det havde jeg ikke, og Saps Plan syntes jeg ikke om. Men den gav os fire og tyve Timer, og det syntes rimeligt, at Hemmeligheden nok kunde bevares saa længe. Men længere Tid kunde vi heller ikke gøre Regning paa. Naar den Tid var forløben, maatte vi skaffe Kongen til Veje. Enten Kongen saa var død eller levende, maatte Folket se ham. Men maaske fik vi fat paa Rupert inden den Tid. Der var heller ikke andet at gøre. Thi nu var det en større Fare, der truede, end den, vi først havde søgt at afværge. Den Gang frygtede vi for, at Brevet skulde falde i Kongens Hænder. Nu vilde det ikke ske. Men langt værre vilde det være, om det blev fundet hos Rupert, saa hele Riget, ja hele

Europa fik at vide, at det var skrevet af den, der nu var Ruritaniens regerende Dronning. For at frelse hende, vilde vi begaa de mest fortvivlede Handlinger, og selv om vi, som Sapt sagde, skulde blive dragne til Ansvar for Kongens Død, maatte vi alligevel fortsætte Forfølgelsen. Det var ved min Forsømmelighed, at den hele Kæde af Ulykker var kommen over os, og jeg var derfor den sidste til at nøle.

Vi lagde derpaa vor Plan. Der skulde graves en Grav til Kongen, og hvis det var nødvendigt, skulde Liget lægges ned i den. Vi bestemte os til at grave den under Vinkælders Gulv. Naar den stakkels Herbert var død, skulde han hvile i det indhegnede Stykke bag ved Huset, og til Boris udsaa Sapt en Plads under det Træ, vore Heste stod bundne ved.

Der var ikke mere for mig at tøve efter, og jeg rejste mig op. Men i samme Øjeblik hørte jeg Skovbetjenten kalde paa mig. Den stakkels Fyr kendte mig godt, og med klagende Stemme bad han mig sidde hos sig.

Jeg tror nok, at Sapt vilde, at jeg skulde forlade Herbert, men jeg kunde ikke faa mig til at afslaa ham hans sidste Bøn, skønt han berøvede os nogle kostbare Øjeblikke. Det var paa det aller sidste med ham, og idet jeg tog Plads ved hans Side, gjorde jeg mit bedste for at lindre hans Bortgang. Det gjorde os godt at se hans Sjælsstyrke, og jeg tror nok, vi til Slut fik nyt Mod ved at se, hvorledes denne simple Mand gik Døden i Møde. Til sidst holdt endog Connetablen op med at vise Utaalmodighed og lod mig blive der, indtil jeg kunde lukke Stakkelsens Øjne.

Men saaledes gik Tiden, og Klokken var næsten fem om Morgen, inden jeg bød dem Farvel og besteg min Hest. De tog deres og førte dem bort til Stalden bag ved Huset. Jeg vinkede med Haanden og galoperede tilbage til Slottet. Det var lige ved Dag gry, og Luften var frisk og ren. Den kommende Dag bragte nyt Haab, Frygten syntes at vige for Lysskæret, og jeg blev rolig og tillidsfuld. Min Hest bragte mig hurtigt af Sted, og vi næsten fløj over de græsbevoksede Veje.

Slottet kom til Syne, og jeg hilste det med et muntert Udraab, der gav Genlyd mellem Træerne. Men i næste Øjeblik gav det et Sæt i mig, og jeg stirrede overrasket paa det store Taarns Top. Flagstangen var der ganske vist, men Kongeflaget, som den foregaaende Dag havde vajet fra Stangen, var der ikke mere. Fra ældgammel Tid var det Skik, at Banneret vajede fra det store Taarn, naar Ruritaniens Konge eller Dronning opholdt sig paa Zenda. Nu vilde det ikke mere komme til at vaje for Rudolf d. 5te, men hvorfor kundgjorde det ikke Dronning Flavias Tilstede-

værelse? Skæbnen havde optaarnet betydelige Vanskeligheder foran os, nu frygtede jeg en ny Hindring.

Et Kvarter efter var jeg ved Porten. En Tjener kom ud, og jeg steg sindigt af Hesten, trak mine Handsker af og børstede Støvet af mine Støvler med dem. Derefter vendte jeg mig om mod Staldknægten og bad ham se efter Hesten, hvorpaa jeg sagde til Tjeneren:

„Saa snart Dronningen er paaklædt, maa De forhøre, om jeg kan komme til at tale med hende. Jeg har en Besked fra hans Majestæt.“

Fyren saa' lidt forbavset ud, men i det samme kom Hermann, Kongens Husfoged, frem i Døren.

„Er Connetablen ikke med Dem, Hr. Greve?“ spurgte han.

„Nej, Connetablen blev i Jægerhytten hos Kongen,“ svarede jeg i en paatagen ligegyldig Tone. „Jeg har en Besked til hendes Majestæt, Hermann. Se at faa at vide hos en af Damerne, om hun kan modtage mig.“

„Dronningen er ikke her,“ sagde han. „Vi har skam haft en livlig Morgenstund, Hr. Greve. Klokken fem kom hendes Majestæt ud fra sine Gemakker, sendte Bud efter Løjtnant von Bernenstein, og meddelte, at hun tog bort. De véd, Hr. Greve, at Eksprestoget passerer Zenda Klokken seks.“ Hermann halede langsomt sit Kronometer frem og saa' paa det. „Ja, Toget maa være gaaet lige i dette Øjeblik.“

„Hvor tog hun da hen?“ spurgte jeg og trak paa Skuldrene ad den høje Dames Indfald.

„Til Strelsau. Hendes Majestæt nævnede ikke nogen Grund til denne pludselige Afrejse, og hun tog kun én Hofdame med sig. Løjtnant v. Bernenstein ledsagede dem. De kan tro, vi fik travlt, Hr. Greve, alle Mand kom paa Benene. Ekvipagen maatte hurtigt være parat, der skulde sendes Bud til Stationen og —“

„Og Dronningen nævnede ikke Grunden?“

„Nej, slet ikke, Hun gav mig et Brev, som jeg selv skulde overgive Connetablen, saa snart han kom tilbage. Hun sagde, at det indeholdt en vigtig Meddelelse, som Connetablen skulde overbringe Kongen, og jeg maatte ikke betro Brevet til nogen anden end Connetablen selv. Det forbavser mig, Hr. Greve, at De ikke lagde Mærke til, at Kongeflaget var borte.“

„Aa, jeg saa' ikke efter Flagstangen. Men giv mig Brevet!“ Thi jeg forstod, at Forklaringen paa denne nye Gaade fandtes i Sapts Brev. Det Brev maatte jeg selv overbringe, og det snarest muligt.

„Skal jeg give *Dem* Brevet, Hr. Greve? Ja, De maa undskyldde, men De er jo ikke Connetablen.“ Og han trak lidt paa Smilebaandet.

„Nej, ganske vist,“ sagde jeg og tvang mig til at smile. „Men jeg rider tilbage til Connetablen med det samme. Det var Kongens Befaling, at jeg skulde vende tilbage, saa snart jeg havde talt med Dronningen, og da hun nu ikke er her, rider jeg til Jægerhytten, saa snart jeg kan faa en frisk Hest sadlet. Og Connetablen er ude i Jægerhytten. Kom nu med Brevet!“

„Jeg kan ikke give Dem det, Hr. Greve. Dronningens Befaling var meget bestemt.“

„Snak, Mand! Hvis hun havde vidst, at jeg kom i Stedet for, vilde hun have ladet mig taget det med til Connetablen.“

„Det er meget muligt, Hr. Greve, men hendes Befaling kunde ikke misforstaas, og jeg tør ikke være ulydig.“

Staldknægten havde ført Hesten bort, Tjeneren var forsvunden, og Hermann og jeg var alene.

„Giv mig Brevet!“ sagde jeg, og jeg husker, at min Selvbeherskelse svigtede mig, og at min Stemme forraadte mig. Det mærkede Hermann ogsaa og blev urolig. Han traadte et Skridt tilbage og førte den ene Haand op mod Brystlommen i den broderede Frakke. Hans Bevægelse sagde mig, hvor Brevet var, jeg glemte al Forsigtighed og skød hans Haand til Side, idet jeg med den anden Haand greb ham i Struben. I et Nu havde jeg faaet fat paa Brevet og slap ham. Det var paa høje Tid, hans Øjne saa' ud, som om de vilde springe ud af Hovedet paa ham. Jeg tog et Par Guldmonter frem og gav ham dem.

„Det haster, Fæhovede! Hold nu bare Mund med dette her.“ Og uden at opholde mig længere over ham, vendte jeg om og løb hen til Stalden. Fem Minutter efter sad jeg paa en frisk Hest og red saa hurtigt, jeg kunde, tilbage til Jægerhytten. Hermann husker endnu det Tag, jeg tog i ham, skønt han naturligvis for længst har brugt de Penge, han fik.

Da jeg kom ud i Skoven, kom jeg med til Boris' Begravelse. James stod netop og glattede Jorden med en Spade, da jeg holdt an ved Træet, og Sapt stod med sin Pibe i Munden og saa' til. Jeg sprang af og afleverede straks den sidste Nyhed. Connetablen greb Brevet med en Ed, James glattede Jorden med omhyggelig Nøjagtighed, og jeg tørrede min Pande.

„Du gode Gud! Hun er rejst efter ham!“ sagde Sapt, medens han læste. Derpaa gav han mig Brevet.

Jeg skal ikke gengive hele Brevet. For os, der ikke delte hendes Følelser, var det et rørende Brev, men dog, for at sige det

ligefremt, den rene Daarskab. Hun havde søgt at holde ud paa Zenda, skrev hun, men hun følte, hun blev vanvittig. Hun kunde ikke finde Hvile. Hun vidste hverken, hvordan det gik ude hos os eller inde i Strelsau. Time efter Time havde hun ligget vaagen, og da hun endelig faldt i Søvn, havde hun en Drøm. „Jeg har haft den samme Drøm før, og nu kom den igen. Jeg saa' ham ganske tydeligt. Det forekom mig, at han var Konge og blev kaldt Konge. Men han hverken svarede eller gjorde en Bevægelse. Jeg blev bange for, at han var død, og jeg kunde ikke bekæmpe min Uro.“ Saaledes skrev hun og søgte at undskylde sin Handling. Hun gentog, at der var noget, der drev hende af Sted til Strelsau, hvis hun igen vilde finde *den* i Live, hun elskede. „Og jeg *maa* se ham — aa, jeg *maa* se ham! Hvis Kongen har faaet Brevet, er jeg jo allerede ødelagt, og har han det ikke, saa find paa, hvad I vil eller kan. Jeg *maa* gaa. Det var anden Gang, jeg havde den Drøm, og alt var saa tydeligt. Jeg siger jer, jeg saa' ham. Og jeg sværger, jeg vil kun se ham denne ene Gang. Han er i Fare — det véd jeg, han er. Hvad andet kan min Drøm betyde? Bernenstein tager med mig, og jeg faar ham saa at se. Tilgiv mig, tilgiv mig, men jeg kan ikke blive, Drømmen var alt for tydelig.“

Saaledes sluttede den ulykkelige Kvinde, der var ude af sig selv af Ængstelse. Det angik os, at hun var rejst, men Grunden dertil vedkom os egentlig ikke. Vi gik ind i Huset, og James, der huskede, at Mænd *maa* spise, selv om Kongen dør, var ved at tilberede Frokost. Medens vi spiste, talte vi sammen, og det var os klart, at jeg ogsaa maatte tage til Strelsau. Der, i Hovedstaden, maatte Dramaet udspilles. Der var Rudolf, Rischenheim og efter al Sandsynlighed tillige Rupert af Hentzau, og nu var Dronningen der ogsaa. Af disse vidste kun Rupert — og maaske Rischenheim — hvad der var hændet i Jægerhytten. Kongen laa nu inde paa sin Seng, hans Grav var gravet, og Sapt og James indestod med deres Liv for Hemmelighedens Bevarelse. Jeg maatte tage til Strelsau for at fortælle Dronningen, at hun nu var Enke, og for at rette Stødet mod Ruperts Hjerte.

Klokken ni om Morgenen drog jeg bort fra Jægerhytten. Jeg vilde ride til Hofbau og derfra tage med Toget til Hovedstaden. Fra Hofbau kunde jeg telegrafere, men Telegrammet maatte kun fortælle om mit eget Komme, ikke om de Efterretninger, jeg bragte. Takket være Chifferskriften kunde jeg naar som helst telegrafere til Sapt, og han bad mig spørge Mr. Rassendyll, om han ogsaa skulde komme os til Hjælp eller blive, hvor han var.

„I Løbet af en Dag *maa* det hele afgøres,“ sagde han. „Vi

kan ikke længe skjule Kongens Død. Fritz, gør det nu af med den Skurk og faa fat paa Brevet.“

Jeg red hurtigt til, og Klokken ti var jeg i Hofbau. Derfra telegraferede jeg til det kongelige Slot i Strelsau for at give Bernenstein Underretning om min Ankomst. Men saa blev jeg forsinket. Der gik intet Tog før om en Time!

Endelig sad jeg i Toget. Vi bevægede os, og en Time efter kunde jeg se Strelsau. Saa standsede Toget, og min Harme var ubeskrivelig.

Vi maatte vente tyve Minutter eller en halv Time. Men just som jeg havde bestemt mig for at springe ud og løbe ind til Strelsau, blev Toget sat i Gang igen. Endelig kørte vi op for Ankomstperronen. Jeg tvang mig til at sidde tilbagelænet i min Kupé, indtil en Drager lukkede op for mig. Jeg bad ham skaffe mig en Vogn og fulgte efter ham. Han lukkede Vogn døren op for mig, og idet jeg gav ham Drikkepenge, satte jeg en Fod op paa Vogntrinnet.

„Sig til Kusken, at han skal køre op til Slottet, og at han skal skynde sig. Jeg er meget forsinket, takket være det forbandede Tog.“

I samme Øjeblik saa' jeg en Herre, der vinkede til mig og skyndte sig hen imod mig. Kusken saa' ham ogsaa og ventede paa ham. Jeg turde ikke sige til ham, at han skulde køre, thi det vilde have set besynderligt ud, om jeg ikke havde haft et Øjeblik tilovers for min Hustrus Fætter, Anton v. Strofzin. Han kom hen til mig og rakte mig med en elegant Bevægelse sin behandskede Haand.

„Goddag, kære Fritz,“ sagde han. „Det er godt, jeg ikke beklæder nogen Stilling ved Hoffet. I maa jo have forfærdelig travlt. Og jeg troede endda, at I mindst blev en Maanedes Tid paa Zenda.“

„Ja, men Dronningen forandrede pludselig den Bestemmelse,“ sagde jeg leende. „Du kender jo Damerne og véd, at de hurtigt kan skifte Sind.“

„Jeg tænkte mig nok, at du snart vilde være her,“ sagde han, „men jeg vidste ikke, at Dronningen var kommen dertil.“

„Vidste du ikke det? Hvorfor ventede du da, at jeg skulde komme?“

Han paatog sig et affekteret Udtryk af Overraskelse.

„Jeg troede, du havde Tjeneste. Har du da ikke det?“

„Hos Dronningen? Ikke for Øjeblikket.“

„Nej, men hos Kongen?“

„Jo, ganske vist. I hvert Fald er jeg for Øjeblikket optaget paa Kongens Vegne.“

„Ja, det var det, jeg mente. Derfor tænkte jeg mig straks, at du kom tilbage, da jeg hørte, Kongen var her.“

Det er meget muligt, at jeg burde have bevaret min Fatning. Men jeg er hverken Sapt eller Rudolf Rassendyll.

„Er Kongen her?“ udbrød jeg og greb Anton i Armen.

„Ja vist saa. Vidste du ikke det? Jo, han er her i Strelsau.“

Men jeg tog ikke mere Hensyn til Anton. Lige straks kunde jeg ikke tale, men i næste Øjeblik raabte jeg til Kusken:

„Til Slottet! Og kør, som om Fanden var i Hælene paa os.“

Selvfølgelig var jeg straks klar over Sammenhængen, men det var mig ikke nogen Trøst. Rudolf Rassendyll var altsaa bleven set af nogen og antaget for Kongen. Hvad vilde der nu ske? Kongen var jo død og kunde aldrig mere undsætte sin Stedfortræder.

I Virkeligheden var det endnu værre, end jeg formodede. Havde jeg vidst det hele, kunde jeg være bleven fristet til at opgive det alt sammen af lutter Fortvivlelse. Thi det var ikke en tilfældig forbipasserende, der havde set Kongen, eller et Par Mennesker, der havde hørt derom. Sligt Vidnesbyrd havde man kunnet benægte ganske overlegent. Nej, den Dag blev Mr. Rassendyll af egen fri Vilje og med Dronningens Samtykke af en stor Menneskemængde antaget for at være Kong Rudolf. Og hverken han eller Dronning Flavia vidste den Gang, at Kongen var død.

X.

Mr. Rassendyll kom velbeholden til Strelsau Klokken ni den samme Aften, som Tragedien foregik ude i Skoven. Han kunde have været der noget tidligere, men Forsigtigheden bød ham at vente med at begive sig ind i de tætbefolkede Forstæder, til Mørket skærmede ham mod Opdagelse. Byens Porte blev ikke længere lukkede ved Solnedgang som i de Dage, da Hertug Michael var Stadens Kommandant, og Rudolf kom derfor uhindret ind. Medens det var en smuk Nat ude hos os, regnede og blæste det heldigvis i Strelsau, og der var ikke mange Mennesker paa Gaderne, saa Rudolf kom ubemærket til mit Hus. Her var der selvfølgelig en Vanskelighed. Der var ingen af mine Tjenestefolk indviede i Hemmeligheden, og kun min Hustru kendte Rudolf. Men hun ventede ham ikke, da hun intet kendte til det, der nylig var forefaldet. Rudolf var klar over Vanskeligheden og bekla-

gede, at han nu ikke havde sin trofaste Tjener hos sig, da denne nok skulde have klaret den Sag for ham. Regnen gav ham Anledning til at binde et Silketørklæde om Halsen, saa Hagen var skjult, og desuden slog han Kraven op om Ørene og trak Hatten ned i Panden.

Saaledes maskeret holdt han an foran min Dør, sprang af og ringede. Da Hushovmesteren lukkede op, hørte denne en besynderlig, hæs Stemme, der spurgte efter Grevinden. Rudolf tilføjede, at han kom med en Besked fra Greven af Tarlenheim. Hushovmesteren betænkte sig paa at overlade Forhallen med dens Indhold til den ukendte fremmede og lukkede derfor Døren, idet han fremmulede en Undskyldning for det Tilfældes Skyld, at den fremmede skulde være en fornem Herre. Derpaa opsøgte han min Hustru, der straks fik en Anelse om, hvem den høje Mand med det tildækkede Ansigt maatte være. Hun lagde roligt sit Haandarbejde fra sig.

„Den Herre kender jeg godt. De har da vel ikke ladet ham staa udenfor i Regnen?“ Hun blev bange for, at Rudolfs Træk for længe skulde være bleven udsatte for Lyset i Forhallen.

Hushovmesteren fremstammede en Undskyldning og forklarede, at han var bange for at udsætte Huset for Tyvebesøg og desuden ikke kunde kende den fremmede Herre i det Mørke. Men Helga afbrød ham med en utaalmodig Haandbevægelse og løb selv hurtigt ned og aabnede Døren — dog kun ganske lidt.

„Men er det Dem?“ udbrød hun. „Og det taabelige Menne-ske, der lader Dem staa der ude i Regnen. Kom dog indenfor. — Aa, Deres Hest!“ Hun vendte sig om mod den skamfulde Hushovmester, der var fulgt efter hende ned ad Trappen. „Vil De føre Baronens Hest om i Stalden,“ sagde hun.

„Nu skal jeg sende én om efter den, Deres Naade.“

„Nej, nej, tag den selv. Jeg skal nok tage mig af Baronens.“

Der var ikke andet for, den tykke Fyr maatte ud i Regnen, og Rudolf traadte et Skridt tilbage og lod Manden passere. Derpaa gik han hurtigt ind og var nu alene med Helga i Forhallen. Hun lagde en Finger paa Læben og førte ham hurtigt ind i en lille Dagligstue i Stue-Etagen. Jeg plejer at benytte dette Værelse som et Slags Kontor, og det vendte ud til Gaden. Man kunde høre Regnen slaa imod de store Ruder. Rudolf vendte sig om imod hende med et Smil, og idet han bukkede for hende, kyssede han hendes Haand.

„Hvad hedder Baronens, kære Grevinde?“

„Det er ligegyldigt. Han kommer ikke med Spørgsmaal,“

sagde hun og trak paa Skuldrene. „Men fortæl mig, hvorfor kommer De her, og hvad er der sket?“

Han forklarede hende hurtigt, hvad han vidste. Hun skjulte tappert sin Uro, da hun hørte, at jeg maaske kunde træffe Rupert ude ved Jægerhytten, og var straks parat til at gøre, hvad Rudolf forlangte.

„Kan jeg ubemærket komme ud af Huset og — hvis det bliver nødvendigt — tilbage igen?“ spurgte han.

„Gadedøren er laaset om Natten, og kun Fritz og Hushovmesteren har Nøglen.“

Mr. Rassendyll saa' hen til Vinduet.

„Jeg har ikke lagt mig saa meget ud endnu, at jeg ikke kan komme igennem der. Saa er det vist bedst, at vi ikke ulejliger Hushovmesteren. Han kunde finde paa at sladre.“

„Jeg skal blive siddende her hele Natten og holde enhver borte fra Stuen.“

„Maaske bliver jeg forfulgt, naar jeg kommer tilbage. Det kan jo være, at jeg kludrer ved mit Arbejde, saa at der bliver gjort Anskrig.“

„Deres Arbejde?“ spurgte hun og saa' ængstelig paa ham.

„Ja,“ svarede han. „Men spørg mig ikke, hvad det er, Fru Grevinde. Det sker i Dronningens Tjeneste.“

„For hendes Majestæt vil jeg gøre alt — ligesom Fritz.“

Han tog hendes Haand og trykkede den.

„Maa jeg saa bede om en tør Kappe eller Overfrakke og lidt Aftensmad.“

Medens han talte, hørte de, at Hushovmesteren tog i Døren. Min Hustru fløj hen til den, aabnede den, og medens Rudolf vendte Ryggen til, befalede hun Manden at bringe noget koldt Kød og hvad der ellers kunde skaffes saa hurtigt som muligt.

„Kom nu med mig,“ sagde hun til Rudolf i det Øjeblik, Manden var borte.

Hun førte ham ind i mit Paaklædningsværelse, hvor han fik tørre Klæder. Imedens sørgede hun for, at Aftensbordet blev dækket og befalede, at et Gæsteværelse skulde gøres i Stand, hvorpaa hun sagde til Hushovmesteren, at da hun havde vigtige Forretninger at aftale med Baronen, behøvede han ikke at sidde oppe, hvis hun ikke var gaaet til Ro Klokken elleve. Derpaa lod hun ham gaa og gik op til Rudolf for at melde ham, at Vejen ned til den lille Stue var fri. Han kom ned og udtrykte sin Beundring for hendes Mod og Omtanke, og jeg mener, hun fortjente hans Kompliment. Han spiste hurtigt, og derpaa talte de sammen, medens Rudolf røg en Cigar.

Klokken slog elleve. Endnu var det ikke Tid. Lidt efter aabnede min Hustru Døren og saa' ud. Forhallen var mørk, Gadedøren laaset og Nøglerne i Hushovmesterens Varetægt. Hun lukkede derpaa Døren og drejede Nøglen om. Klokken tolv rejste Rudolf sig og skruede Lampen ned. Derpaa løsnede han lydløst de ydre Skodder, aabnede Vinduet og saa' ud.

„Luk efter mig, naar jeg er borte,“ hviskede han. „Hvis jeg kommer tilbage, banker jeg paa denne Maade, og saa maa De lukke op.“

„For Himlens Skyld, vær forsigtig!“ hviskede hun og greb hans Haand.

Han nikkede beroligende og satte sig op i Vindueskarmen med Benene udenfor, medens han et Øjeblik lyttede anspændt. Det blæste og regnede endnu, og der var ikke et Menneske at se paa Gaden. Han lod sig glide ned paa Fortovet, og hun saa' hans høje Skikkelse fjerne sig, indtil den forsvandt ved et Hjørne. Hun lukkede derpaa atter Vinduet og satte sig for at holde Vagt, medens hun bad for ham, for mig og for min Herskerinde, Dronning Flavia. Thi hun vidste, at der forestod farlige Begivenheder den Nat, men hun var dog ikke klar over, hvem Faren truede mest.

Baade Rudolf og min Hustru havde ment, at Gaden var tom, da han forlod Huset. Alligevel var der én, der havde iagttaget alt, lige fra Rudolfs Ankomst indtil det Øjeblik, Helga lukkede Vinduet efter ham. Ved hver Ende af mit Hus er der et Fremspring, der dannes henholdsvis af Karnappen i den store Dagligstue og Spisestuen. I den dybe Skygge af et af disse Fremspring havde en Mand staaet skjult hele Tiden. Hvis vi ikke havde været alt for optagne af vore egne Handlinger, var det maaske nok faldet os ind, at Rupert kunde falde paa at lade en — enten Rischenheim eller Bauer — holde Øje med mit Hus, medens han var borte. Thi hvis nogen af os kom til Strelsau, kunde han jo sig sig selv, at mit Hus vilde være vort Tilflugtsted. Det viste sig da ogsaa nu, at han ikke havde undladt denne Forsigtighedsregel.

Det var saa mørkt, at Spejderen ikke kunde se, hvem min Hustrus Gæst var, men han tænkte sig, at det ikke vilde være uden Betydning for Rupert, om han fulgte efter den høje Mand, der var kommen ridende og nu gik bort paa en saa hemmelighedsfuld Maade. Da Rudolf var drejet om Hjørnet, og Helga havde lukket Vinduet, gled en tætbygget Skikkelse ud af Skyggen og fulgte efter Rudolf. De mødte ingen, de to, undtagen nu og da en Politibetjent, der trodsede Regnen, men de fleste af Ordrenes Haandhævere foretrak at søge Ly i en tør Krog fremfor at passe paa de forbipasserende. Forfølgeren og den forfulgte kom

derfor ubemærket gennem Gaderne, og til sidst drejede Rudolf ind i Königstrasse. Bauer — thi ham var det — havde fra først af været henved hundrede Skridt bag efter Rudolf, men nu forstærkede han sin Gang, saa Afstanden blev formindsket til omtrent halvfjerdsindstyve. Han tænkte sig, at det kunde han roligt gøre, thi Vindstødene og Regndraabernes Plasken vilde nok overdøve Lyden af hans Skridt.

Bauer ræsonnerede imidlertid som et Bymenneske og anede ikke, at Rudolf havde den fine Hørelse, et Menneske faar, naar det er opvokset ude paa Landet og især er vant til at færdes i Skovegne. Paa en Gang gav Rudolf et Kast med Hovedet. Jeg kendte godt den Bevægelse, jeg havde saa ofte set den, naar der var noget, der vakte hans Opmærksomhed. Han hverken standsede eller saa' sig om, da han ikke vilde røbe sig, men gik over paa det andet Fortov og sagtnede sine Skridt, for at der kunde blive et længere Mellemrum mellem Lyden af hans Fodtrin. Skridtene bag ham blev ogsaa langsommere, og Lyden kom ikke nærmere, saa det var tydeligt, at Forfølgeren ønskede at holde sig i Afstand. Det ligger nær at antage, at den, der en saadan Aften bliver ved at gaa efter en anden, maa have en bestemt Grund dertil. Dette tænkte Rudolf Rassendyll i hvert Fald, og han besluttede at undersøge Forholdene. Han vendte om og begyndte at gaa hen imod Bauer. Hans højre Haand havde fat i Revolveren, der laa i hans Lomme.

Bauer saa' ham komme og maa have vidst, at han nu var bleven opdaget eller havde vakt Mistanke. Den snedige Fyr stak Hovedet ned mellem Skuldrene, gik midt ud paa Gaden og kom nu traskende nok saa muntert. Rudolf standsede og tænkte paa, hvem det vel kunde være. Var det Rupert, der med Hensigt havde forandret sin Gang, eller var det en af hans Medsammen-svorne? Det kunde jo ogsaa være en ganske uskyldig Person, der intet anede om vor Hemmelighed og var ham aldeles uvedkommende. Bauer kom nærmere. Han fløjtede en Visestump, og hans Skridt blev mere slæbende. Nu var han omtrent lige ud for det Sted, hvor Mr. Rassendyll stod. Rudolf var næsten overbevist om, at Manden havde forfulgt ham, men han vilde have fuld Vished. Han foretrak altid at spille dristigt, det havde han tilfælles med Rupert af Hentzau, og jeg tænker mig, at dette var Aarsagen til den besynderlige, ubevidste Velvilje, han nærrede over for sin samvittighedsløse Modstander.

Han gik pludselig hen til Bauer og tiltalte ham med sin naturlige Stemme, idet han trak Tørklædet noget bort fra Munden.

„Det er lidt sent, De er ude, min Ven, i det Vejr.“

Det gav et Sæt i Bauer, men han tabte ikke Fatningen. Jeg véd ikke, om han straks kendte Rudolf, men jeg tænker mig, at han i det mindste maa have haft en Anelse om Sandheden.

„Naar man ikke har noget Hjem, maa man jo være ude baade tidlig og sent,“ sagde han og saa' op paa Rudolf med dette grundærlige Ansigtstudtryk, hvormed han havde holdt mig for Nar.

Men jeg havde beskrevet ham meget nøje for Mr. Rassendyll, saa hvis Bauer vidste eller anede, hvem det var, der havde tiltalt ham, var Rudolf lige saa godt paa det rene med Forholdene.

„Har De intet Hjem at søge til?“ udbrød han i en medlidende Tone. „Hvorledes gaar det til? Himlen forbyde, at De eller nogen anden skal være nødt til at gaa ude i en saadan Nat som denne! Kom med mig, saa skal jeg skaffe Dem Tag over Hovedet, min unge Ven.“

Bauer veg lidt tilbage. Han forstod ikke, hvad der var Meningen, og det Blik, hvormed han saa' sig om, viste, at han tænkte paa Flugt. Men Rudolf gav ham ikke Tid til at føre den Tanke ud i Livet. Han blev ved at se venligt paa Bauer, og idet han stak sin venstre Arm ind under Mandens højre, førte han ham ind paa Fortovet.

„Jeg er et kristent Menneske,“ sagde han til Bauer, „og saa sandt jeg lever, skal De komme til at sove i en god Seng i Nat. Kom nu med, for Pokker! Det er da ikke et Vejr at staa stille i!“

Det var forbudt at bære Vaaben i Strelsau. Bauer ønskede ikke at komme i Konflikt med Politiet, og da han desuden kun var gaaet ud paa Rekognoscering, var han ubevæbnet. Han var derfor som et Barn i Rudolfs Haand og maatte følge med, enten han vilde eller ej. De to begyndte at gaa ned ad Königstrasse. Bauer fløjtede ikke længere, men nu var det Rudolf, der sagte nynnede en munter Melodi og slog Takt med de Fingre, der hvilede paa Bauers Arm. Med ét gik de igen over Gaden. Bauers modstræbende Skridt røbede, at han ikke var glad ved den Forandring, men han var nødt til at følge med.

„Snak, min Ven, De skal skam følge med mig,“ sagde Rudolf opmuntrende og lo, da han saa' Fyrens Ansigt.

De gik videre og kom til de smaa Husnumre tæt ved Bane-gaarden. Rudolf begyndte at se paa Butikkerne.

„Det er saa forbistret mørkt,“ sagde han. „Hør, min Ven, kan De se, hvor Nr. 19 er?“

Han havde næppe udtalt Ordene, før et Smil opklarede hans Ansigt. Hans Spørgsmaal havde ramt, hvor det skulde. Bauer var nok en modig Fyr, men han havde ikke fuldkomment Herredømme over sine Nerver, og hans Arm skælvede i Rudolfs.

„Nr. 19, Herre?“ stammede han.

„Ja vist saa, Nr. 19. Det er der, vi skal hen, De og jeg. Der haaber jeg, vi finder — det, vi søger.“

Bauer syntes at være forvirret. Det var tydeligt nok, at han hverken forstod det dristige Angreb eller anede, hvorledes han skulde afparere det.

„Aa, her er det vistnok,“ sagde Rudolf i en tilfreds Tone, da de kom til Madam Holfs lille Butik. „Er det ikke et Ettal og et Nital, der staar over Døren, min Ven? Jo, nu ser jeg selv, der staar Holf. Det var det Navn, jeg søgte. Vil De saa ringe? Jeg har ikke mine Hænder fri.“

Det var sandt nok. Den ene Haand holdt fast paa Bauers Arm, ikke længere med et venskabeligt Tryk, men med et Greb, som om Armen var sluttet i Jern. I Rudolfs højre Haand saa' Bauer en Revolver.

„De ser, jeg kan ikke ringe,“ sagde Rudolf med et Smil, „og det vilde jo forskrække dem, hvis jeg vækkede dem med et Skud.“ En lille Bevægelse af Revolveren viste Bauer, hvilken Retning det Skud vilde tage.

„Der er ingen Klokke,“ sagde han tvært.

„Saa kommer De vel til at banke paa?“

„Ja, det skal jeg vel.“

„Skal der ikke bankes paa en bestemt Maade?“

„Det véd jeg ikke.“

„Jeg heller ikke. Men De kan maaske gætte Dem dertil?“

„Nej.“

„Ja, De maa i hvert Fald prøve.“

„Jeg kender slet ikke noget til det Hus.“

„Hør, min Ven, jeg kan ikke udstaa at vente. Og hvis den Dør ikke lukkes op inden to Minutter, vækker jeg sandelig de gode Mennesker derinde med det Skud, jeg talte om før. Forstaar De?“ Paa ny udfyldte Revolverløbet det, der manglede i Rudolfs Forklaring.

Overfor denne kraftige Overtalelse gav Bauer efter. Han hævede Haanden og slog først et Par kraftige Slag paa Døren, hvorpaa han fem Gange bankede ganske sagte. Det lod til, at man ventede ham, thi uden at man hørte Trin indenfor, blev en Sikkerhedskæde stilfærdigt løsnet. Derpaa blev en Slaa skudt tilbage, og Døren gled op. I samme Øjeblik slap Rudolfs Haand fra Bauers Arm. Med en hurtig Bevægelse greb Rudolf Fyren i Nakken og slyngede ham midt ud paa Gaden, hvor han mistede Fodfæstet og sprællende faldt om med Ansigtet ned i Gadens Søle.

I et Nu sprang Rudolf ind, lukkede Døren, skød Slaaen for

igen og vendte sig om med hævet Revolver. Jeg véd, at han haabede at se Rupert lige foran sig.

Det var imidlertid hverken Rupert eller Rischenheim, ja, ikke en Gang den gamle Kone, der tog imod ham, men derimod en høj, smuk Pige, der holdt en Lampe i Haanden. Han kendte hende ikke, men jeg kunde have fortalt ham, at det var Madam Holfs yngste Barn, Rosa. Thi inden Moderen flyttede til Strelsau, havde jeg ofte set hende, naar jeg red gennem Zenda med Kongen. Som halvvoksen fulgte hun gerne Kongen i Hælene, og han havde ofte let af hendes smægtende Blikke og tydelige Anstrengelser for at vække hans Opmærksomhed. Men det falder jo i mange højtstaaende Menneskers Lod at vække saadanne Følelser, og Kongen havde ikke ænset hende mere end de mange andre romantisk anlagte Piger, der fandt en tosset Tilfredsstillelse i at nære en fantastisk Forelskelse i ham. I mange Tilfælde skyldtes dette en Skæbnens Ironi, hvorom Kongen var fuldstændig uvidende, idet de havde beundret ham, da de saa' ham i Kroningsoptoget og senere hørte om hans Dristighed og Tapperhed i Kampen mod Sorte Michael. Heldigvis kom de aldrig nær nok til at bemærke den Forandring, der var foregaaet med deres Afgud.

Mindst Halvdelen af Rosas Hengivenhed tilkom derfor den Mand, der nu stod lige for hende og overrasket betragtede hende i det svage Lys fra den lille, stinkende Lampe. Rosa skælvende og havde nær tabt Lampen, da hun saa' ham, thi Tørklædet var gledet bort fra hans Hage, og nu vidste hun næppe, hvad hun skulde tro. Skræk og Fryd kæmpede om Overtaget i hendes Blik.

„Kongen!“ hviskede hun forbavset. „Nej, men —“ og hun saa' forskende paa ham.

„Er det Skægget, Du savner?“ spurgte Rudolf. „Har Kongen ikke Lov til at lade sig barbere lige saa godt som alle andre Mænd?“ Hendes Ansigt røbede endnu Uvished og Tvivl. Han bøjede sig imod hende og hviskede: „Det var jo muligt, jeg ikke ønskede at blive kendt straks.“

Hun rødmede af Glæde over den Tillid, han syntes at vise hende.

„Jeg vilde alligevel altid kunne kende Deres Majestæt,“ hviskede hun og saa' paa ham med sine store, sorte Øjne.

„Saa vil Du maaske staa mig bi?“

„Ja, med mit Liv!“

„Nej, nej, kære. Jeg ønsker kun nogle Oplysninger. Hvis Hus er dette?“

„Min Moders.“

„Aa, hun har altsaa logerende?“

Pigen syntes utilfreds med hans forsigtige Indledning.

„Sig mig, hvad jeg skal give Oplysning om?“ sagde hun ligefremt.

„Hvem bor her da for Øjeblikket?“

„Den højvelbaarne Greve af Luzau-Rischenheim.“

„Hvad tager han sig for?“

„Han ligger og bander og jamrer, fordi hans saarede Arm smerter ham.“

„Og der er ikke flere?“

Hun saa' sig forsigtigt om, inden hun hviskede:

„Nej — ikke nu.“

„Jeg søger en Ven,“ sagde Rudolf. „Og jeg ønsker at være ene sammen med ham, uden at nogen véd det. Det er ikke saa let for en Konge at faa en saadan Sammenkomst i Stand.“

„Mener Deres Majestæt —?“

„Du véd, hvem jeg mener.“

„Ja, men han er borte. Han tog af Sted for at træffe Deres Majestæt.“

„For at træffe mig? Saa skulde da Pokker staa i det! Hvordan véd du det, du smukke Pige?“

„Det sagde Bauer.“

„Bauer! Hvem er Bauer?“

„Det var ham, der bankede. Hvorfor skulde han blive udenfor?“

„For at jeg kunde tale uforstyrret med dig. Naa, saa Bauer fortæller dig sin Herres Hemmeligheder?“

Hun lo af hans drillende Ord. Det var ingen Skade til, at Kongen saa', hun havde sine Beundrere.

„Hvor er denne taabelige Greve saa taget hen for at træffe mig?“ spurgte Rudolf i en Tone, som om det ikke interesserede ham videre.

„Har Deres Majestæt ikke set ham?“

„Nej, jeg kommer lige fra Zenda.“

„Men han ventede at træffe Kongen i Jægerhytten, sagde han. Aa, nu husker jeg, at Greven af Rischenheim blev meget ærgerlig, da han ved sin Hjemkomst hørte, at hans Fætter var taget af Sted.“

„Naa, han var allerede borte den Gang? Saa er jeg med. Rischenheim havde Bud fra mig.“

„Og nu er de gaaet fejl af hinanden, Deres Majestæt?“

„Ja, netop! Det var dog ærgerligt. Men hvornaar venter du Greven af Hentzau?“

„I Morgen tidlig, Deres Majestæt, Klokken syv eller otte.“

Rudolf gik nærmere og tog et Par Guldmonter op af Lommen.

„Jeg vil ikke have Penge, Deres Majestæt,“ mumlede hun.

„Du kan jo bore Hul i dem og bære dem om Halsen.“

„Aa, ja, mange Tak!“ udbrød hun og strakte Haanden frem.

„Vil du gøre dig fortjent til dem?“ spurgte han i en munter Tone og holdt dem saa højt, at hun ikke kunde naa dem.

„Hvordan?“

„Ved at være paa Pletten og lukke op for mig Klokken elleve, naar jeg kommer og banker paa samme Maade som Bauer.“

„Ja, det skal jeg nok.“

„Og du maa heller ikke fortælle nogen, at jeg har været her i Nat. Vil du love mig det?“

„Jeg skal gøre, som Deres Majestæt befaler. Men Bauer véd det jo.“

„Ja, det er sandt. Men ham skal jeg nok tage mig af.“

Medens han talte, vendte han sig mod Døren. Pludselig greb den unge Pig hans Haand og kyssede den.

„Jeg vil give mit Liv for Deres Majestæt,“ mumlede hun.

„Stakkels Barn!“ sagde han blidt. Jeg tror, det var ham imod at benytte sig af hendes taabelige Forelskelse. Han tog i Døren, men standsede saa og sagde:

„Hvis Bauer spørger, har du ikke fortalt mig noget. Husk det! Jeg truede dig, men du vilde ikke sige noget. God Nat!“

Rudolf aabnede Døren og traadte ud, idet han hurtigt lukkede efter sig. Hvis Bauer kom tilbage til Huset, vilde hans Besøg blive kendt. Men hvis han fik fat paa Bauer, kunde han stole paa den unge Piges Tavshed. Han blev staaende lidt, lyttede anspændt og spejdede rundt omkring gennem Mørket.

XI.

Den for Rudolf Rassendyll saa kostbare mørke Nat var snart forbi. Inden længe vilde det første Dagskær vise sig, og Gaderne blive befolkede. Men forinden maatte han være i Skjul. Ellers vilde Folk sige, at Kongen var i Strelsau, og Efterretningen vilde inden mange Timer være ude over Riget og — hvad Rudolf frygtede — naa de Øren, der dog nu var lukkede for enhver jordisk Lyd. Men endnu havde Rudolf nogen Tid tilovers, og han fandt, at han ikke kunde anvende den til noget bedre end at fortsætte Kampen med Bauer. Han gjorde derfor, som Skurken selv før havde gjort: tog Plads i Skyggen af et fremspringende Hus og

ventede. I værste Fald kunde han da forhindre Fyren i straks at sætte sig i Forbindelse med Rischenheim. Men han haabede, at Bauer efter en Tids Forløb vilde snige sig tilbage for at se, hvorledes Sagerne stod, og om Vejen op til Rischenheim var fri. Rudolf bandt derfor atter Tørklædet om Hagen og gav sig taalmodig til at vente, medens Regnen strømmede ned over ham. Minutterne gik, og hverken Bauer eller nogen anden viste sig i den stille Gade. Rudolf vovede alligevel ikke at forlade sin Post, thi Bauer havde maaske set ham og ventede nu paa Lejlighed til at smutte ind, eller han var gaaet bort for at træffe Rupert og advare denne mod Faren, der truede i Königstrasse.

Nede fra Enden af Gaden kom der tre dunkle og utydelige Skikkelser. De gik hurtigt, men forsigtigt. Rudolf, der straks anede Fare, klemte sig saa nær op ad Muren som muligt og følte efter Revolveren.

De tre kom nærmere. Rudolf anstrengte sine Øjne for at skelne deres Træk.

Nu var det tydeligt, at Bauer — thi ham var det — ventede ét af to: enten haabede han, at Rudolf endnu var indenfor, eller frygtede, at han efter at have udrettet sit hemmelighedsfulde Ærinde uskadt var gaaet sin Vej. Hvis det sidste var Tilfældet, skulde de to gode Venner, han havde indkaldt som Forstærkning, hver have tyve Kroner og derpaa gaa hjem igen, men var Rudolf ikke gaaet, skulde de gøre deres Arbejde og hver have fyrretyve Kroner. Hvad det var for et Stykke Arbejde, fremgik tydeligt af de svære Knipler, de bar, og den lange Kniv, den ene af dem havde laant Bauer. Men ingen af dem tænkte paa, at deres Bytte kunde staa paa Lur efter dem.

„Her er Huset,“ hviskede Bauer og standsede foran Døren. „Nu skal jeg banke, og I staar saa parate til at give ham én i Hovedet, hvis han løber ud. Han gaar med en Revolver, saa I skal ikke spille Tiden!“

„Den kan han faa Lov til at fyre af i Himmerig,“ gryntede den ene.

„Men hvis han nu er væk,“ indvendte den anden Drabant.

„Saa véd jeg, hvor han er gaaet hen,“ svarede Bauer. „Er I nu parate?“

Der stod en Bandit paa hver Side af Døren med hævet Knipel, og Bauer hævdede Haanden for at banke paa.

Rudolf vidste, at Rischenheim var indenfor, og han var bange for, at Bauer, naar han erfarede, at den fremmede var borte, skulde benytte Lejligheden til at fortælle Greven om Besøget. Han sprang derfor pludselig frem, inden Bauer havde faaet Tid

til at røre ved Døren, og fo'r lige ind paa Manden. Angrebet skete saa pludseligt, at de to andre uvilkaarligt traadte et Skridt tilbage, og Rudolf greb Bauer om Halsen. Jeg tror ikke, han vilde kvæle Fyren, men den Vrede, han længe havde baaret paa, fik Luft gennem det jernhaarde Greb, hvormed hans Fingre omfattede Bauers Hals. Bauer forstod i hvert Fald, at det var ude med ham, hvis han ikke gjorde noget. Som et Lyn løftede han Haanden og jog den lange Kniv frem mod Rudolf. Mr. Rassendyll vilde have været Dødsens, hvis han ikke havde sluppet sit Tag og var sprunget tilbage. Men Bauer fo'r igen ind paa ham med Kniven, idet han raabte til sine Fæller: „Gaa løs paa ham, I Fæhoveder, og skynd jer!“

Som Følge af Bauers Raab sprang den ene fremad. Nu var der ikke længere Tid til Nølen. Til Trods for Blæsten og den plaskende Regn vilde det være risikabelt at skyde, men det vilde være den visse Død at lade være. Rudolf fyrede derfor lige paa Bauer. Denne saa' hans Hensigt og søgte at springe om bag Kammeraterne, men han naaede det ikke og faldt haardt til Jorden.

Paa ny veg de andre Skurke tilbage. De var overraskede over den dristige Handling. Mr. Rassendyll lo. Men med ét udstødte den ene uvilkaarlig en Ed. „Men hvad i al Verden —?“ hviskede han hæst og saa' paa Rudolfs Ansigt, idet han lod Haanden synke ned. Rudolf lo igen, Manden var aldeles forfærdet.

„Naa, det var maaske et andet Stykke Arbejde, end du havde tænkt dig?“ sagde han og skød Tørklædet helt bort fra Ansigtet.

Manden saa' maabende paa ham, i den anden Bandits Blik laa der uforstilt Overraskelse, men heller ikke han fornyede Anfaldet. Endelig fik den første Mælet og udbrød:

„Fyrretyve Kroner vilde min Sandten have været forbandet billigt for den Historie.“

Hans Stalbroder stod endnu aldeles uforstaaende.

„Tag den Fyr op!“ befalede Rudolf. „Og skynd jer lidt! I bryder jer vel ikke om, at Politiet skal finde os her med ham? Det gør jeg heller ikke. Løft ham op!“

Med disse Ord vendte Rudolf sig for at banke paa Døren ind til Nr. 19. Men i det samme lød der en Stønnen fra Bauer. Han burde maaske nok have været død, men hans Sidespring havde hjulpet ham, og han var sluppet alt for godt fra den Historie. Kuglen havde lige strejft hans Tinding i Forbifarten, og dens Berøring havde bedøvet, men ikke dræbt ham.

Rudolf bankede derfor ikke paa Døren. Det kunde ikke gaa an at efterlade Bauer udenfor, naar der var en Mulighed for, at han vilde blive i Stand til at tale. Han overvejede derfor et Se-

kund, hvad han skulde gøre med Fyren, men i næste Øjeblik fik han andet at tænke paa.

„Der kommer Patrouillen,“ lød det hæst fra den Mand, der endnu ikke havde talt. Ganske rigtigt, der hørtes Hovslag, og nede fra Banegaarden kom to Mænd ridende. Uden et Øjebliks Betænkning slap de to Slyngher Bauer, hvorpaa den ene som et Lyn fo'r over Gaden, medens den anden lige saa hurtigt fløj op ad Königstrasse.

Rudolf var straks klar over, at hvis han blev fanget, kunde han i bedste Fald vente at blive holdt i Forvaring, medens Rupert uforstyrret førte sit Spil til Ende. Det Middel, han havde anvendt overfor de forbløffede Banditter, kunde han kun benytte overfor Lovens Haandhævere som en sidste fortvivlet Udvej. Han løb derfor bag efter den Fyr, der var stukket op ad Königstrasse. Men han var ikke kommen ret langt, før han naaede en snæver Gyde. Den drejede han ind i og standsede saa et Øjeblik for at lytte.

Patrouillen havde set, at den lille Gruppe pludselig opløstes, og var derfor redet stærkere til. Nu kom de til det Sted, hvor Bauer laa. De to Mænd sprang af Hesten og løb hen til ham. Han var bevidstløs, og de kunde altsaa ikke hos ham faa nogen Oplysning om det, der var forefaldet. Alle Husene var mørke, og Dørene lukkede. Der var aldeles intet, der tydede paa, at den paa Jorden liggende Mand hørte hjemme i Nr. 19 eller i et af de andre Huse. Desuden var Betjentene ikke overbeviste om, at Manden laa som et uskyldigt Offer, thi i Haanden holdt han en lang, skarp Kniv. Hvad skulde de gøre? De var kun to, der var en saaret Mand at tage sig af, og tre andre Mænd var flygtede i forskellige Retninger. De saa' op paa Nr. 19. Men Huset vedblev at være mørkt, og der hørtes ikke en Lyd udefra. Flygtningene var ikke at se. Da Rudolf Rassendyll ikke hørte noget, begyndte han igen at gaa. Men i næste Minut lød der et skingrende Fløjtesignal. Det var Patrouillen, der tilkaldte Hjælp. Manden skulde føres til Stationen, og der skulde afgives Rapport, men forinden burde de andre Patrouiller alarmeres og sendes ud paa Forfølgelse. Rudolf hørte mer end én Fløjte, der svarede, og gav sig til at løbe. Han søgte efter en Sidegade til venstre, gennem hvilken han kunde komme til min Bolig, men fandt ingen. Den snævre Gyde, han løb i, svingede snart til den ene, snart til den anden Side paa den forvirrende Maade, som det er Tilfældet med saa mange Stræder og Gyder i det ældre Strelsau. Rudolf havde jo tidligere boet i Strelsau, men en Konge faar ikke Lejlighed til at lære Sidegader

og Smutveje at kende, og det varede ikke længe, før han var helt i Vilderede med, hvor han befandt sig.

Det var ved at blive Dag, og nu og da traf han Folk. Han turde ikke mere løbe og bandt derfor Tørklædet om Hagen igen og trak Hatten ned i Panden, medens han fortsatte sin Gang.

I det samme hørte han én komme ridende bag efter sig. Han var nu naaet til Enden af Gyden og saa', at den førte ud til den Plads, der ligger foran Kaserne. Nu vidste han, hvor han var, og hvis han nu ikke blev standset, vilde han kunne have naaet sit sikre Skjul under mit Tag i Løbet af tyve Minutter. Men Rytteren bag ved var en Politibetjent, og han syntes at have set Rudolf, thi han slog over i hurtigt Trav. Nu var Mr. Rassendylls Stilling kritisk, og dette maa forklare det Vovestykke, han nu indlod sig paa.

Betjenten raabte ham an: „Hej, De dør! Vil De vente lidt!“

Rudolf standsede og saa' sig overrasket om. Saa rettede han sig og ventede med stolt Holdning paa Rytteren. Var det nødvendigt at spille det sidste Kort ud, var det ogsaa hans Mening at tæge Stikket hjem.

„Naa, hvad er det, De vil mig?“ spurgte han i en kølig Tone, da Manden var nogle Skridt fra ham, og medens han talte, trak han Tørklædet noget til Side, men dog ikke saaledes, at hans Hage blev helt synlig.

„De kalder saa bydende paa mig,“ fortsatte han og saa' overlegent paa Manden. „Hvad vil De mig?“ gentog han.

Det gav et Sæt i Politisergenten — thi det viste Uniformen nu, at han var — og han bøjede sig fremad for at se paa den Mand, han havde anraabt. Rudolf sagde intet og stod ganske stille, medens Manden tog ham nøjere i Øjesyn. Saa rettede Sergenten sig i Sadelen, og blussende rød gjorde han i sin Forvirring Honnør.

„Hvorfor gør De nu det?“ sagde Rudolf i en drillende Tone. „Først gør De Jagt paa mig, og bagefter gør De Honnør. Hvorfor giver De Dem i det hele taget af med mig?“

„Jeg — jeg,“ begyndte han stammende. Saa tog han fat igen: „Deres Majestæt, jeg vidste ikke — jeg anede ikke —“

Med et hurtigt, bestemt Skridt traadte Rudolf helt hen til ham.

„Og hvorfor kalder De mig nu for „Deres Majestæt“?“

„Men er De da ikke hans Majestæt Kongen?“

Rudolf stod nu med Haanden paa Hestens Hals. Han saa' Sergenten roligt ind i Øjnene og sagde:

„De tager fejl, min Ven, jeg er ikke Kongen.“

„De er ikke —?“ stammede Manden i sin Forvirring.

„Aldeles ikke. Hør en Gang, Sergent!“

„Deres Majestæt!“

„Min Herre, mener De.“

„Ja, min Herre.“

„En tjenstivrig Politimand kan ikke begaa nogen værre Fejltagelse end at antage en Herre for at være Kongen, naar det ikke er Tilfældet. Det kunde skade hans Fremtidsudsigter, eftersom Kongen, naar han ikke er her, ikke vil sætte Pris paa, at man antager, han er her. Er De med, Sergent?“

Et svagt, forstaaende Smil viste sig under Sergentens Over-skæg.

„De forstaaar altsaa, at Kongen slet ikke er her i Strelsau.“

„Ikke i Strelsau, Herre?“

„Nej, vist ikke nej, han er ude paa Zenda.“

„Paa Zenda?“

„Ganske rigtigt, og det er derfor ligeledes umuligt, at De har set ham.“ Med disse Ord tog Rudolf en Guldmønt op af Lommen og rakte den til Sergenten, der tog imod den med et næsten mærkeligt Blink i Øjet. „De har altsaa nu undersøgt dette Kvarter og intet fundet. Mon det derfor ikke vil være bedre, at De søger paa en anden Kant?“

„Jo, ganske sikkert, Herre,“ svarede Sergenten, og med en ærbødig Hilsen ledsaget af et nyt forstaaende Smil vendte han sin Hest og red tilbage ad den samme Vej, han var kommen.

Nu spildte Rudolf ikke Tiden, men slog straks ind paa Vejen til sit Tilflugtssted. Klokken var over fem, Regnen var hørt op, og for hvert Minut blev det lysere.

Rudolf skyndte sig over Torvet, thi han var bange for Soldaterne, der begyndte at vise sig uden for Kaserneportene. Det gik imidlertid godt, og han naaede i god Behold den Gade, hvor jeg boede. Men netop som han kun var et halvt Hundrede Skridt fra min Gadedør, kørte en Ekvipage op foran et Hus, han just skulde forbi. Tjeneren sprang ned fra Bukken, lukkede Vogn døren op, og to Damer steg ud. De var i Selskabsdragt og kom rimeligvis hjem fra et Bal. Den ene var midaldrende, den anden ung og ganske nydelig. Da de stod paa Fortovet, udbrød den sidste:

„Hvor det er morsomt at være oppe paa den Tid. Det vilde jeg ønske, jeg var hver Morgen.“

„Det vilde du ikke synes om i Længden,“ svarede den ældre.

„Det kan være rart for en Gangs Skyld, men —“

Hun standsede brat, thi hun havde faaet Øje paa Rudolf. Han kendte hende, det var ingen ringere end Kansleren Baron v. Hellsings Hustru, og det var foran Kanslerens Bolig, at Vognen holdt. Det, der havde kunnet gaa overfor Politisergenten, kunde ikke

gaa her, thi hun kendte Kongen alt for godt til at tro, at hun tog fejl, og hun var desuden af en alt for „interesseret“ Natur til at ville lade, som om hun tog fejl.

„Ih, du milde!“ hviskede hun og greb Datterens Arm. „Der kommer Kongen!“

Rudolf var opdaget. Ikke alene Damerne, men ogsaa Tjeneren og Kusken saa' paa ham.

Det var umuligt at flygte, og han gik forbi. Damerne nejede, og Tjeneren bøjede sig med blottet Hoved. Rudolf tog til Hatten og gav en let Genhilsen. Han gik lige hen til mit Hus. De saa' efter ham, og det vidste han. Han bandede den urimelige Tid, Folk sluttede deres Baller paa i Strelsau, men mente, at et Besøg i mit Hus kunde være lige saa god en Undskyldning for hans Nærværelse som en hvilken som helst anden. Han gik derfor videre, fulgt af forundrede Blikke fra de to Damer og de to Tjenestefolk, der smilede til hinanden ved at se Kongen i drivvaade Klæder og med tilsølede Støvler. Og saa paa en saadan Tid og i Strelsau, medens man ikke vidste bedre, end han var ude paa Zenda.

Rudolf naaede mit Hus. Da han vidste, han blev iagttaget, havde han opgivet enhver Tanke om at benytte det aftalte Signal og gaa ind gennem Vinduet. Det vilde ogsaa være at give Baronesse Helsing og hendes Datter alt for megen Anledning til Snak. Hellere maatte saa hver Tjener i mit Hus se, at han vendte tilbage.

Men ak! Kun alt for ofte fører Dyd og Pligtopfyldelse de mest skæbnesvangre Følger efter sig. Min kære Helga, der trofast havde holdt Vagt for sin Herskerindes Skyld, stod bag Skodderne og lyttede anspændt. Næppe mærkede hun derfor, at Skridtene udenfor standsede, før hun slog Skodderne til Side, stak sit kønne Hoved ud og kaldte sagte paa ham.

„Alt er sikkert! Kom blot ind!“

Nu var Ulykken sket, og det lige for Øjnene af Helsings Damer og Tjenestefolk! Rudolf drejede Hovedet og saa' dem, og i næste Øjeblik saa' den stakkels Helga dem ogsaa. Hun var uskyldig og ikke vant til at skjule sine Følelser, saa hun gav et lille Skrig af Overraskelse og trak sig hurtigt tilbage. Rudolf saa' sig atter om. Damerne havde naaet Indgangsdøren, men mellem Portalens Søjler kunde han se deres nysgerrige Ansigter titte frem.

„Nu kan jeg lige saa godt gaa ind,“ sagde Rudolf, og i et Nu var han indenfor. Han smilede nok saa fornøjet, da han gik hen

til Helga, der bleg af Sindsbevægelse stod og støttede sig til Bordet.

„Saa' de Dem?“ spurgte hun aandeløst.

„Ja, uden Tvivl.“ Saa fik hans Sans for Komik Bugt med ham, og han satte sig i en Lænestol og lo højt.

„Jeg vilde give ikke saa lidt for at høre den Historie, Kansleren nu om lidt bliver vækket med.“

Men i næste Øjeblik var han igen alvorlig. Thi enten han nu var Kongen eller Mr. Rassendyll, vidste han, at min Hustrus Rygte var i lige stor Fare. Og Rudolf var ikke den, der vilde tage sig den Ting let. Han vendte sig derfor om imod hende:

„De maa straks vække en af Tjenerne. Send ham ind til Kansleren og bed ham komme hurtigt. Nej, De maa hellere skrive et Par Ord. Skriv, at Kongen er kommen her ifølge en Aftale for at afhandle et Privatanliggende med Fritz, men at denne mærkværdig nok ikke selv er kommen. Kongen maa derfor straks tale med Kansleren. Skriv, at der er ikke et Øjeblik at spilde.“

Hun saa' forbavset paa ham.

„Forstaar De mig ikke? Hvis jeg kan klare den med Helsing, vil jeg jo være i Stand til at standse Damernes Sladder. Hvor længe tror De ellers, det vil vare, inden det er ude over hele Strelsau, at Fritz v. Tarlenheims Hustru lader Kongen komme ind til sig gennem Vinduet Klokken fem om Morgen?“

„Ja, men jeg forstaar ikke —,“ mumlede den stakkels Helga i sin Forvirring.

„Det gør ikke noget, kæreste Frue, men gør nu for Himlens Skyld det, jeg beder Dem om. Det er den eneste Redning.“

XII.

Det var en stor Risiko, Rudolf løb, og han udsatte os for de største Vanskeligheder, men jeg er overbevist om, at han kun handlede for det bedste. Det var hans Plan overfor Helsing at lade, som om han var Kongen, for at sikre sig hans Tavshed og derpaa faa ham til ligeledes at sørge for, at hverken hans Familie eller Tjenestefolk aabenbarede noget. Kansleren vilde han berolige med den Undskyldning, at han havde et meget vigtigt Anliggende at afgøre, og at han senere vilde lade ham vide, hvorom det drejede sig. Rudolf vilde appellere til hans Loyalitet for at faa ham til at finde sig deri. Hvis alt gik godt i Løbet af

denne Dag, der endnu næppe var begyndt, vilde Dronningens Brev være tilintetgjort inden Aften og Rudolf atter borte fra Strelsau. Saa maatte saa meget af Sandheden, som var nødvendig, — men heller ikke mere — komme for Dagen. Helsing skulde indvies i Historien om Rudolf Rassendyll og erfare, hvorledes denne havde været saa dristig endnu en Gang at spille Konge i Strelsau.

Det viste sig straks, at Kansleren var i Besiddelse af sund Fornuft. Endnu inden han fulgte Tilsigelsen fra Kongen, sendte han Bud efter Kusken og Tjeneren og befalede dem under Trusel om øjeblikkelig Afskedigelse og det, som værre var, at holde ren Mund med, hvad de havde iagttaget. Den Befaling, han gav sin Kone og Datter, var ganske vist holdt i mere høflige Udtryk, men manglede intet i Tydelighed. Han kunde selvfølgelig straks tænke sig, at Kongens Ærinde baade var hemmeligt og af Vigtighed, naar Majestæten færdedes i Strelsaus Gader paa et Tidspunkt, da man troede, han var ude paa Zenda, og gæstede sine Venner under saa mærkelige Omstændigheder, som det her havde vist sig. Desuden var Kongen glatraget — det var Damerne vis paa — og det var maaske en ren Tilfældighed, men kunde ogsaa være et Tegn paa, at Kongen ønskede at være ukendt. Da Kansleren derfor havde givet disse Befalinger, skyndte han sig hen til mit Hus og kom der, inden Klokken havde slaet seks.

Da han blev meldt, var Rudolf ovenpaa for at faa et Bad og et Morgenmaaltid. Helga var tilstrækkelig instrueret til at kunne underholde Kansleren, indtil Rudolf viste sig. Hun var fuld af Undskyldninger med Hensyn til min Udeblivelse og erklærede, at den var hende aldeles ufattelig, ligesom hun heller ikke havde den fjerneste Anelse om, hvad det var, Kongen og hendes Mand havde for. Hun gav fortrinligt den pligtro Hustru, hvis største Dyd er Lydighed, og hvis værste Fejl vilde være nysgerrig Indblanding i det, der ikke vedkom hende.

„Jeg véd kun, at Fritz skrev til mig, at jeg kunde vente ham og Kongen ved Femtiden, og at jeg skulde være parat til at lade dem komme ind gennem Vinduet, da Kongen ikke vilde have, at Tjenestefolkene skulde vide noget.“

Kongen kom og hilste særdeles naadigt paa Kansleren. Tragedie og Komædie vekslede ideligt i de Dage, og jeg kan endnu le ved blot at forestille mig Rudolf med alvorligt Ansigt (han har sikkert nydt Situationen) tage Plads sammen med Helsing i Stuens mørkeste Krog. Han overvældede den gamle Herre med Smiger og beklagede samtidigt, at der var en hemmelig Aarsag, der i Øjeblikket hindrede ham i at udtale sig aabent, men i Mor-

gen i det allerseneste vilde han udbede sig sin klogeste og mest erfarne Vens Raad. Indtil da haabede han, at Kansleren i sin Loyalitet vilde bære over med ham og forlade sig paa ham. Baron v. Helsing sad og blinkede gennem Brillerne, medens han med ærbødig Opmærksomhed fulgte den lange Beretning, der i Virkeligheden intet røbede. Da han svarede, bævede hans Stemme af Rørelse. Han stillede sig fuldt ud til Kongens Disposition og erklærede, at han lige saa trygt kunde indestaa for sin Families og sine Folks Diskretion som for sin egen.

„Da har De sandelig Grund til at prise Dem lykkelig, kære Kansler,“ sagde Rudolf med et Suk, der syntes at antyde, at saa lykkelig var Kongen ikke i sit Slot. Baron v. Helsing var henrykt. Det brændte i ham af Længsel efter at komme hjem og fortælle sin Hustru, hvor fuldt ud Kongen forlod sig paa hende.

Nu var der intet, Rudolf ønskede hellere end at komme af med den prægtige, gamle Fyr igen, men da det stod ham klart, hvor overordentlig vigtigt det var, at Kansleren blev ved at være i godt Humør, vilde han ikke straks give Slip paa ham.

„Damerne siger i hvert Fald ikke noget før efter Frokost, og da de først kom hjem Klokkeren fem, er der længe til den Tid,“ sagde han.

Han fik Helsing til igen at tage Plads og begyndte at passiare med ham. Rudolf havde bemærket, at Greven af Luzau-Rischenheim var bleven overrasket ved Klangene af hans Stemme. Han passede derfor paa at tale dæmpet og lod Stemmen lyde sløret, saaledes som han havde hørt Kongen tale, medens han selv stod bag Gardinet i Saps Værelse. Overfor Kansleren spillede han derfor sin Rolle lige saa sejrbevidst og bravurmæssigt som i de Dage, da han løb Spidsrod gennem hele Strelsau.

De sad og talte ganske uforstyrret. Rudolf havde indstændig bedt sin Hustru om at lægge sig en Times Tid, og da hun trængte haardt til Søvn, havde hun adlydt ham. Men forinden gav hun Tjenestefolkene de strengeste Ordre til under ingen Omstændigheder at gaa ind i min Stue, medmindre der blev kaldt paa dem. Da hun var bange for at vække Mistanke, var hun bleven enig med Rudolf om, at det var bedre at stole paa en saadan Befaling end igen at laase Døren.

Men medens alt dette foregik i mit Hus var Dronningen og Bernenstein paa Vej til Strelsau. Det var muligt, at Sapt kunde have forhindret denne Rejse, hvis han havde været paa Zenda, men Bernenstein var jo ikke i Besiddelse af Connetablens Myndighed og maatte rette sig efter Dronningens bestemte Befaling og rørende Bøn. Lige siden Rudolf Rassendyll for tre Aar siden

havde forladt hende, havde hun levet et Liv i alvorsfuld Selvbeherskelse. Ikke et Øjeblik havde hun været sig selv eller kunnet gøre det, hvortil hendes Hjerter hver Time paa Dagen tilskyndede hende. Hvor kan et Menneske udholde en saadan Tilværelse? Jeg tvivler om, at en Mand vil kunne, men der er de Kvinder, der kan. Nu var det imidlertid forbi. Rudolfs pludselige Komme og alle de spændende Begivenheder, dette medførte, hans og hendes Fare saa vel som den Glæde, hun følte ved hans Nærværelse, bidrog alt sammen til at bringe hende ud af Ligevægt. Dertil kom saa den besynderlige Drøm, der fremkaldte det heftigste Ønske hos hende om at være i Nærheden af Mr. Rassendyll og bortjog al anden Ængstelse end Frygten for hans Sikkerhed. Medens de kørte, var det kun hans Fare, hun talte om. Ikke et Øjeblik tænkte hun paa den Ulykke, der truede hende selv, og som vi alle af al vor Magt stræbte at afværge.

Da de nærmede sig Hovedstaden, tog hun sig sammen for at intet usædvanligt skulde vække Mistanke hos Folk. Men hun var fast bestemt paa straks at opsøge Mr. Rassendyll. Før hun havde Vished for, at han var i Live, kunde hun ikke være rolig. Bernenstein, der var helt ængstelig for hende, gav hende de allerbedste Forhaabninger og erklærede med en Tillid, som han i Virkeligheden slet ikke besad, at Mr. Rassendyll ganske sikkert befandt sig i bedste Velgaaende.

„Ja, men *hvor* er han?“ udbrød hun.

„Det er mest sandynligt, Deres Majestæt, at vi finder ham hos Tarlenheims,“ svarede Løjtnanten. „Der vilde han vente, indtil det passede at angribe Rupert, og hvis den Sag er ordnet, er han ogsaa vendt tilbage til Grev Fritz's Hus.“

„Lad os køre derhen med det samme.“

Bernenstein fik hende imidlertid overtalt til først at køre op til Slottet og der lade det blive bekendt, at hun agtede at besøge Grevinde Tarlenheim.

Klokken otte kom Dronningen til Slottet, hvor hun drak en Kop Chokolade og derefter befalede, at hendes Vogn skulde køre frem. Kun Bernenstein fulgte med hende, da hun lidt før ni forlod Slottet, og hans Sindsbevægelse var nu næsten lige saa stor som Dronningens.

Dronning Flavia var saa optaget af Mr. Rassendyll, at hun ikke tænkte videre over, hvad der kunde være sket ude i Jægerhytten, men Bernenstein nærede bange Anelser, eftersom Sapt og jeg ikke var vendt tilbage i ordentlig Tid. Det var enten gaaet os galt, eller ogsaa havde Kongen faaet Brevet, inden vi var naaet derud. Han kunde ikke tænke sig andre Muligheder. Da

han i sin Vaande ytrede noget derom til Dronningen, sagde hun blot:

„Hvis vi kan finde Mr. Rassendyll, skal han nok sige os, hvad vi skal gøre.“

Som Følge deraf kørte Dronningens Ekvipage op foran mit Hus lidt efter, at Klokken havde slaaet ni. Kanslerens Damer havde ikke faaet nogen lang Nattesøvn, thi deres Hoveder viste sig ved Vinduet i det Øjeblik, Vognen hørtes. Der var ogsaa mange Mennesker paa Færde, og det kongelige Vaaben paa Vogn-dørene samlede straks den sædvanlige Flok af nysgerrige. Ber-nenstein sprang ud og rakte Dronningen Haanden. Med en ha-stig, let Hilsen til de omkringstaaende skyndte hun sig op ad de to Trappetrin i Portalen og ringede selv paa. Indenfor havde man lige faaet Øje paa Vognen. Min Hustrus Kammerjomfru løb hurtigt ovenpaa. Helga sov endnu, men stod straks op, og efter nogle faa nødvendige Forberedelser — eller i hvert Fald Forberedelser, som Damerne altid finder nødvendige, om det saa haster aldrig saa stærkt — ilede hun ned for at tage imod hendes Majestæt — og advare hende. Hun kom ikke tidlig nok, Døren var allerede aaben. Hushovmesteren og en Tjener var ilet til og havde lukket op.

Da Helga kom ned ad Trappen, var Dronningen netop ved at gaa ind i det Værelse, hvor Rudolf var. Hushovmesteren havde meldt hendes Majestæt, og Bernenstein fulgte efter hende med Hjælmen i Haanden.

Rudolf og Kansleren havde siddet og talt sammen. For at undgaa lagttagelse fra forbigaaende — udefra kan man let se ind i Stuen — var Persiennen rullet ned, og Værelset laa i dyb Skyg-ge. De havde nok hørt Vognen, men ingen af dem tænkte et Øje-blik paa, at det kunde være Dronningen. De blev derfor yderst forbavsede, da Døren blev slaaet op paa vidt Gab, uden at de havde givet nogen Befaling.

Kansleren opfattede aldrig særlig hurtigt, saa det varede nogle Øjeblikke, inden han fik sig rejst op. Derimod var Rudolf i et Nu midt ude paa Gulvet. Nu var ogsaa Helga ved Døren. Hun stak Hovedet frem ved Siden af Bernensteins brede Skulder og saa' derfor, hvad der gik for sig. Dronningen glemte helt Tjene-stefolkene, og hun saa' ikke v. Helsing. Det var, som om hen-des Syn og Tanker kun gjaldt den Mand, hun elskede. Hun ilede ham derfor i Møde, og før Helga, Bernenstein eller Rudolf selv kunde standse hende eller blot ane, hvad hun vilde gøre, greb hun begge hans Hænder og udbrød:

„Rudolf, du lever! Aa, Gudskelov.“ Og hun førte hans Hænder til sine Læber og kyssede dem lidenskabeligt.

Der blev et Øjeblik dyb Tavshed. Tjenerne rørte sig ikke af Pletten af Sømmelighedshensyn, Kansleren stod ubevægelig, fordi han tænkte over det passerede, medens Helga og Bernenstein stod som Støtter af lutter Forbavselse. Rudolf selv sagde heller ikke noget, men om det skyldtes Overraskelse eller Følelser, der svarede til Dronningens, kan jeg ikke afgøre. Dronning Flavia lagde Mærke til Stilheden. Hun kastede et hurtigt Blik op paa Rudolf og saa' sig derpaa om. Henne i Krogen stod Kansleren og bukkede dybt. Med et forskrækket Udtryk drejede hun Hovedet om mod Døren og fik Øje paa de ærbødige Tjenere. Saa gik det pludselig op for hende, hvad hun havde gjort. Hun snappede efter Vejret, og hendes Ansigt, der altid var blegt, blev hvidt som Marmor. Hun vaklede, og kun Rudolfs Haand holdt hende oppe. Saaledes stod de et kort Sekund. Saa trak Rudolf hende ind til sig, lagde sin Arm om hende og understøttede hende, medens han saa' paa hende med et Smil, der udtrykte al hans Kærlighed og dybe Medfølelse. Han smilede endnu, da han bøjede Hovedet ned imod hende og sagde i en sagte Tone, men dog saaledes, at alle tydeligt hørte det:

„Alt staar godt til, kæreste.“

Min Hustru greb Bernensteins Arm, og da han vendte sig, saa' han, at ogsaa hun var bleg, og at hendes Læber skælvede. Men hendes Blik havde Bud til ham, og han forstod, hvad hun mente. Hun bad ham understøtte Rudolf Rassendyll i det, han havde gjort.

Løjtnanten gik frem imod Rudolf og knælede ned. Rudolf rakte venstre Haand ud imod ham, og han kyssede den.

„God Dag, kære Løjtnant v. Bernenstein!“ sagde Rudolf Rassendyll.

Foreløbig var Sagen klaret, men alt havde ogsaa staaet paa Spil i de faa Sekunder.

Rudolf førte Dronningen hen til en Lænestol og paalagde derpaa Tjenestefolkene ikke foreløbig at omtale hans Nærværelse. Han sagde, at de sikkert af Dronningens bevægede Sindstilstand havde forstaaet, at det drejede sig om vigtige Anliggender. Det var nødvendigt for ham at være her i Strelsau, men det var ogsaa af Betydning, at ingen vidste noget derom, og han haabede derfor, at han kunde stole paa deres Hengivenhed.

Da de havde svaret med dybe Buk og trukket sig tilbage, vendte han sig om mod Helsing og gentog sin Anmodning om foreløbig Tavshed. Han sagde, at han vilde tilkalde Kansleren

senere paa Dagen enten her eller oppe paa Slottet. Saa bad han alle om at trække sig tilbage og et Øjeblik lade ham være ene med Dronningen.

De adlød ham, men næppe var Kansleren ude af Huset, før Rudolf kaldte Bernenstein og min Hustru ind igen. Helga skyndte sig hen til Dronningen, der endnu var stærkt bevæget, medens Rudolf tog Bernenstein til Side og udvekslede Nyheder med ham. Mr. Rassendyll blev ikke saa lidt foruroliget ved at erfare, at der ikke var kommen Efterretninger fra Oberst Sapt eller mig, og hans Uro blev ikke mindre, da han hørte, at Kongen selv havde været ude i Jægerhytten den foregaaende Aften.

Han var fuldstændig paa det uvisse med Hensyn til Sagernes Stilling, thi han vidste hverken, hvor Kongen, Rupert eller vi var henne. Og han var selv her i Strelsau, hvor en halv Snes Mennesker mente, at han var Kongen, og han kunde vente at blive afsløret, hvad Øjeblik det skulde være, enten ved at Kongen selv kom, eller der kom Bud fra ham.

Rudolf tabte dog ikke sit Maal af Syne. Der var to Ting, der forekom ham klare. Hvis Rupert havde undgaaet Fælden og endnu var i Live med Brevet hos sig, maatte han findes. Det var det første, der skulde gøres. - Naar det var udført, var der ikke andet for Rudolf Rassendyll at gøre end at forsvinde lige saa ubemærket og hemmeligt, som han var kommen, og stole paa, at hans Besøg vilde kunne skjules for den Mand, hvis Navn han havde benyttet. Ja, skulde det blive nødvendigt, maatte det fortælles til Kongen, at Rudolf Rassendyll havde spillet Kansleren et Puds og derefter var rejst igen. Naar galt skulde være, kunde alt godt aabenbares undtagen det, der angik Dronningens Ære.

I dette Øjeblik kom det Telegram, jeg havde afsendt fra Hofbau. Der lød en Banken paa Døren. Bernenstein lukkede op og tog imod Telegrammet, der var adresseret til min Hustru. Jeg havde skrevet saa meget, som jeg turde betro til et saadant Meddelelsesmiddel, og det lød saaledes:

„Jeg kommer til Strelsau. Kongen forlader ikke Jægerhytten i Dag. Greven kom, men tog bort igen, inden vi ankom. Jeg véd ikke, om han tog til Strelsau. Han meddelte ikke Kongen noget.“

„De fik altsaa ikke fat paa ham!“ udbrød Bernenstein, dybt skuffet.

„Nej, men *han meddelte ikke Kongen noget*,“ sagde Rudolf triumferende.

De stod nu alle sammen om Dronningen, der sad tilbagelænet i Stolen. Hun saa' svag og træt ud, men syntes nu at være rolig. Det var hende nok, at Rudolf kæmpede og lagde Planer for hendes Skyld.

„Og se nu her,“ fortsatte Rudolf, „*Kongen forlader ikke Jægerhytten i Dag*. Vi har altsaa Dagen for os.“

„Ja, men Rupert?“

„Inden en Time véd vi, om han er i Strelsau,“ sagde Mr. Rasendyll, og han saa' ud, som om han nok kunde lide at finde Rupert her. „Jeg maa søge efter ham, og jeg vil gøre alt for at finde ham. Kan jeg kun bane mig Vej til ham som Konge, kommer jeg som Konge. Vi har Dagen for os.“

Mit Telegram havde givet dem nyt Mod, skønt der var saa meget uforklarligt deri.

Rudolf vendte sig om mod Dronningen.

„Hold blot Modet oppe, min Dronning,“ sagde han. „Om faa Timer er Faren forbi.“

„Og saa?“

„Saa kender jeg en, der igen kan være rolig,“ sagde han og bøjede sig ned imod hende. „Og jeg vil være stolt af at have frelst hende,“ tilføjede han med dæmpet Stemme.

XIII.

Den høje, kønne Pige var ved at tage Skodderne fra Butiksvinduerne i Königstrasse Nr. 19. Hun forhastede sig ikke, men der var en svag Rødme paa hendes Kinder, og hendes Øjne straaledede som af undertrykt Sindsbevægelse. Den gamle Madam Holf stod inde ved Disken og skændte, fordi Bauer ikke kom. Der var ikke megen Udsigt til, at han skulde komme netop nu, thi han befandt sig i Øjeblikket i Politistationens gamle Sygestue, hvor to Læger havde travlt med at faa ham paa Benene igen. Den gamle Kone vidste ikke noget derom, men hun vidste, at han den foregaaende Aften var gaaet ud for at rekognoscere. Hvor det var, han skulde spille Spejder, vidste hun ikke, men hun havde maaske nok en Anelse om, hvem det var, han skulde udspejde.

„Er du vis paa, han ikke kom tilbage?“ spurgte hun Datteren.

„Jeg saa' da ikke noget til ham,“ svarede Pigen. „Og jeg holdt Vagt her i Butikken med Lampen tændt, lige til det blev lyst.“

„Nu har han været borte i tolv Timer og har ikke saa meget som sendt et Bud. Grev Rupert kan være her, hvad Øjeblik det skal være. Hvad vil han sige til, at Bauer ikke er her?“

Pigen svarede ikke. Hun var færdig med sit Arbejde og stod nu i Døren og saa' hen ad Gaden. Klokken var over otte, og mange Mennesker passerede forbi. Ude paa Gaden var det især Vogne fra Landet, der kom kørende med Varer til Torvehallerne. Pigen saa' paa Strømmen af Vogne og Fodgængere, men hendes Tanker var optagne af den smukke, fornemme Herre, der var kommen ved Nattetid og havde bedt hende gøre ham en Tjeneste. Hun havde hørt Revolverskuddet udenfor og havde i samme Øjeblik slukket Lampen. Skjult bag Døren havde hun derpaa hørt Lyden af de flygtendes hurtige Skridt, og lidt efter havde hun hørt Patrouillen.

Naa, den vilde ikke vove at gøre Kongen noget, og hvad Bauer angik, da maatte han for hende være død eller levende. Hvad brød hun sig derom, hun var jo i Kongens Tjeneste og var i Stand til at hjælpe ham mod hans Fjender. Hvis Bauer hørte med til disse, vilde det rigtig glæde hende at høre, at han var død. Hvor det saa' udmærket ud, da Kongen tog ham i Nakken og slyngede ham ud paa Gaden. Hun lo, da hun tænkte paa, at hendes Moder aldeles ikke anede, hvilket Selskab hun havde haft den Nat.

Vognrækken gled langsomt forbi Huset. Et Par Gange var der en Vogn, der standsede, medens Kusken falbød sine Varer, men den gamle Kone vinkede afvisende til dem. Hun vilde ikke have noget af dem. Nu var der tre Vogne, der paa den Maade havde gjort Holdt foran hendes Dør, og da nu ogsaa en fjerde Vogn standsede, blev det hende for meget.

„Vi skal ikke have noget, se De bare til at komme væk!“ raabte hun med skingrende Stemme.

Kusken steg ned af Vognen uden at bryde sig om hende og gik om til Bagenden af Vognen.

„Nu er vi her!“ raabte han ind i Teltet, der hvælvede sig over Vognen. „Nu er vi ved Nr. 19 i Königstrasse.“

Inde fra Vognen hørte man en højlydt Gaben efterfulgt af det dybe Suk, der betegner et Menneskes Opvaagnen af en tryk Søvn.

„Ja vel, nu skal jeg staa af,“ lød det.

„Aa, der er Greven,“ sagde den gamle Kone i en tilfreds Tone til Datteren. „Men hvad mon han vil sige om Bauer, den Skurk?“

Rupert af Hentzau stak Hovedet frem under Telttaget og saa' op og ned ad Gaden. Derpaa betalte han Kusken, sprang ned og løb ind i Butikken. Vognen kørte videre.

„Det var godt, jeg traf ham,“ sagde Rupert muntert. „Jeg var

godt gemt derinde i Vognen. Man har jo nok et kønt Ansigt, men for Øjeblikket er det ikke værd, at Strelsau ser for meget til det. Naa, hvad nyt, Madam Holf? Og du, min søde Pige, har du det godt?" fortsatte han og klappede hende skødesløst paa Kinden med den Handske, han lige havde trukket af.

„Undskyld," tilføjede han i næste Øjeblik, „det er den ikke ren nok til," og han saa' paa sin Hjorteskindshandske, der var plettet af store rødbrune Stænk.

„Her staar det til, som da De tog bort, Hr. Greve," sagde Maham Holf, „men Bauer, det Asen, gik ud i Aftes —"

„Ja vel, det skulde han ogsaa. Men er han ikke kommen igen?"

„Nej, endnu ikke."

„Hm! Og der er heller ikke andre, der har vist sig?" Hans Blik forklarede, hvem han tænkte paa med det ubestemte Spørgsmaal.

Den gamle Kone rystede paa Hovedet, men den unge Pige vendte sig bort for at skjule et Smil. „Andre" betød vel Kongen, mente hun. Hende skulde de ikke faa noget at vide af, Kongen selv havde paalagt hende at være tavs.

„Men Rischenheim er da vel kommen?" vedblev Rupert.

„Ja han kom straks efter, at De var taget bort, Hr. Greve. Han har Armen i Bind."

„Ja saa!" udbrød Rupert i pludselig Ophidselse. „Det tænkte jeg mig nok. Det er ogsaa Fandens, at man ikke selv kan gøre alt, men maa forlade sig paa Fæhoveder og Klodrianer. Hvor er Greven?"

„Oppe paa Kvisten. De kender jo Vejen, Hr. Greve."

„Ja vel, men jeg maa have noget Frokost."

„Rosa skal følge med op og servere den, Hr. Greve."

Pigen fulgte efter Rupert op ad den skrøbelige, snævre Trappe i det høje, gamle Hus. De passerede tre Etager, der alle var ubeboede, og ad en sidste stejl Trappe naaede de op paa Loftet. Rupert aabnede den Dør, der var lige for Trappen, og traadte ind i et langt, smalt Værelse. Rosa fulgte efter, idet hun stadig smilede hemmelighedsfuldt. I Midten af Værelset var Loftet højt, men skraanede stærkt ned, saa det ved Døren og Vinduet ikke var meget mere end tre Alen over Gulvet. Møblementet bestod af et Egebord og nogle faa Stole, og langs Væggen henne ved Vinduet stod der et Par Jernsenge. Den ene var tom, men oven paa den anden laa Greven af Luzau-Rischenheim, fuldt paaklædt og med højre Arm i et Bind af sort Silke. Rupert standsede inden for Døren og saa' med et Smil paa Fætteren, Pigen gik forbi ham hen

til en gammeldags Buffet og begyndte at tage Glas, Tallerkener og andet Bordservice frem. Rischenheim sprang op og ilede Rupert i Møde.

„Hvad Nyt? Du slap altsaa fra dem?“

„Ja, det ser jo saadan ud,“ svarede Greven af Hentzau i en overlegen Tone, idet han satte sig i en Lænestol og kastede sin Hat hen ad Bordet. „Men der manglede ellers ikke meget i, at det var gaaet mig galt, takket være en vis Fyrs Idioti.“

Rischenheim blev rød i Hovedet.

„Nu skal du straks faa det hele at vide,“ fortsatte Rupert og saa' hen paa den unge Pige, der nu havde stillet noget afskaaret Kød og en Flaske Vin paa Bordet, og som gav sig god Tid med de faa Ting, der var at gøre, inden Frokosten kunde siges at være serveret.

„Hvis jeg ikke havde andet at tage mig for end at se paa kønne Ansigter, hvilket vilde være mig en stor Fornøjelse, saa' bad jeg dig om at blive her,“ sagde Rupert, idet han rejste sig og bukkede dybt for Rosa.

„Aa, jeg bryder mig virkelig ikke om at høre, hvad der ikke angaar mig,“ svarede hun med dyb Foragt.

„Hvilken sjælden og velsignet Dyd!“ sagde Rupert og aabnede Døren for hende.

„Jeg véd, hvad jeg véd,“ sagde hun triumferende, da hun stod ude ved Trappen. „De vilde vist give noget for ogsaa at vide det, Grev Rupert.“

„Ja, rimeligvis, for Pigebørn véd de vidunderligste Ting,“ sagde Rupert med et Smil, men han lukkede alligevel Døren og gik igen hen til Bordet. Nu rynkede han atter Panden.

„Naa, lad mig saa høre, hvorledes det gik til, at de tog dig ved Næsen, eller hvorfor du holdt mig for Nar, Fætter?“

Medens Rischenheim fortalte, hvorledes han var gaaet i Fælden ude paa Zenda, tog Rupert godt for sig af Maden. Han kom hverken med Afbrydelser eller Bemærkninger, men da Rudolf Rassendyll blev nævnt, gav det et Sæt i ham, og der kom et pludseligt Glimt i hans Blik. Da Rischenheim sluttede sin Fortælling, var han imidlertid atter rolig og smilede.

„Det var klogt arrangeret,“ sagde han. „Det forbavser mig ikke, at du lod dig narre.“

„Men nu du? Hvordan gik det dig?“ spurgte Rischenheim ivrigt.

„Mig? Jeg fik jo det Telegram, der ikke var fra dig, og fulgte den Ordre, der altsaa heller ikke var fra dig.“

„Tog du ud til Jægerhytten?“

„Ja.“

„Og der traf du Oberst Sapt? Var der andre til Stede?“

„Jeg traf slet ikke gamle Sapt.“

„Traf du ham ikke? Ja, men der var da sikkert ogsaa lavet en Fælde for dig?“

„Ja, det er meget muligt, men den har i saa Fald ikke fungeret rigtigt.“ Rupert lagde Benene over Kors og tændte en Cigaret.

„Men hvem traf du da?“

„Jeg? Jeg traf en af Kongens Jægere og Kongens Vildsvinehund, ja, saa traf jeg jo ogsaa Kongen selv.“

„Var Kongen ude i Jægerhytten?“

„Ja, det var nok ikke saa galt, det Telegram, som du tænkte dig!“

„Men Sapt eller Bernenstein eller Grev Fritz var saa ogsaa derude?“

„Nej, som jeg siger dig, kun hans Jæger og hans Hund, ellers ikke et levende Væsen, det forsikrer jeg dig.“

„Og saa gav du ham Brevet?“ spurgte Rischenheim, skælven-
de af Sindsbevægelse.

„Ak nej, kære Fætter. Jeg kastede Æsken hen til ham, men jeg tror ikke, han fik Tid til at lukke den op. Vi naaede ikke det Punkt i Samtalen, hvor jeg havde tænkt mig at komme frem med Brevet.“

„Ja, men hvorfor ikke? Hvorfor ikke?“

Rupert rejste sig op og gik lige hen foran Rischenheim. Der stod han saa og vippede paa Hælene, medens han slog Asken af sin Cigaret og smilede fornøjet.

„Jeg véd ikke, om du har bemærket, at min Frakke er revet itu?“ sagde han.

„Nej, men nu ser jeg det.“

„Nu vel, kære Fætter. Hunden prøvede paa at bide mig. Og Jægeren vilde have spiddet mig. Og Kongen — han vilde have skudt mig.“

„For Guds Skyld, saa sig dog, hvad der skete, Rupert!“

„Der var ingen af dem, der naaede deres Hensigt, lille Fætter.“

Rischenheim sad nu og stirrede paa ham med vidt opspilede Øjne. Rupert stod og lo.

„Ser du,“ tilføjede han, „Himlen hjalp mig. Saa Hunden, kære Fætter, den bider ikke mere, og Jægeren spidder ikke flere. Det er godt, Verden er bleven fri for dem.“

En dyb Tavshed fulgte paa disse Ord. Saa bøjede Rischen-

heim sig fremad og hviskede, som om han var bange for at høre sine egne Ord:

„Og Kongen?“

„Kongen? Hm! Kongen — han skyder ingen flere.“

Et Øjeblik stirrede Rischenheim paa sin Fætter. Saa sank han langsomt bagover.

„Aa Gud!“ mumlede han. „Aa Gud!“

„Kongen var en Idiot,“ sagde Rupert. „Hør nu efter, saa skal jeg fortælle dig de nærmere Omstændigheder.“ Han trak en Stol hen imod Rischenheim og tog Plads.

Medens han talte, lod Rischenheim slet ikke til at høre efter. Rupert saa' paa Fætterens blege Ansigt og skælvende Hænder og gav derfor en endnu mere kynisk og spottende Beskrivelse. Men da han var færdig, slog han pludselig om og sagde eftertænksomt:

„Det er nu alligevel en alvorlig Historie.“

Rischenheim sprang op i Forfærdelse. Hans Fætters Indflydelse havde været stærk nok til at faa ham med i Historien med Brevet, men han havde med Ængstelse fulgt Rupert Skridt for Skridt, indtil de nu stod her overfor Kongens Død.

„Vi maa flygte!“ udbrød han. „Saa hurtigt som muligt.“

„Nej, det er ikke nødvendigt. Det er maaske bedst, at vi rejser bort, men vi behøver ikke at flygte.“

„Ja, men naar det nu rygtes —?“ Han standsede, men fortsatte saa: „Hvorfor fortalte du det til mig? Hvorfor kom du her tilbage?“

„Jeg fortalte dig det, fordi jeg mente, det vilde interessere dig, og jeg kom her til Strelsau, fordi jeg ikke har Penge til at rejse bort for.“

„Jeg skulde nok have sendt dig Penge.“

„Ja, men jeg faar mere, naar jeg personlig beder dig derom. Og desuden, kære Fætter, er vi jo ikke færdige her.“

„Jeg vil ikke være med mere.“

„Du fortvivler alt for hurtigt. Desværre har vi mistet vor gode Konge, men den kære Dronning Flavia er endnu i Live. Og takket være Himlen, har vi stadig hendes søde, lille Brev.“

„Jeg vil ikke være med mere!“

„Er det om Halsen, det strammer?“ spurgte Rupert og ledsagede sit Spørgsmaal med en Gestus, der yderligere viste, hvad han tænkte paa. „Eller har du andre Fornemmelser?“

Rischenheim svarede ikke, men rynkede Panden.

„Hvor er Rudolf Rassendyll?“ spurgte Rupert. „Har du hørt eller set noget til ham?“

„Nej, jeg véd ikke, hvor han er.“

„Det maa vi se at faa Rede paa.“

Rischenheim vendte sig lige om imod Rupert.

„Jeg vil ikke have mere med den Ting at gøre. Jeg var ikke med ude i Skoven, og jeg vidste ikke af, at Kongen var der. Jeg kan sværge paa, at jeg ikke har nogen Skyld i hans Død. Jeg kender slet ikke til alt det, der er sket.“

„Meget sandt,“ nikkede Rupert.

„Rupert!“ udbrød han. „Lad mig gaa! Lad mig være i Fred! Trænger du til Penge, skal du faa dem, men se for Guds Skyld til at komme bort fra Strelsau.“

„Jeg skammer mig ved at tilstaa det, kære Fætter, men jeg maa virkelig have lidt Penge, indtil jeg faar Lejlighed til at om-sætte mit Værdipapir. Lad mig se, om jeg har det. Ja, her er det.“

Han tog Dronningens Brev frem fra en Inderlomme. „Hvis nu Kongen ikke havde været saadan en Idiot,“ mumlede han be-klagende, medens han saa' paa det.

Han gik derpaa hen til Vinduet og saa' ud. Han kunde ikke let ses nedefra, og der var ingen ved Vinduerne lige overfor. Man kunde høre den sædvanlige Færdsel nede paa Gaden, der var intet som helst Tegn paa noget usædvanligt. Da Rupert saa' hen over Tagene, kunde han se Kongeflaget vaje oppe fra Slottet. Han saa' paa sit Ur, og Rischenheim efterlignede hans Bevægelse. Klokken var ti Minutter i ti.

„Rischenheim, kom lidt her hen. Se en Gang ud.“

Rischenheim adlød, og Rupert lod ham se sig om, inden han talte.

„Du ser ikke noget mærkværdigt?“

„Nej,“ sagde Rischenheim.

„Det gør jeg heller ikke. Og det er løjerligt. Mener du da ikke, at det var Saps og nogle af de andres Hensigt at tage ud til Jægerhytten i Aftes?“

„Jo, det er jeg aldeles overbevist om, at de vilde.“

„Saa vilde de jo have fundet Kongen. Og der er Telegrafstation ved Hofbau, der jo ligger tæt ved. Og nu er Klokken ti! Kære Fætter, hvorfor sørger Strelsau ikke over sin gode Konge? Hvorfor er Flagene ikke paa halv Stang? Jeg begriber det ikke.“

Rischenheim stirrede paa Fætteren.

Rupert lo, da han udbrød:

„Jeg gad vide, om Sapt, den gamle Taskenspiller, igen har haft en Konge skjult i Ærmet. I saa Tilfælde kunde man jo —.“ Han standsede og syntes at falde i dybe Tanker. Rischenheim afbrød ham ikke, men saa' snart paa ham og snart ud af Vinduet.

Der var stadig ingen Uro nede paa Gaden, og Flaget vajede stadig fra Toppen af Stangen. I Strelsau vidste man ikke noget om Kongens Død.

„Hvor er Bauer?“ spurgte Rupert pludselig. „Hvor Fanden er han henne? Han er mit Syn, og nu sidder vi her og véd ikke, hvad der sker udenfor.“

„Jeg aner det ikke. Der maa være tilstødt ham noget.“

„Selvfølgelig, men sig mig, hvad det kan være, kloge Fætter!“

Rupert begyndte at gaa op og ned i Værelset, medens han hurtigt røg sig en Cigaret. Rischenheim tog Plads ved Bordet med Haanden under Hovedet. Han var udmattet af Sindsbevægelse, den saarede Arm voldte ham megen Pine, og han var betaget af Rædsel og Anger over den Begivenhed, der havde fundet Sted den foregaaende Aften.

„Jeg vilde ønske, jeg var ude af det hele,“ stønnede han.

Rupert standsede foran ham.

„Begynder du at fortryde, lille Ven?“ spurgte han. „Naa, det skal du gerne faa Lov til. Ja, du maa oven i Købet gaa til Kongen og sige, at du fortryder. Rischenheim, jeg maa vide, hvad det er, de laver. Du maa gaa hen og anmode Kongen om Audiens.“

„Ja, men Kongen er jo —“

„Det véd vi bedre, naar du har bedt om Audiens. Hør nu efter.“

Rupert satte sig ved Siden af Fætteren og forklarede ham, hvad han skulde gøre. Det gjaldt om at opdage, om der ogsaa var en Konge i Strelsau, eller om den eneste eksisterende Konge var den døde Mand ude i Jægerhytten. Hvis man ikke gjorde Forsøg paa at skjule Kongens Død, var det Ruperts Plan at søge Sikkerhed i Flugt. Derfor opgav han ikke sine Planer. Fra sit sikre Skjul ude i det fremmede vilde han true Dronningen med Offentliggørelsen af Brevet og derved ikke alene sikre sig Ukrænelighed, men ogsaa pekuniære Fordele. Hvis Greven af Luzau-Rischenheim derimod traf en Konge i Strelsau, hvis Kongeflaget vedblev at vaje fra Toppen af Stangen, og ingen i Hovedstaden vidste noget om den døde Mand ude i Jægerhytten, da raadede Rupert over én Hemmelighed til, thi da vidste han, hvem Kongen var. Og idet han gik ud fra dette Punkt, fattede han nye, dristige Planer. Han vilde paa ny tilbyde Rudolf Rassendyll det, han for tre Aar siden havde tilbudt ham: Fællesskab i Forbrydelsen og Fællesskab om Udbyttet, og hvis det blev afslaaet, vilde han vise sig for alle i Strelsaus Gader og fra Domkirkens Trappe forkynde Kongens Død.

„Hvem kan for Resten sige, om det var Sapt eller mig, der

først kom til Jægerhytten?“ udbrød han, henrykt og fornøjet over sin Idé. „Hvem af os fandt Kongen i Live? Og hvem efterlod ham død, Sapt eller jeg? Hvem havde mest Interesse af at slaa ham ihjel, jeg, der kun søgte at meddele ham, hvad der angik hans Ære, eller Sapt, der er allieret med den Mand, der nu har taget Kongens Navn og indtager hans Plads, inden han endnu er kold i sin Grav? Nej, sandelig, om de endnu er færdige med Rupert af Hentzau!“

Han standsede og saa' paa sin Kammerat.

Rischenheims Fingre skælvede endnu, og hans Kinder var blege. Men nu lyste hans Øjne af Iver, og det var tydeligt, at Rupert paa ny udøvede sin mægtige Indflydelse over ham.

„Du kan derfor nok forstaa, at det ikke er meget sandsynligt, at de vil gøre dig Fortræd.“

„Ja, jeg er parat til, hvad det skal være.“

„O, tapre Helt! Du vil i værste Fald blive taget til Fange af dem. Saa hvis du ikke er her igen i Løbet af et Par Timer, véd jeg, hvad jeg skal tænke mig. Saa véd jeg, at der er en Konge i Strelsau.“

„Hvor skal jeg opsøge Kongen?“

„Først kører du op til Slottet og derfra til Fritz v. Tarlenheim. Det er for Resten mest rimeligt, at du finder ham der.“

„Skal jeg saa ikke først tage derhen?“

„Nej, saa faar det Udseende af, at du er alt for godt underrettet!“

„Venter du saa her?“

„Ja vist saa, Fætter, medmindre der skulde blive Anledning for mig til at tage andetsteds hen.“

„Men hvis jeg nu ikke træffer dig her?“

„Saa er der Besked til dig. For Resten, tag Penge med. Det kan aldrig skade at have Lommerne fyldte. Jeg begriber ikke, hvordan Fanden klarer den uden Bukselommer.“

„Rischenheim skænkede ikke dette Spørgsmaal nogen Opmærksomhed, skønt han senere mindedes det spottende Udtryk i Ruperts Ansigt, da han sagde det. I Øjeblikket var han fuldt optaget af det, der stod for, og han brændte af Iver efter at komme af Sted. Hans Mangel paa Sindsligevægt gjorde, at han fra den dybeste Trøstesløshed i et Nu kunde gaa til den mest jublende Forhaabningsfuldhed.

„Denne Gang faar vi dem i Klemmen, Rupert!“

„Ja, maaske, men vilde Dyr, der er i Klemme, bider slemt fra sig. Glem ikke det.“

„Jeg vilde ønske, at min Arm var rask.“

„Du er mere sikker med den, som den er,“ sagde Rupert med et Smil.

„Jeg kan virkelig godt forsvare mig selv, Rupert!“

„Ja vist saa, men for Øjeblikket er det din Hjerne, jeg har Brug for, Fætter.“

„Du skal faa at se, at jeg ogsaa kan gøre Gavn.“

„Jeg tror paa dig,“ sagde Rupert med et drillende Smil.

Rischenheim blev mere og mere ivrig under al den Spot. Han snappede en Revolver, der laa paa Kaminhylden, og stak den i Lommen.

„Du skal ikke bruge den, hvis det kan undgaas,“ advarede Rupert.

Rischenheims eneste Svar bestod i at fare ud af Døren. Greven af Hentzau saa' efter ham og gik derpaa hen til Vinduet. Det sidste, Rischenheim saa', da han lukkede Døren efter sig, var Ruperts ranke og stolte Skikkelse, der tegnede sig skarpt mod den lyse Himmel udenfor. Han stod og saa' ud over Staden. Der var stadig ingen Uro nede i Gaderne, og Kongeflaget vajede som før.

Rischenheim fløj ned ad Trapperne. Da han kom ned i Gangen, traf han Rosa, der gik og fejede paa det omhyggeligste.

„Skal De ud, Hr. Greve?“ spurgte hun.

„Ja. Aa, vær saa venlig at gaa lidt til Side, her er saa forbandet snævert.“

Rosa forhastede sig ikke.

„Gaar Grev Rupert ogsaa ud?“

„De kan jo se, at han ikke er med mig. Han venter —“ Rischenheim standsede og spurgte vredt: „Hvad i al Verden angaar det Dem, Rosa? Flyt Dem nu!“

Nu gik hun til Side, men svarede ikke. Han styrtede forbi hende, og hun saa' efter ham med et triumferende Smil. Saa tog hun igen fat paa Fejningen. Kongen havde befalet hende at holde sig parat Klokken elleve. Nu var den halvelleve. Om lidt vilde Kongen have Brug for hende.

XIV.

Da Rischenheim forlod Huset, gik han hurtigt et lille Stykke hen ad Gaden og vinkede til en Droske. Han havde just givet Tegnet, da han hørte sit Navn blive nævnt. Han vendte sig om og saa' Anton v. Strofzins elegante Faeton, der var standset bag ved ham. Anton var selv Kusk, og paa det ledige Sæde laa der en stor, pragtfuld Buket.

„Hvor skal De hen?“ spurgte Anton og bøjede sig fremad med et muntert Smil.

„Jeg maa snarere spørge: Hvor skal *De* hen? Skønt Buketten betyder vel, at Turen gælder en Dame,“ svarede Rischenheim.

„Den lille Kvast,“ sagde Anton med paatagen Beskedenhed, „er en Fætters Tribut til hans smukke Kusine. Jeg agter at besøge Helga v. Tarlenheim, og det er hende, der skal have Blomsterne. Kan jeg ikke køre Dem til det Sted, hvor De skal hen?“

Skønt det var Rischenheims Mening først at tage op til Slottet, forekom Antons Tilbud ham at være en god Lejlighed til først at rekognoscere paa det Sted, hvor der var bedst Udsigt til at faa noget at vide.

„Jeg er paa Vej op til Slottet for at se, om Kongen er der. Jeg vil meget gerne tale med ham et Øjeblik, hvis det kan lade sig gøre.“

„Der skal jeg køre Dem hen bag efter, Greve. Tag nu Plads! Er *det* Deres Droske? Hej, Kusk! Vær saa god!“ Anton kastede et Par Kroner over til Manden og flyttede Buketten, saa Rischenheim kunde faa Plads ved Siden af ham.

Fætter Anton var ikke saa lidt stolt af sine gode Heste, og det tog heller ikke lang Tid at tilbagelægge Vejen til mit Hus. Hans Faeton raslede op foran Døren, og de unge Mænd sprang ned. I samme Øjeblik var det, at Kansleren forlod mit Hus for at gaa hjem. Helsing kendte dem begge og standsede for at drille Anton i Anledning af den store Buket. Han vidste, at Anton v. Strofzin var berømt for sine Buketter, som han i rigt Maal uddelte blandt Strelsaues Damer.

„Jeg haabede saamænd, at den var til min Datter,“ sagde Kansleren med et listigt Smil. „Thi jeg elsker Blomster, og det er længe siden, min Hustru og jeg holdt op med at give hinanden Blomster, saa havde vi ikke en Datter, fik vi aldrig Blomster i Huset.“

Anton lo af den gamle Herres spøgende Ord og lovede, at han den næste Dag vilde bringe den unge Dame en Buket, men i Dag maatte Kansleren undskylde ham, det kunde ikke gaa an at narre sin Kusine. Han blev afbrudt af Rischenheim, der med Forbavelse havde set de mange Mennesker, der stod rundt omkring, og som nu udbrød:

„Hvad er her paa Færde, Hr. Baron? Hvad staar alle de Mennesker her for? Og der holder en kongelig Vogn!“

„Det er Dronningen, der er inde hos Grevinden,“ svarede v. Helsing. „Folk venter for at se hende køre bort.“

„Ja, hun er sandelig ogsaa værd at se paa,“ sagde Anton og klemte Monoclen bedre fast.

„Og De har været inde for at tale med Dronningen, Hr. Kansler?“ spurgte Rischenheim.

„Ja. Jeg — jeg gik derind for at hilse paa hendes Majestæt, kære Rischenheim.“

„Det var da en tidlig Visit.“

„Det var en Slags Forretningsvisit.“

„Ja saa. Jeg har ogsaa Forretninger at tale om, men det er med Kongen. Og det er meget vigtigt.“

„Jeg skal ikke sinke Dem, Rischenheim, jeg er her igen lige paa Øjeblikket“ sagde Anton og ringede paa.

„Skal De tale med hans Majestæt?“ sagde Kansleren. „Ja, men Kongen —“

„Jeg er paa Vej op til Slottet for at faa at vide, hvor han er. Hvis jeg ikke kan komme til at tale med ham, maa jeg straks skrive til ham. Det er en yderst vigtig Sag.“

„Bevares vel, kære Greve. Yderst vigtig, siger De?“

„Ja, og De kan maaske hjælpe mig. Er Kongen ude paa Zenda?“

Kansleren blev forlegen. Anton var forsvunden ind i Huset, og Rischenheim havde lagt sin Haand paa hans Arm.

„Om han er ude paa Zenda? Jeg véd skam ikke — Men hvad vil De ham?“

„Ja, De maa undskylde mig, kære Kansler, men det er en Hemmelighed.“

„Jeg har Kongens fulde Fortrolighed.“

„Ja, saa kan det jo være Dem aldeles ligegyldigt, at De ikke har min,“ sagde Rischenheim med et Smil.

„Jeg ser, De har Armen i Bind,“ sagde Kansleren undvigende.

„Ja, og jeg skal betro Dem, at det staar i Forbindelse med den Sag, jeg vil tale med Kongen om. Naa, jeg maa op paa Slottet. Eller mon ikke Dronningen vil hjælpe mig? Jeg tror, jeg vil spørge. Jeg kan da ikke faa mere end Nej.“ Med disse Ord gik Rischenheim nærmere hen til Døren.

„Hør, min unge Ven! Det vilde jeg ikke gøre i Deres Sted,“ udbrød Kansleren og fulgte efter Rischenheim. „Dronningen er — meget stærkt optaget og vil ikke synes om at blive forstyrret.“

Rischenheim ænsede ham ikke, men ringede paa. Døren blev aabnet, og han bad Hushovmesteren melde ham hos hendes Majestæt og anmode om et Øjebliks Samtale. Helsing stod og var yderst forlegen. Den forsamlede Mængde var meget tilfreds ved at se de „fine“ Folk, der kom, saa den fandt ingen Anledning til

at fjerne sig. Anton v. Strofzin kom ikke tilbage. Rischenheim klemte sig ind gennem den halvaabne Dør og stod nu paa Tærskelen ind til Forhallen. Han hørte Stemmer fra Stuen til venstre. Han kunde kende Dronningens, min Hustrus og Antons. Saa hørte han Hushovmesteren sige: „Jeg skal sige det til Greven, Deres Majestæt.“

Døren gik op, og Hushovmesteren kom ud, og lige efter ham kom Anton v. Strofzin og Løjtnant v. Bernenstein. Bernenstein havde Anton under Armen og førte ham hurtigt gennem Forhallen. Hushovmesteren gik til Side for dem, og de kom til det Sted, hvor Rischenheim stod.

„Saa mødes vi igen,“ sagde denne med et Buk.

Kansleren gned sig i Hænderne af Nervøsitet, og Hushovmesteren meddelte Greven af Luzau-Rischenheim, at Dronningen beklagede, at det var hende umuligt at tage imod ham. Rischenheim nikkede til Svar, og idet han blev staaende saaledes, at det var umuligt at lukke Døren, spurgte han Bernenstein, om han ikke vidste, hvor Kongen var.

Nu ønskede Bernenstein intet højere end at faa Anton og Rischenheim udenfor og Døren lukket efter dem, men han turde ikke lade sig mærke med noget.

„Har De allerede Lyst til igen at træffe Kongen?“ spurgte han og lo. „Den sidste Sammenkomst var saa fornøjelig, ikke sandt?“

Rischenheim brød sig ikke om hans Drilleri, men sagde i en spydig Tone:

„Det er saa vanskeligt at træffe vor gode Konge. Kansleren véd ikke, hvor han er, eller vil i det mindste ikke sige det.“

„Kongen har maaske sine Grunde til ikke at ønske at blive forstyrret,“ sagde Bernenstein.

„Ja, det er meget muligt,“ svarede Rischenheim og nikkede betydningsfuldt.

„Jeg vil i hvert Fald være Dem forbunden, kære Greve, hvis De vil gaa udenfor.“

„Generer det Dem, at jeg staar her?“

„Ja, ganske overordentligt,“ svarede Bernenstein.

„Hør, Bernenstein, hvad er der i Vejen?“ udbrød Anton. Han var bleven forskrækket ved at høre Tonefaldet i de sidst udvekslede Bemærkninger og saa' nu, at de to unge Mænd maalte hinanden med rasende Blikke. Mængden neden for Trappen var ogsaa bleven opmærksom og trængte paa.

Pludselig hørtes der en Stemme inde fra Forhallen. Den var tilstrækkelig høj og tydelig, men dog noget sløret. Bernenstein

saa' sig forfærdet om, Rischenheim smilede triumferende, men dog synlig nervøs, og Forsamlingen udenfor blev ganske stille. Kun Anton tog det hele fornøjeligt.

„Der er jo Kongen,“ sagde han og brast i Latter. „Saa kan du maaske alligevel faa Lov at tale med ham, Rischenheim.“

Mængden hørte hans Udraab, og nogle raabte Hurra. Helsing vendte sig om som for at tysse paa dem. Kongen selv havde jo ønsket at være ukendt. Ganske vist, men den, der nu talte som Kongen, foretrak en hvilken som helst Risiko fremfor at lade Rischenheim gaa tilbage til Rupert og advare ham.

„Er det Greven af Luzau-Rischenheim?“ lød det indefra. „I saa Fald, lad ham komme ind og luk saa Døren.“

Der var noget i Rudolfs Tonefald, der gjorde Rischenheim urolig. Det gav et Sæt i ham, og han traadte et Skridt tilbage. Bernenstein greb hans Arm.

„De ønskede at komme ind,“ sagde han med et barsk Smil. „Vær saa god!“

Rischenheim saa' sig om, som om han tænkte paa Flugt. I næste Øjeblik blev Bernenstein skubbet til Side, et Sekund saa' Mængden en høj Skikkelse, og paa ny lød der Hurraraab. Rischenheims Haand blev grebet med et fast Tag, og han blev trukket indenfor. Bernenstein fulgte efter, og Døren blev lukket. Anton vendte sig om mod Helsing og smilede overlegent.

„Det var da noget forbandet Hemmelighedskræmmeri om ingenting,“ sagde han. „Hvorfor kunde De ikke sige, at han var her?“ Og uden at vente paa Svar slentrede han ned ad Trappen og kravlede op i sin Faeton.

De Mennesker, der stod rundt omkring, snakkede højt op. De var glade ved at se et Glimt af Kongen og spekulerede over, hvad der kunde have ført Kongen og Dronningen til mit Hus. De haabede ogsaa, at de snart vilde komme ud og køre bort i den kongelige Ekvipage, der stadig holdt foran Døren.

Havde de kunnet se gennem min Gadedør, vilde deres Interesse være bleven vakt i langt højere Grad. Rudolf greb Rischenheims Arm, og uden et Øjebliks Betænkning førte han ham igenem en lang Korridor til et lille Værelse, der vendte ud til Haven bag ved Huset. Rudolf kendte mit Hus fra gamle Dage og havde ikke glemt dets Tilflugtssteder.

„Luk Døren, Bernenstein,“ sagde Rudolf. Saa vendte han sig om mod Rischenheim. „Hr. Greve, jeg formoder, De kom her for at faa noget at vide. Véd De det nu?“

Rischenheim tog sig sammen og svarede trodsigt:

„Ja, jeg véd nu, at jeg har med en Bedrager at gøre.“

„Ganske rigtigt. Og en Bedrager maa for enhver Pris undgaa at blive afsløret.“

Rischenheim blev bleg. Rudolf stod lige over for ham, og Bernenstein passede paa Døren. Han var fuldstændig i deres Magt, og han kendte deres Hemmelighed. Kendte de ogsaa hans, vidste de, hvad Rupert af Hentzau havde fortalt ham?

„Hør nu efter,“ sagde Rudolf. „I Dag er jeg Konge i Strelsau i nogle Timer. I den korte Tid har jeg en Regning at afgøre med Deres Fætter. Han har noget, som jeg vil have. Jeg gaar nu hen til ham, og De bliver imidlertid her sammen med Bernenstein. Maaske har jeg Held med mig, maaske ikke. Men hvordan det saa gaar, er jeg i Aften langt borte fra Strelsau, og Kongens Plads staar ham igen aaben.“

Det gav et lille Sæt i Rischenheim, og der kom et Glimt af Triumf i hans Blik. De vidste altsaa ikke, at Kongen var død.

Rudolf gik nærmere hen til ham og saa' ham ind i Øjnene.

„Jeg véd ikke, hvorfor De har med den Sag at gøre, Hr. Greve. Deres Fætters Bevæggrunde kender jeg meget godt. Men det forbavser mig, at De har kunnet finde disse Grunde tilstrækkelige til at berettigge et Angreb mod en ulykkelig Kvinde, der oven i Købet er Deres Dronning. Og De kan være vis paa, at før vil jeg dø, end det Brev skal komme for Kongens Øjne.“

Rischenheim svarede ikke.

„Er De bevæbnet?“ spurgte Rudolf.

Rischenheim tog tvært sin Revolver frem og lagde den paa Bordet. Bernenstein tog den til sig.

„Nu beholder De ham her, Bernenstein. Naar jeg kommer igen, skal jeg sige Dem, hvad mere der er at gøre. Kommer jeg ikke igen, vil Fritz i hvert Fald snart være her, og De og han maa selv tage de fornødne Bestemmelser.“

„Denne Gang skal han ikke slippe fra mig,“ sagde Bernenstein. Rudolf henvendte sig igen til Rischenheim:

„Vi gør med Dem, som vi behager, Hr. Greve. Men jeg ønsker ikke, at De skal dø, medmindre det viser sig nødvendigt. Det vil være klogt af Dem at vente, indtil Deres Fætters Skæbne er afgjort, inden De igen foretager Dem noget imod os.“ Med et Buk lod han Rischenheim blive i Forvaring hos Bernenstein og gik tilbage til det Værelse, hvor Dronningen ventede paa ham. Helga var hos hende, og begge Damerne rejste sig, da Rudolf traadte ind.

„Der er ikke et Øjeblik at spille,“ sagde han. „Alle disse der udenfor véd nu, at Kongen er her. Om kort Tid er det ude over hele Byen. Vi maa telegrafere til Sapt, at han maa sørge

for, at Kongen ikke erfarer noget derom. Nu gaar jeg for at faa, hvad der er mit, og derpaa forsvinder jeg.“

Dronningen stod lige foran ham. Hendes Blik hvilede ufravendt paa ham, men hun sagde ikke noget.

„Du maa vende tilbage til Slottet, saa snart jeg er borte. Nu skal jeg sørge for at faa de Folk til at gaa bort, og saa maa jeg gaa.“

„For at træffe Rupert af Hentzau?“

„Ja.“

Et Øjeblik søgte hun at betvinge de Følelser, der rørte sig hos hende, men saa gik hun hen til ham og tog hans Haand.

„Gaa ikke derhen,“ sagde hun i en sagte, skælvende Tone. „Gaa ikke derhen, Rudolf. Han slaar dig ihjel. Bryd dig ikke om det Brev, du maa ikke gaa. Jeg vil tusinde Gange hellere, at Kongen faar det, end at du — Aa, kære, du *maa* ikke gaa!“

„Jeg *maa* gaa!“ sagde han blidt.

Hun begyndte igen at bønfalde ham, men han vilde ikke give efter. Helga gik hen imod Døren, men Rudolf standsede hende.

„Nej,“ sagde han. „De maa blive hos Dronningen og tage op til Slottet sammen med hende.“

Medens han sagde dette, hørte de en Vogn, der hurtigt kørte op foran Døren. Jeg havde paa det Tidspunkt truffet Anton v. Strofzin og af ham erfaret, at Kongen var i mit Hus. Da jeg kom jagende, fik jeg Efterretningen bekræftet gennem Mængdens Bemærkninger.

„Se, hvor han har travlt,“ var der nogle, der sagde. „Han har ladet Kongen vente. Han faar sig en Omgang.“

Jeg sprang ud af Vognen og løb op ad Trappen. Jeg saa’ min Hustrus Ansigt ved Vinduet, og i næste Øjeblik var hun ude i Forhallen og lukkede selv op for mig.

„Du gode Gud,“ hviskede jeg, „véd alle disse Mennesker, at han er her, og antager de ham for Kongen.“

„Ja,“ sagde hun. „Vi kunde ikke undgaa det, og han viste sig i Døren.“

Det var meget værre, end jeg havde tænkt mig. Det var ikke to eller tre Mennesker, men en hel Sværm, der var Genstand for den samme Fejltagelse. De havde alle hørt, at Kongen var i Streisau, ja, de havde oven i Købet set ham.

„Hvor er han? Hvor er han?“ spurgte jeg hurtigt og fulgte hende ind i Stuen.

Dronningen og Rudolf stod ved Siden af hinanden. De Ord, som jeg har meddelt fra Helgas Beretning, var lige bleven vekslende imellem dem. Rudolf ilede mig i Møde.

„Er alt godt?“ spurgte han ivrigt.

Jeg glemte Dronningens Nærværelse og hilste ikke paa hende. Jeg greb blot Rudolfs Arm og udbrød:

„Antager de dig for Kongen?“

„Ja,“ svarede han. „Hvad gaar der af dig, Menneske, hvorfor bliver du bleg? Jeg skal være langt borte i Aften.“

„Hvad kan det hjælpe, naar de mener, du er Kongen?“

„Du kan nok skjule det for ham. Jeg kunde ikke undgaa det. Nu skal jeg blot hen og klare det med Rupert, og saa forsvinder jeg.“

De stod alle tre foran mig, forbavsede over min heftige Sindsbevægelse. Naar jeg nu tænker tilbage paa det Øjeblik, undrer det mig, at jeg i det hele taget kunde tale til dem.

Rudolf søgte igen at berolige mig. Han anede aldeles ikke, hvad der var i Vejen med mig.

„Jeg skal ikke være længe om det hos Rupert af Hentzau,“ sagde han. „Og vi *maa* have det Brev, ellers faar Kongen det alligevel.“

„Kongen faar det aldrig at se,“ udbrød jeg og sank ned paa en Stol.

De sagde ikke noget, og jeg saa' paa dem. Jeg følte mig saa hjælpeløs og var knap i Stand til at slynge dem den rene Sandhed i Ansigtet.

„Kongen faar aldrig det Brev at se,“ gentog jeg. „Det har Rupert selv sørget for.“

„Hvad mener du? Du har da ikke truffet Rupert? Har du faaet fat paa Brevet?“

„Nej, nej, men Kongen vil aldrig komme til at læse det.“

Nu greb Rudolf mig i Skulderen og rystede mig, og jeg maa vist ogsaa have forekommet dem som et Menneske, der drømmer eller er bedøvet.

„Hvorfor ikke, Menneske? Hvorfor ikke?“ spurgte han i en sagte, indtrængende Tone.

Jeg saa' igen paa dem, og denne Gang blev mit Blik ved at hvile paa Dronningen. Jeg tror, at hun var den første, der fik en Anelse om den Efterretning, jeg kom med. Hun aabnede Munden som for at spørge, og hendes Blik veg ikke fra mig. Jeg førte min Haand hen over Panden, og idet jeg helt fortabt saa' paa hende, sagde jeg:

„Han faar aldrig det Brev at se. Han er død!“

Helga gav et lille Skrig, Rudolf hverken talte eller rørte sig, og Dronningen vedblev at stirre paa mig i maalløs Rædsel.

„Rupert dræbte ham,“ sagde jeg. „Kongens Hund angreb Rupert, og derpaa angreb Kongen og Herbert ham, men han dræbte dem alle. Ja, Kongen er død. Han er død.“

Der var endnu ingen, der talte, og Dronningens Blik forlod ikke mit Ansigt.

„Ja, han er død,“ gentog jeg og vedblev at se paa hende. Længe — det forekom mig i hvert Fald at være længe — hvilede hendes Blik paa mig, men saa var det, som om det af en uimodstaelig Kraft blev draget i en anden Retning. Jeg fulgte hendes Blik. Det var Rudolf Rassendyll, hun saa' paa, og han saa' paa hende. Helga havde taget sit Lommetørklæde frem og sad tilbagelænet i Stolen og hulkede halvt hysterisk. Jeg saa' det hurtige Blik, Dronningen sendte den Mand, hun elskede. Det fortalte om Sorg og Anger, men det røbede ogsaa uvilkaarligt og modstræbende et Glimt af Glæde. Rudolf greb hendes Haand, men hun trak den hurtigt til sig og førte begge Hænder op for Ansigtet. Rudolf vendte sig om mod mig.

„Hvornaar skete det?“

„I Aftes.“

„Og hans — han er ude i Jægerhytten?“

„Ja, Sapt og James er der ogsaa.“

Jeg var ved at faa min Fatning igen og fortsatte:

„Der er ingen, der véd noget derom endnu. Vi var bange for, at nogen skulde antage dig for at være Kongen. Men hvad skal vi nu gøre, Rudolf?“

Mr. Rassendylls Mund var tæt lukket. Der var en let Rynke i hans Pande, og hans blaa Øjne havde et mærkeligt forklaret Udtryk. Han syntes at have glemt alt omkring sig, og det var, som om en Tanke overvældede ham. Dronningen gik nærmere hen til ham og rørte ved hans Arm. Det gav et Sæt i ham som af Overraskelse, og han sank atter tilbage i sine Drømmerier.

„Hvad skal vi gøre, Rudolf?“ spurgte jeg igen.

„Nu gaar jeg hen og slaar Rupert af Hentzau ihjel,“ sagde han. „Resten taler vi om bagefter.“

Han gik hurtigt hen til Væggen og ringede.

„Faa de Folk bort herfra,“ befalede han. „Sig til dem, at jeg ønsker Ro. Og skaf mig en lukket Vogn. Men det maa ikke vare mere end ti Minutter.“

Tjeneren tog imod hans Befaling med et dybt Buk og gik. Dronningen, der indtil dette Øjeblik havde forekommet mig at være rolig og nogenlunde fattet, blev nu stærkt bevæget og kunde slet ikke beherske sig, skønt vi jo var til Stede.

„Rudolf, er det nødvendigt, du gaar derhen? Nu — da dette er sket —“

„Tyk kære,“ hviskede han og fortsatte saa: „Jeg vil ikke for anden Gang rejse bort fra Ruritanien og lade Rupert af Hent-

zau være i Live. Fritz, du maa telegrafere til Sapt, at Kongen er i Strelsau — han forstaar straks Meningen — og at der vil komme nærmere Instruktioner fra Kongen i Løbet af Eftermiddagen. Naar jeg har dræbt Rupert, tager jeg om ad Jægerhytten paa Vejen til Grænsen.“

Han vilde til at gaa, men Dronningen, der fulgte efter ham, opholdt ham et Øjeblik.

„Du kommer da og siger Farvel, inden du rejser?“ bad hun.

„Det burde jeg slet ikke,“ svarede han, og hans bestemte Blik blev mærkværdigt blidt og kærligt, da han saa' paa hende.

„Du kommer altsaa?“

„Ja, min Dronning.“

Jeg sprang op, thi en pludselig Frygt greb mig.

„Hvis han nu dræber dig — der i Königstrasse?“ udbrød jeg.

„Han dræber mig ikke,“ svarede han.

Dronningen saa' stadig paa Rudolf, og da hun syntes helt at have glemt den Drøm, der havde forfærdet hende, tænkte hun ikke over det, jeg sagde, men gentog:

„Du kommer altsaa, Rudolf?“

„Ja, én Gang endnu,“ svarede han. Derpaa kyssede han hendes Haand, og i næste Øjeblik forlod han Huset.

XV.

Connetablen og James sad og spiste Frokost ude i Jægerhytten. De sad i det lille Værelse, der ellers blev benyttet som Sovekammer af Kongens Kavalerer, og de havde valgt det, fordi de derfra kunde se hen ad Vejen, der førte til Jægerhytten.

For Øjeblikket var der intet, de kunde foretage sig. Da Sapt var færdig med at spise, fik han en Pibe frem, og efter megen Nøden tændte James en lille sort Kridtpibe. Derpaa strakte han Benene frem for sig og sad og saa' paa Sapt med et gaadefuldt Smil.

„Hvad er det, De sidder og tænker paa, min Ven? spurgte Connetablen mellem to vældige Drag af Piben. Han var kommen til at synes godt om den flinke, lille Fyr.

James blev ved at ryge et lille Øjeblik og tog saa Piben ud af Munden.

„Jeg sad og tænkte paa, at da Kongen jo nu er død —“ James standsede.

„Ja, død, det er han, stakkels Fyr,“ sagde Sapt med et Nik.

„Eftersom der altsaa ikke er nogen Tvivl om, at han er død, og min Herre, Mr. Rassendyll, derimod er i Live —“

„Saa vidt vi véd, James.“

„Ja vist saa, Hr. Connetabel. Saa vidt vi véd. Jeg synes derfor, at det er en stor Skam, at min Herre ikke kan indtage hans Plads og være Konge.“

„Det var en vidunderlig Tanke, James,“ sagde Sapt.

„Connetablen er ikke enig med mig?“

„Jo, jeg vil godt indrømme, at det er en Skam, for Rudolf vilde være en udmærket Konge. Men De kan jo forstaa, at det er umuligt, ikke sandt?“

James sad og gned det ene Knæ, og efter et Øjeblik's Betænkning sagde han beskedent:

„De siger, det er umuligt, Hr. Connetabel, og jeg maa derfor bede Dem undskylde, at jeg drister mig til at have en anden Mening.“

„Naa, har De det? Kom saa frem med den, vi har jo Tid at snakke om Sagerne. Lad os høre, hvordan De tænker Dem det muligt.“

„Min Herre er i Strelsau, Hr. Connetabel.“

„Rimeligvis, ja.“

„Jeg er vis paa, han er der. Hvis nogen ser ham der, tror de, det er Kongen.“

„Det er hændet før og kan jo ganske vist hænde igen, medmindre —“

„Ja, medmindre Kongens Lig skulde blive fundet, Hr. Connetabel.“

„Det var netop det, jeg vilde sige.“

James sad tavs en lille Tid. Saa bemærkede han:

„Det vil ikke blive saa let at forklare, hvorledes Kongen blev dræbt.“

„Nej, den Historie skal skam fortælles med en vis Behændighed,“ indrømmede Sapt.

„Det vil ogsaa blive vanskeligt at give det Udseende af, at Kongen er dræbt i Strelsau. Og alligevel, hvis min Herre nu bliver dræbt der —“

„Det forbyde Himlen, James! Af mere end én Grund maa det ikke ske!“

„Men selv om min Herre nu ikke bliver dræbt, vil det alligevel blive vanskeligt for os at faa Kongen dræbt i det rette Øjeblik og paa en Maade, der kan synes trolig.“

Nu var det Sapt, der syntes at falde hen i dyb Eftertanke.

„Ja, det er meget sandt alt sammen. Men hvis Mr. Rassendyll skal være Konge, hvad skal vi saa gøre ved Kongens og den stakkels Herberts Lig?“ sagde han og stoppede sin Pibe.

James betænkte sig lidt, inden han svarede.

„Det var kun for Tidsfordriv, Hr. Connetabel, at jeg fremkom med mine Bemærkninger. Det vilde jo muligvis nok være urigtigt at gøre en saadan Tanke til Virkelighed.“

„Ja, muligvis. Men lad os nu alligevel diskutere Sagen — for Tidsfordriv,“ sagde Sapt, idet han bøjede sig frem imod Tjeneren og betragtede hans rolige, kloge Ansigt.

„Nu vel, Herre, hvis det kan more Dem, saa lad os antage, at Kongen i Aftes kom til Jægerhytten og der traf sin Ven, Mr. Rassendyll.“

„Kom jeg ogsaa til Jægerhytten i Aftes?“

„Ja, Hr. Connetabel, for at sørge for, at Kongen intet manglede.“

„Naa, og De, James? De kom ogsaa. Hvordan gik det til?“

„Jeg kom efter Greven af Tarlenheims Befaling for at opvarte den velbaarne Mr. Rassendyll, Kongens Ven. Saa var det, at Kongen — det er jo kun min Historie, forstaar De.“

„Ja vel, men den interesserer mig. Gaa videre.“

„Kongen red herfra meget tidligt i Morges.“

„Det var altsaa i privat Ærinde?“

„Ja, saa meget vidste vi. Men Mr. Rassendyll og Herbert, samt De og jeg blev her.“

„Havde Greven af Hentzau været her?“

„Det vidste vi i hvert Fald ikke noget om. Men vi var trætte og sov trygt.“

„Naa saa det gjorde vi?“ sagde Connetablen med et barsk Smil.

„Ja, vi var i Virkeligheden alle sammen overvældede af Træthed — Mr. Rassendyll lige saa vel som vi andre — og vi laa endnu og sov, da det var højlys Dag. Vi havde saamænd ligget der endnu, Hr. Connetabel, hvis vi ikke pludselig var bleven vækkede paa en skrækkelig Maade.“

„De skulde min Sandten slaa Dem ned som Forfatter, lille James. Hvad var det saa for en skrækkelig Maade, vi blev vækkede paa?“

James lagde Piben fra sig og støttede Hænderne paa Knæene, medens han fortsatte sin Historie.

„Denne Træbygning, Hr. Connetabel — for Huset er jo helt igennem opført af Træ, saa vel udvendig som indvendig, ikke sandt?“

„Jo, denne Bygning er sikkert, som De siger, James, helt igennem opført af Træ, baade udvendig og indvendig.“

„Og da den nu er det, vilde det jo være en forfærdelig Forsømmelighed at glemme et Lys der, hvor de opbevarer Brændsel og Petroleum.“

„Ja, det vilde være en forbryderisk Forsømmelighed.“

„Naa, haarde, strenge Ord gør ingen Mand Skade, og stakkels Herbert er jo død.“

„Ja, det vil ikke saare ham.“

„Men vⁱ, Hr. Connetabel, vi vaagnede op —“

„Skal de andre ikke vaagne op, James?“

„Vi maa haabe, at de ikke vaagnede. Thi da De og jeg vaagnede op, fandt vi, at hele Jægerhytten var et Flammehav. Vi maatte styrte ud for at redde Livet.“

„Hvad for noget? Uden at prøve paa at redde de andre?“

„Nej, tværtimod, vi gjorde alt, hvad der stod i vor Magt, vi var endogsaa nær ved at blive kvalt af Røgen.“

„Men alt vort Heltemod var forgæves?“

„Ak ja, Hr. Connetabel, alle vore Anstrengelser var forgæves. Flammerne forvandlede i et Øjeblik Huset til et glødende Baal, og inden der kom Hjælp herud, var det forbi, og min ulykkelige Herre og den stakkels Herbert var brændt til Aske.“

„Hm!“

„De var i hvert Fald ikke til at genkende, Hr. Connetabel.“

„Saa det tror De ikke?“

„Nej, ikke naar Stenolien og Brændet blev anbragt paa de passende Steder.“

„Ja saa. Og dermed var Rudolf Rassendyll ude af Verden.“

„Jeg vilde selv rejse til England og meddele det til Familien.“

„Hvorimod Kongen af Ruritanien —“

„Vilde leve lykkelig og regere i Fred.“

„Og Dronningen, James?“

„De maa ikke misforstaa mig, Hr. Connetabel. De kunde jo blive hemmeligt viede, jeg mener: viede igen.“

„Ja vist saa, viede igen.“

„Af en paalidelig Præst.“

„En upaalidelig Præst, mener De.“

„Det kommer ud paa ét, Hr. Connetabel. Det er, som man ser paa Sagen,“ sagde James med et Smil.

„Det er nydeligt fundet paa, det indrømmer jeg. Men hvis Deres Herre nu ogsaa bliver dræbt? Det er meget muligt. Grev Rupert er ikke til at spøge med.“

„Hvis min Herre bliver dræbt, maa vi jo begrave ham.“

„I Strelsau?“ spurgte Sapt hurtigt.

„Det vil være ham ligegyldigt, hvor det bliver, Hr. Connetabel.“

„Ja, det har De Ret i, og vi behøver heller ikke at gøre os Bekymringer for hans Skyld.“

De to Mænd saa' igen længe paa hinanden.

„Hvor stammer De fra?“ spurgte Sapt med ét.

„Fra London, Hr. Connetabel.“

„Der kan de nok lave gode Historier.“

„Ja, og undertiden fører de dem ud i Livet.“

James havde næppe ytret det sidste Ord, før han sprang op og pegede ud af Vinduet.

De saa' en Rytter komme travende hen ad Vejen. Hurtigt ilede de hen til Døren, aabnede den og gik henved tyve Skridt frem, indtil de stod ved det Træ, under hvilket Boris laa begravet.

„De glemte for Resten at fortælle mig om Hunden,“ sagde Sapt.

„Det trofaste Dyr laa i sin Herres Værelse og døde der.“

„Saa maa den da først op af sin Grav?“

„Ja vist saa. Men det kunde ogsaa let lade sig gøre.“

Sapt stod endnu med et barskt Smil om Læben, da Rytteren kom helt hen til dem og rakte Sapt et Telegram.

„Det er et Eksprestetelegram, Hr. Connetabel.“

Sapt rev det op og læste det. Det var den Besked, jeg havde afsendt ifølge Mr. Rassendylls Befaling. Han vilde ikke stole paa min Chifferskrift, men det var heller ikke nødvendigt at anvende nogen. Sapt skulde nok forstaa det, skønt der kun stod: „Kongen er i Strelsau. Vent i Jægerhytten paa nærmere Besked. Arbejdet begyndt, men endnu ikke fuldført. Telegraferer igen.“

Sapt rakte Telegrammet til James, der tog imod det med et Buk.

„Jeg skal rette mig efter det, Hr. Connetabel.“

„Godt,“ sagde Sapt. „Tak skal De have,“ sagde han til Budet og rakte ham et Par Kroner. „Vær saa god. Skulde der komme et Telegram til, og De bringer mig det saa hurtigt, De kan, skal De faa dobbelt saa meget.“

„Jeg skal nok skynde mig, Hr. Connetabel.“

„Det er, som om Skæbnen vil det,“ sagde Sapt. „Vi vilde have gjort ham til Konge før, hvis Sorte Michael den Gang havde kvalt Kong Rudolf nede i Kælderfængselet. Ja, da vi havde gjort det. Vi ønskede det. Gud vil tilgive os, men sandt er det, i vor Hjerter ønskede vi det, baade Fritz og jeg. Men Rudolf Rassendyll vilde have Kongen ud. Og det, skønt han derved gik Glip

baade af Kronen og det, han satte langt højere. Men han vilde have ham ud og trodsede derfor Skæbnen. Men den lader sig ikke trodses. Nu mener den unge Rupert maaske, at det er hans Værk, men det er blot Skæbnen, der bruger ham som sit Redskab. Det var Skæbnen, der førte Rudolf til Ruritanien igen, og det er ham, den vil have som Konge. De stirrer paa mig. Mener De, jeg er gal, Hr. Kammertjener?"

„Hvis det maa være mig tilladt at sige noget dertil, mener jeg, at det var meget rigtigt, hvad Connetablen sagde.“

De to var nu igen i det lille Værelse. James stod henne ved Bordet, medens Oberst Sapt gik op og ned. Han tyggede paa Overskægget, og nu og da bevægede han Hænderne, som om han diskuterede med én, der var usynlig til Stede.

„Jeg tør ikke gøre det,“ mumlede han. „Jeg tør ikke. Det er en Sag af den Slags, som en Mand ikke tør paatage sig af egen fri Vilje. Men Skæbnen vil. Det er den, der tvinger os.“

„Saa er det vist bedst, vi gør alting parat,“ foreslog James. Sapt vendte sig hurtigt, næsten heftigt om imod ham.

„Folk plejer at kalde mig koldblodig. Men, maa jeg spørge, hvad skal man saa kalde Dem?“

„Der kan jo ikke være noget galt i, at vi er parate?“ sagde James.

Sapt gik hen og greb fat i hans Skuldre.

„Parate?“ spurgte han hæst.

„Ja, med Olien, Brændet og Lyset.“

„Hvor, Menneske? Hvor mener De? Ved Ligene?“

„Ikke der, hvor Ligene er nu. Hvert maa være paa sin Plads.“

„Vi skal altsaa flytte dem?“

„Ja, og Hunden med.“

Sapt stirrede stift paa ham og brast saa i Latter.

„Ja, lad saa gaa,“ sagde han. „De overtager Befalingen. Ja, vi vil gøre alt parat. Skæbnen driver os.“

De gav sig saa i Lag med Arbejdet. Det var virkelig, som om en eller anden besynderlig Indflydelse havde faaet Magt over Sapt. Han gik omkring som et Menneske, der ikke er helt vaagen. De anbragte Ligene, hvor de to Mennesker vilde have været ved Nattetid, hvis de havde været i Live — Kongen i Soveværelset og Jægeren i det lille Aflukke, hvor han plejede at ligge. De gravede derpaa Hunden op og bar det af Jord og Blod tilsmudsede Dyr ind i Kongens Værelse. Derpaa stablede de Brændet op og hældte Olien ud over det, hvorpaa de stillede Spiritusbeholdningen op tæt ved, saaledes at Flammerne kunde faa frisk Næring, saa snart Flaskerne sprang ved Varmen. Mr. Rassen-

dylls Tjener gik og ordnede det hele lige saa roligt, som om han havde været ved at lægge sin Herres Tøj frem eller havde aftrukket hans Barberkniv.

Da de var færdige og igen tog Plads i det lille Værelse, var Planen færdig til Udførelse, og Sapt blev atter sig selv. Han tændte sin Pibe og lænede sig tilbage i Stolen, medens han med et eftertænksomt Blik fulgte Røgen, der steg op mod Loftet.

Der hørtes nu en høj Banken paa Døren. De havde været saa optagne af deres egne Tanker, at de ikke havde set to Ryttere, der i Skridtgang var komne helt hen til Huset. Mændenes grønne Uniformer viste, at det var kongelige Jægere, og den, der havde banket paa, var Simon, hvis Broder Herbert laa død indenfor.

„Det ser lidt farligt ud,“ mumlede Connetablen, medens han skyndte sig hen til Døren. James fulgte efter ham.

Simon blev forbavset, da han saa, at det var Oberst Sapt, der lukkede op.

„Undskyld, Hr. Connetabel, men jeg vilde gerne tale med Herbert. Kan jeg komme indenfor?“ Med disse Ord sprang han ned og gav Tømmen til sin Kammerat.

„Hvorfor vil du ind?“ spurgte Sapt. „Herbert er ikke her.“

„Ikke det? Hvor er han da henne?“

„Han red bort sammen med Kongen i Morges? Saa er han vel i Strelsau?“

„Hvis du véd det, véd du mere end jeg, Simon.“

„Ja, men Kongen er jo i Strelsau, Hr. Connetabel.“

„Han er Pokker, er han! Kongen stod tidlig op og red herfra med Herbert, og han sagde kun, at han kom tilbage i Aften.“

„Da er han i Strelsau, Hr. Connetabel. Jeg kommer lige fra Zenda, og dér havde man lige haft Telegram om, at Majestæterne i Formiddags havde aflagt Besøg hos Grev Fritz's.“

„Saa! Det interesserer mig virkelig. Sagde Telegrammet ikke noget om, hvor Herbert var?“

Simon lo.

„Herbert er ikke Konge i Ruritanien, det gør en Forskel,“ sagde han. „Naa, jeg kommer igen i Morgen Formiddag, thi jeg maa snart have talt med ham. Saa mener De, han er her, Hr. Connetabel.“

„Ja, Simon, i Morgen Formiddag er han her.“

„Eller i hvert Fald det, der er tilbage af ham efter to Dages Slid,“ sagde Simon spøgende.

„Ja, netop,“ sagde Sapt med et hurtigt Sideblik til James. „Det, der er tilbage af ham.“

„Saa kommer jeg med en Vogn og bringer Vildbassen til Zenda med det samme. For De har vel ikke spist den hele?“

„Endnu ikke, Simon, men jeg svarer ikke for, hvad vi kan have gjort i Morgen.“

„Naa, jeg skal nok være der. Der blev for øvrigt ogsaa telegraferet en anden Nyhed fra Strelsau. Det hedder sig, at Grev Rupert af Hentzau er bleven set i Hovedstaden.“

„Rupert af Hentzau? Det er noget Snak, min gode Simon. Han skal skam nok vogte sig for at vise sig dér.“

„Ja, det er maaske alligevel ikke Snak. Hvem véd, om det ikke var derfor, at Kongen tog til Strelsau.“

„Jeg indrømmer, at det i hvert Fald vilde være tilstrækkelig Anledning.“

„Naa, Farvel, Hr. Connetabel!“

„Farvel, Simon!“

De to Jægere red deres Vej. James stod lidt og saa' efter dem. Saa sagde han:

„Det vides, at Kongen er i Strelsau, og nu véd man ogsaa, at Grev Rupert er dér. Hvorledes kan han saa have dræbt Kongen her ude i Skoven?“

Sapt saa' næsten bifaldende paa ham, og James spurgte videre:

„Hvorledes skal Kongens Lig komme ud i Skoven? Eller til Strelsau?“

„Saa hold dog op, Mand!“ udbrød Sapt heftigt. „Er De da opsat paa, at jeg skal gøre det?“

„De har én Gang før været med til et saadant Vovestykke.“

„Det var for at frelse Kongen.“

„Og dette bliver for at frelse Dronningen og Dem selv. Thi hvis vi ikke gør det, kommer Sandheden frem om min Herre.“

Sapt svarede ikke, og de gik igen indenfor. Der sad de ganske tavse, medens den kedsommelige Eftermiddag forløb, og Træernes Skygger begyndte at blive lange. De tænkte hverken paa at spise eller drikke, og den eneste Bevægelse, der hørtes, var, da James rejste sig og tændte et lille Baal i Kaminen. Det begyndte at blive mørkt, og James rejste sig igen for at tænde Lampen. Nu var Klokken næsten seks, og endnu havde de ikke hørt fra Strelsau.

Da lød der Hestetrampen. De to styrtede til Døren, løb ud og langt hen ad den græsklædte Vej, der førte til Jægerhytten. De glemte at passe paa Hemmeligheden og lod Døren staa aaben efter sig. Sapt løb, som han ikke i lange Tider havde løbet og kom forud for sin Ledsager.

Det var et Telegram fra Strelsau.

Connetablen snappede Papiret uden at sige et Ord og rev det

op. Han læste det i det svindende Lys og mumlede: „Du gode Gud!“ Saa betalte han Manden og vendte tilbage til James, der var holdt op med at løbe, da Connetablen havde Forspringet.

„Kom saa med, Kongemager!“

James saa' et Øjeblik paa ham. Connetablens Blik mødte hans, og han gav et Nik.

De gik derpaa tilbage til Jægerhytten, hvor den døde Konge og hans Jæger laa.

XVI.

Den Tanke, der var bleven udformet af Mr. Rassendylls Tjener, og som havde virket paa Sapt som en Gnist i tørre Spaaner, var ogsaa opstaaet hos mere end én af os i Strelsau. Vi overvejede den ikke koldblodigt, saaledes som James gjorde, eller greb den øjeblikkelig fuld af Iver efter at blive overbevist om dens Nødvendighed, saaledes som det havde været Tilfældet med Connetablen af Zenda, men den stod ubestemt for os.

Jeg vidste, at Bernenstein tænkte som jeg, thi ingen af os havde været i Stand til at regne ud, hvorledes den levende Konge, som det halve Strelsau nu vidste Besked med, skulde kunne skaffes bort og erstattes af den døde ude fra Skoven. Det syntes, som om Forandringen kun kunde ske paa én Maade og for én Pris: Sandheden, eller i det mindste Hovedparten af den, maatte komme frem, og Tusinder af Tunger vilde sætte sig i Bevægelse for at drøfte Forholdet mellem Dronningen og Rudolf Rassendyll. Og enhver, der kendte Menneskene, vilde sikkert betænke sig paa et saadant Skridt. Det vilde være at udsætte Dronningen for næsten den samme Fare, som hun var bleven udsat for, da Brevet gik tabt. Paa Grund af Rudolfs Selvtillid antog vi, at Brevet vilde komme tilbage, og at Ruperts Mund vilde blive lukket, men der vilde endda være tilstrækkeligt for Sladdereren og Nysgerrigheden at tumle med.

Som Følge af den i Kongens Navn udstedte Befaling var de fleste af Lediggængerne udenfor gaaet deres Vej, og Rudolf var kort efter kørt bort i en af mine Vogne. Han kørte ikke i Retning af Königstrasse, men derimod den modsatte Vej, for ikke at vække ufornøden Opmærksomhed. Dronningens Vogn holdt stadig for Døren, og jeg gik nu ind til hende for at spørge, om hun var parat til at tage op til Slottet. Hun sad i dybe Tanker, men var fuldstændig rolig. Hun rejste sig for at gaa, men spurgte saa pludseligt:

„Hvor er Greven af Luzau-Rischenheim?“

Jeg fortalte hende, at Bernenstein passede paa ham i det lille Værelse ud til Haven. Et Øjeblik stod hun og overvejede Sagen og sagde saa:

„Jeg vil tale med ham. Gaa og hent ham. Du skal være til Stede, men ingen andre.“

Rischenheim fulgte mig langsomt og modstræbende, hans Mangel paa Sindsligevægt havde forandret hans tidligere Dristighed til fuldstændig Selvpogivelse.

Jeg gik saa langt bort som muligt, men Stuen var kun lille, saa jeg kunde høre alt, hvad der blev sagt. Jeg havde Revolveren parat for det Tilfældes Skyld, at Rischenheim skulde gøre et fortvivlet Forsøg paa Flugt.

„Hr. Greve,“ begyndte hun blidt, idet hun gav ham Tegn til at tage Plads. „Jeg ønsker at tale med Dem, fordi jeg ikke vil, at en Mand af Deres Rang skal tænke alt for slet om sin Dronning. Det har ikke været Himlens Vilje, at min Hemmelighed skulde være nogen Hemmelighed for Dem, og derfor maa jeg tale rent ud. Maaske mener De, at min Skam burde tvinge mig til at tie stille, men jeg siger Dem, at jeg taler for at gøre Skammen mindre i Deres Øjne, hvis det da er muligt.“

Rischenheim saa' op, han forstod ikke hendes Sindstilstand. Han havde ventet heftige Bebrejdelser, men hørte i Stedet for sagte undskyldende Ord.

„Og dog er det min Skyld,“ fortsatte hun, „at Kongen nu er død, og at en trofast Tjener har sat Livet til for mig, skønt han ikke vidste det. Og medens vi her taler sammen, bliver maaske en Herre, der endnu ikke er for gammel til at lære Ridderlighed, dræbt i denne Kamp, medens en anden, hvem jeg alene af alle, der kender ham, ikke maa ære og prise, ikke regner det for noget at sætte Livet til for mig. Og det er ogsaa min Skyld, Hr. Greve, at De under Skin af at tjene Kongen er bleven ført ind i alt dette.“

Rischenheim slog Øjnene ned og bevægede Hænderne nervøst. Jeg slap fra Revolveren, der var ingen Fare for, at han skulde flygte.

„Jeg forstaar ikke, hvilket Formaal Himmelen har haft med, at jeg skulde lide saa meget.“ Hendes Ord lød sagte og drømmende, som om hun mere talte til sig selv end til ham. „Maaske skulde jeg, der staar over de fleste andre Kvinder, ogsaa prøves mere end de andre, og den Prøve har jeg ikke kunnet bestaa. Og dog forekommer det mig, naar jeg tænker paa min Elendighed og med menneskelige Øjne ser paa den Fristelse, jeg blev ud-

sat for, at min Synd ikke var saa stor. De kender min Synd, og De véd, hvor lidt jeg i mine Handler gav efter for den. Mente De, Hr. Greve, at Synden ikke fik sin Straf, medmindre De paa-tog Dem at føje Beskæmmelse til mine Lidelser? Var Himlen saa barmhjertig, at det var nødvendigt for Mennesker at vise Strenghed? Jeg forstaar, at De mente, De forsvarede Kongens Ære, da De hjalp Deres Frænde ved den Gerning, som De ikke i Hjertet kunde synes om. Og jeg takker Gud, at det ikke er gaaet Dem værre, end det er."

Rischenheim svarede med tyk, grødet Stemme og uden at se op:

„Det var Rupert, der overtalte mig. Han sagde, Kongen vilde være mig meget taknemmelig og — vilde give mig —"

Dronningen rejste sig.

„Lad os køre op til Slottet," sagde hun.

Idet hun rejste sig, gik Rischenheim et Skridt frem imod hende.

„Tager De med mig, Hr. Greve?"

„Løjtnant v. Bernenstein vil tage sig af —" begyndte jeg, men standsede saa. Dronningen havde bragt mig til Tavshed ved en næsten umærkelig Haandbevægelse.

„Tager De med mig?" spurgte hun igen.

„Deres Majestæt," stammede han. „Deres Majestæt —"

Hun ventede. Jeg ventede ogsaa, skønt jeg ikke havde synderlig tilovers for ham.

Pludselig knælede han ned foran Dronningen, men vovede ikke at røre ved hendes Haand. Men hun rakte ham den af egen fri Vilje og sagde i en bedrøvet Tone:

„Kunde jeg blot selv faa Tilgivelse ved at tilgive andre!"

Rischenheim kyssede hendes Haand.

„Kører De saa med op til Slottet?" spurgte hun og saa' paa ham med et Smil.

„Greven af Luzau-Rischenheim," dristede jeg mig til at sige, „véd Besked om Ting, der er skjulte for de fleste Mennesker her i Landet."

Dronningen vendte sig om mod mig med Værdighed, ja næsten med et Udtryk af Mishag.

„Man kan stole paa, at Greven af Luzau-Rischenheim vil være tavs," sagde hun. „Vi beder ham ikke om at foretage sig noget mod sin Fætter. Vi beder ham kun om at tie."

„Ja vel," indvendte jeg, „men hvad Sikkerhed har vi derfor?"

„Hans Æresord, Grev Tarlenheim." Jeg følte Bebrejdelsen,

der laa i den Taleform, hun anvendte, thi under alle daglige Forhold kaldte hun mig altid „Fritz“.

„Hans Æresord,“ mumlede jeg. „Betænk dog, Deres Maje-stæt —“

„Ja, han har Ret,“ sagde Rischenheim. „Ja, han har Ret.“

„Nej, slet ikke,“ sagde Dronningen med et Smil. „Giver De mig Deres Æresord, vil De holde det.“

Rischenheim saa' paa hende, som om han vilde sige noget til hende, men vendte sig saa om mod mig.

„Ja, det véd Gud, jeg vil, Tarlenheim,“ sagde han i en sagte Tone. „Jeg vil tjene hende i alt.“

„Hr. Greve,“ sagde hun, „De letter den Byrde, der hviler paa mig, ikke alene, fordi De tilbyder mig Deres Hjælp, men til-lige, fordi jeg føler, at jeg ikke længere er Skyld i, at Deres Ære udsættes for at blive plettet. Kom med til Slottet.“ Og idet hun gik helt hen til ham, tilføjede hun: „Vi kører sammen.“

Der var ikke andet for, jeg maatte stole paa ham. Jeg vid-ste, at jeg ikke kunde forandre hendes Beslutning.

„Saa skal jeg se, om Vognene er parate,“ sagde jeg.

Jeg gik ud og saa' Bernenstein sidde paa en Bænk ude i Forhallen. Løjtnanten var en paapassende ung Mand, han sad og undersøgte sin Revolver med den største Omhyggelighed.

„Den kan De godt stikke i Lommen,“ sagde jeg i en lidt ær-gerlig Tone — jeg havde ikke tænkt mig, at jeg skulde komme til at veksle Haandtryk med Rischenheim. Jeg fortalte ham saa gan-ske kort, hvad der var sket, og hvorledes Dronningen havde for-vandlet Ruperts Redskab til sin Tjener.

„Jeg tænker mig, at han vil være paalidelig,“ sluttede jeg, og det mente jeg ogsaa, skønt jeg ikke var begejstret for hans Assi-stance.

Jeg saa' et Glimt i Bernensteins Øjne, og jeg mærkede, at hans Haand skælvede, da han lagde den paa min Skulder.

„Saa er der kun Bauer tilbage,“ hviskede han.

„Og Rupert,“ bemærkede jeg tvært.

„Aa, nu er han færdig,“ sagde han med et tillidsfuldt Smil, hvorpaa han aabnede Hoveddøren og meldte de kongelige Tjenere Dronningens Ankomst.

Jeg kørte op til Slottet i samme Vogn som Dronningen og min Hustru, og de to andre fulgte efter i den anden Vogn. Jeg véd ikke, hvad de sagde til hinanden undervejs, men Bernenstein var meget høflig overfor sin Ledsager, da jeg igen talte med dem. Hos os var det min Hustru, der førte Ordet. Hun meddelte os, hvorledes Rudolf havde tilbragt Natten i Strelsau, og da vi naaede

Slottet, vidste vi Besked med hver Enkelthed. Dronningen sagde ikke meget. Den indre Drift, der havde faaet hende til at bøn-falde Rischenheim, havde nu givet Plads for Frygt og ængstelig Forventning. Jeg mærkede hendes Uro, da hun pludselig greb min Haand og hviskede:

„Nu maa han være i Königstrasse.“

Den Vej kørte vi ikke, saa vi kom op til Slottet uden at erfare noget om vor fraværende Leder. Dronningen talte ikke mere om ham, men hendes Blik fulgte mig, som om hun rettede en stum Bøn til mig. Hvad det var, hun vilde, forstod jeg ikke. Bernen-stein var forsvunden tillige med den angrende Greve. Da jeg vidste, at de to var sammen, var jeg ganske rolig. Bernen-stein skulde nok passe paa, at hans Ledsager ikke begik noget Forræderi. Men Dronningens bedende Blik forvirrede mig. Hvad mig angik, saa var jeg ude af mig selv af Spænding. Nu var det to Timer siden, at Rudolf Rassendyll havde forladt os, og endnu havde vi ikke hørt noget om ham eller fra ham.

Tid sidst kunde jeg ikke holde det ud. Dronningen sad med min Hustrus Haand i sin. Jeg havde siddet for mig selv, da jeg troede, de vilde tale sammen, men endnu havde jeg ikke set dem veksle et Ord. Jeg rejste mig pludselig og gik hen til dem.

„Ønsker Deres Majestæt min Nærværelse? Hvis ikke, beder jeg om Tilladelse til at være borte en Tid.“

Dronningen fo'r sammen, som om jeg pludselig udrev hende af hendes Drømmerier.

„Hvor vil du hen, Fritz?“ spurgte hun.

„Til Königstrasse.“

Til min Overraskelse rejste hun sig og greb min Haand.

„Gud velsigne dig, Fritz!“ udbrød hun. „Jeg tror ikke, jeg kunde have holdt det ud ret meget længere. Men jeg vilde ikke bede dig om at gaa derhen. Men gaa nu, gør det, min kære Ven! Gaa derhen og bring mig Underretning om ham. Aa, Fritz, det er, som om jeg atter saa' den Drøm!“

Min Hustru saa' op paa mig og smilede tappert.

„Gaar du ind i Huset, Fritz?“

„Kun, hvis det er nødvendigt, Helga.“

Hun rejste sig og kyssede mig.

Jeg havde ombyttet Uniformen med en civil Paaklædning, og jeg stak min Revolver i Frakkelommen. Saaledes forberedt slap jeg ud af Slottet og tog til Fods til Königstrasse.

Da jeg kom til Stedet, var der ikke mere end højst en halv Snes Lediggængere, der drev omkring. Jeg begyndte ogsaa at

slentre op og ned og søgte at se saa ubekymret ud, som det var mig muligt.

Men det varede ikke længe, før det blev anderledes. Arbejdernes og Forretningsfolkernes Middagstid var forbi, og de begyndte at komme ud fra deres Huse eller Restaurationerne. Lediggængerne foran Nr. 19 talte til flere af dem. Nogle sagde: „Saa!“ og rystede smilende paa Hovedet, idet de gik videre. De havde ikke Tid til at staa og vente paa Kongen. Men der var mange, der blev staaende og tændte deres Piber eller Cigaretter, medens de snakkede sammen og nu og da saa' paa deres Ure for ikke at komme for sent til Arbejdsstedet. Paa den Maade voksede Folkehoben og talte til sidst et Par Hundrede Mennesker.

Jeg holdt op med at gaa, der var ikke Plads paa Fortovet mere, og jeg var nu i Udkanten af Stimmelen. Som jeg stod der, mærkede jeg en Haand paa min Skulder. Jeg vendte mig om og saa' Løjtnant v. Bernenstein. Rischenheim stod ved hans Side.

„Naa?“ sagde jeg. „Det lader ikke til, der sker noget.“

Thi Nr. 19 viste intet Tegn til Liv. Skodderne var for Vinduerne, og Døren var lukket. Det var tydeligt nok, at man ikke ønskede at gøre Forretninger den Dag.

Bernenstein rystede smilende paa Hovedet, men hans Led-sager hørte slet ikke min Bemærkning. Han var øjensynlig et Bytte for den stærkeste Sindsbevægelse, og hans Blik var uafbrudt rettet mod Husets Dør.

Jeg skulde lige til at tiltale ham, da jeg pludselig saa' et Hovede, der et Øjeblik viste sig over de foranstaaendes Skuldre.

Den Fyr, jeg havde faaet Øje paa, bar en brun, bredskygget Hat, og under den nedadbøjede Skygge kunde man lige se en Forbinding, der gik rundt om Hovedet. Jeg havde ikke set Ansigtet, men Hovedets Form var mig bekendt, og jeg var straks paa det rene med, at det maatte være Bauer.

Jeg sagde ikke noget til Bernenstein, men begyndte ad en Omvej at nærme mig Slingelen. Medens jeg klemte mig frem imellem de ventende, hørte jeg én sige, at det var noget Snak, at Kongen var dærinde. Hvad havde han dærinde at bestille? Bemærkningen var henvendt til en af de forreste i Stimlen. Den tiltalte svarede, at han vidste saagu' ikke, hvad Kongen tog sig for derinde, men at han eller hans Dobbeltgænger var gaaet derind og ikke var kommen ud igen, vilde han indestaa for. Jeg ønskede, at jeg kunde have givet mig til Kende for dem og overtalt dem til at forføje sig bort, men min Tilstedeværelse vilde have modsagt mine Ord og kun gjort Folk mere sikre i deres Formodning. Jeg

vedblev derfor stilfærdigt at arbejde mig frem til Manden med Forbindingen.

Bauer havde ikke set mig, thi han var lige saa optaget som Rischenheim af at stirre paa Døren, og der var intet, der tydede paa, at de to Mænd havde set hinanden. Jeg borede mig videre fremad, helt optaget af Tanken om at faa fat paa min tidligere Tjener. Jeg kunde ikke glemme Bernensteins Ord: „Saa er der kun Bauer tilbage!“ Hvis jeg kunde faa fat paa Bauer, var vi sikre. I hvilken Henseende? Jeg søgte ikke at give mig selv Svar, den gamle Tanke arbejdede sig op i mig. Sikre med Hensyn til vor Hemmelighed og med Hensyn til den Plan, vi her i Byen og de to i Jægerhytten havde fattet. Bauers Tavshed, enten den saa opnaaedes ved hans Død eller Tilfangetagelse, vilde fjerne den værste Hindring.

Bauer vedblev at se paa Huset, og jeg var lige bag ved ham. Han havde den ene Haand i Lommen, og mellem den bøjede Arm og Kroppen var der et lille Mellemrum. Der stak jeg min venstre Arm ind og tog et fast Tag i ham. Han drejede Hovedet og saa', at det var mig.

„Saa ses vi igen, Bauer,“ sagde jeg.

Et Øjeblik var han aldeles forbløffet og stirrede paa mig uden at fremføre et Ord.

„De venter maaske ogsaa at faa Kongen at se?“ spurgte jeg.

Bauer begyndte at faa sin Fatning igen. Hans Ansigt opklaredes langsomt af et lumsk Smil.

„Kongen?“ spurgte han.

„Ja, han er jo i Strelsau, ikke sandt? Hvem er det, der har været ved at slaa Hovedet itu paa Dem?“

Bauer bevægede Armen, som om han vilde forsøge at slippe fri. Han mærkede straks, at det var umuligt.

„Hvor er min Kuffert?“ spurgte jeg.

Jeg véd ikke, hvad han vilde have svaret, thi i det samme hørtes der en Lyd inden for den lukkede Dør. Det lød, som om én hurtigt kom løbende hen imod den. Saa hørtes der en Ed. Det var en skingrende, raa Kvindestemme, der havde raabt. Svaret var et vredt Skrig fra en ung Pige. Fuld af Iver gav jeg Slip paa Bauer og sprang fremad. Jeg hørte, han lo, og idet jeg drejede Hovedet, saa' jeg ham hurtigt forsvinde ned ad Gaden. Jeg havde ikke Tid til at give mig af med ham, thi nu saa' jeg to Mænd, der Side om Side banede sig Vej gennem Mængden uden at bryde sig om den Modstand, de mødte, eller de Tilrettevisninger, de fik paa deres Vej. Det var Løjtnanten og Rischenheim.

Vi naaede alle tre frem i forreste Række, da Døren blev revet

op, og en ung Pige styrtede ud. Haaret fløj hende om Ørene, hendes Ansigt var blegt, og Øjnene røbede den højeste Skræk. Hun standsede, da hun saa' Folkemængden, og uden at ane, hvad hun gjorde, skreg hun:

„Hjælp, hjælp! Hjælp Kongen!“

XVII.

I Tanken ser jeg ofte Rupert af Hentzau, som han stod ved Vinduet og ventede, at Rischenheim skulde komme tilbage, eller at Strelsau skulde erfare sin Konges Død. Hans Skikkelse er af den Slags, man fastholder i Erindringen, selv efter at Tiden har udsløttet Mindet om større og bedre Mænd, og den Stilling, hvori han den Morgen befandt sig, kunde give ham nok at tænke paa. Naar man undtager Rischenheim — det knækkede Siv — og Bauer, som han ikke havde hørt fra, stod han alene overfor et Rige, hvis Konges Liv han havde taget, og en Flok resolute Mænd, der hverken vilde hvile eller føle sig sikre, saa længe han levede. Hans Forsvar bestod i hans hurtige Omtanke, hans Mod — og hans Hemmelighed.

Men han kunde ikke flygte, da han stod uden Penge, indtil hans Fætter forsynede ham, og det Øjeblik kunde komme naar som helst, da hans Modstandere vilde blive i Stand til at kundgøre Kongens Død og rejse Folket imod ham. Mænd som Rupert kender ikke til Anger, men han var maaske nok ked af, at hans Foretagende havde bragt ham i en saa skæbnesvanger Stilling.

Nedenunder stod den gamle Kone i sit Køkken. Hun var ved at lave Mad, og nu og da knurrede hun arrigt, fordi Greven af Luzau-Rischenheim blev saa længe borte, og fordi Bauer, den Skurk, rimeligvis sad og svirede i en eller anden Beværtning. Køkkendøren stod aaben, og igennem den kunde man se Rosa, der var travlt beskæftiget med at skure Flisegulvet. Hendes Kinder blussede, og nu og da standsede hun og saa' frem for sig med et straalende Blik. Nu var det over den Tid, da Kongen behøvede hendes Hjælp, og han havde ikke vist sig! At tænke sig, at vaage over Kongens Hemmelighed!

Nu hørte hun en Vogn komme hurtigt rullende. Det lod til, at den standsede et lille Stykke borte og derpaa kørte videre forbi Nr. 19. Den unge Pige stod med opløftet Hoved, medens den gamle Kone, der var optaget af sin Madlavning, ikke havde hørt noget. Nu kom Signalet: en stærk Banken, efterfulgt af fem lette Slag.

Denne Gang blev den gamle Kone opmærksom.

„Der er han endelig, den Bandit. Luk Døren op, Rosa.“

Rosa var for længst fløjet hen gennem Gangen, og Døren var allerede aabnet og lukket igen.

Den gamle Kone vraltede hen til den aabne Køkkendør. Gangen var mørk, men hun saa' dog straks, at Skikkelsen ved Siden af Rosa var højere end Bauer.

„Hvem er det?“ spurgte hun i en skarp Tone. „Butikken er lukket i Dag, De kan ikke komme ind.“

„Jeg er jo kommen ind,“ svarede Rudolf og gik hen imod hende. Pigen fulgte bag efter, og hendes Øjne tindrede af Sindsbevægelse.

„Kender De mig ikke?“ spurgte Rudolf, idet han stod lige over for den gamle Kone og saa' paa hende med et Smil.

Madam Holf blev forvirret, som hun stod der i den halvmørke Gang. Hun kendte Historien om Mr. Rassendyll, og hun vidste, at han igen var i Ruritanien, saa det var ingen Overraskelse for hende, at han var her i Strelsau. Men hun vidste ikke, at Rupert havde dræbt Kongen, og hun havde ikke set denne, efter at hans Sygdom og hans Skæg havde formindsket den fuldkomne Lighed, der en Gang havde eksisteret.

„Hvem er De?“ spurgte hun i sin Forvirring.

Rosa brast i Latter.

„Men, Mor, det er jo —.“ Hun standsede. Hun maatte ikke sige det.

Rudolf nikkede til hende.

„Sig hende, hvem jeg er,“ sagde han.

„Mor, det er jo Kongen,“ hviskede Rosa, og hendes Kinder blussede. „Det er jo Kongen, Mor.“

Madam Holf svarede ikke, men stirrede op paa ham. I sin Forvirring glemte hun at spørge, hvorledes han havde skaffet sig Kendskab til det Signal, der gav Adgang.

„Jeg kommer for at tale med Greven af Hentzau,“ fortsatte Rudolf. „Vil De straks føre mig til ham.“

I samme Øjeblik stod den gamle Kone i Vejen for ham og satte Armene i Siden.

„Der er ingen, der kan faa ham i Tale. Han er ikke her.“

„Hvad for noget? Kan ikke engang Kongen komme til at tale med ham?“

„Kongen?“ udbrød hun og saa stift paa ham. „Er De Kongen?“

Rosa lo højt.

„Men Mo'r dog, du har da set Kongen de hundrede Gange.“

„Kongen eller hans Genfærd, kommer det ikke ud paa ét?“ spurgte Rudolf i en ligegyldig Tone.

Madam Holf blev helt askegraa i Ansigtet, og hun vendte ikke Blikket fra Rudolf. Maaske gik det op for hende, at der var tilstødt Kongen noget, og at det var derfor, at denne Mand kom her — denne Mand, der jo var Kongen saa lig, som tænkes kunde. Hun lænede sig mod Dørkarmen og trak Vejret tungt.

„Gud hjælpe os!“ mumlede hun i sin Skræk og Forvirring.

„Ja, det kan De stole paa, han vil,“ sagde Rudolf. „Vær blot ikke bange. Hvor er Grev Rupert?“

„Han er oppe i Kvistværelset,“ hviskede Rosa forskrækket, og hendes Blik søgte fra Moderens forfærdede Ansigt til Rudolfs rolige Træk og venlige Smil.

Hendes Oplysning var tilstrækkelig. Han klemte sig forbi den gamle Kone og begyndte at gaa op ad Trappen.

De to Kvinder saa' efter ham. Madam Holf stod, som om hun var fortryllet, medens Rosa nok var urolig, men dog stolt. Hun havde gjort, som Kongen bød. Rudolf drejede om ved første Afsats og kunde ikke ses mere.

Den gamle Kone gik arrigt mumlende ind i sit Køkken igen. Hun satte atter Gryden over Ilden og begyndte at røre rundt, men hendes Tanker var langt borte. Datteren saa' et Øjeblik paa Moderen og undrede sig over, at denne kunde tænke paa Maden, men derpaa listede hun sig hurtigt og lydløst op ad Trappen efter Rudolf Rassendyll. En Gang saa' hun sig tilbage, og da kunde hun se, at den gamle Kone stadig rørte om i Gryden. Rosa gled videre op ad Trappen, indtil hun fik Øje paa den Konge, hun var saa stolt af at tjene. Nu stod han oppe paa den øverste Afsats uden for Døren til det store Kvistværelse, hvor Rupert af Hentzau boede. Hun saa', han tog fat i Dørhaandtaget med venstre Haand, medens hans højre var stukken ned i Sidelommen. Der hørtes ikke en Lyd indefra; Rupert havde maaske hørt, at der kom nogen, og stod nu ubevægelig for at lytte. Rudolf lukkede op og traadte ind. Aandeløs styrtede Rosa op ad de sidste Trin og naaede Døren, just som den igen blev lukket i. Der sank hun ned og lyttede spændt efter, hvad der foregik inde i Værelset.

Der var en snæver Sprække i Døren, og derigennem kunde hun nu og da se enkelte Glimt af Skikkelserne, der bevægede sig indenfor.

Rupert gav sig ikke af med at tro paa Spøgelser. De Mænd, han slog ihjel, blev liggende, hvor de faldt, og sov roligt, hvor de blev begravede. Og det forbavsede ham ikke at se Rudolf Rassendyll.

„Se, der har vi jo Komedianten,“ sagde han smilende.

Før i Tiden irriterede det Mr. Rassendyll, naar Rupert kaldte ham Komediant. Nu var han bleven ældre og lod sig ikke saa let bringe ud af Ligevægt.

„Ja, ganske rigtig,“ svarede han og smilede ligeledes. „Men denne Gang er det dog en kortere Rolle.“

„Ja saa? Er det den gamle Rolle, Kongen med Papkronen?“ spurgte Rupert og satte sig op paa Bordet. „Vi to kan lave den nydelig i Ruritanien: De har Deres Papkrone, og jeg har givet den anden en himmelsk Krone. Det kan blive til noget. Men det er maaske en Nyhed, jeg dør fortalte Dem?“

„Nej, jeg véd, hvad De har gjort.“

„Ja, det er saamænd ikke, fordi jeg vil rose mig deraf. Det var lige saa meget Himlens Skyld,“ sagde Rupert i en ligegyldig Tone. „Men død er han i hvert Tilfælde, det er Hovedsagen. Hvad er det, De vil, Komediant?“

Da den unge Pige udenfor igen hørte dette Ord, der var hende uforstaaeligt, anstrengte hun sig endnu mere for at se ind gennem Sprækken og lyttede spændt. Hvem mon Greven mente med den anden, der havde faaet en himmelsk Krone?

„Hvorfor ikke kalde mig Konge?“ spurgte Rudolf.

„Kalder Folk Dem det i Strelsau?“

„Ja, de, der véd, jeg er her.“

„Og hvor mange er det?“

„Maaske et Par Hundrede Mennesker.“

„Og derfor,“ sagde Rupert og bevægede Haanden hen mod Vinduet, „er det, at Flaget vajer, og Byen er rolig.“

„De har ventet at se det glide ned?“

„Man vil dog dog gerne, Folk lægger Mærke til, hvad man gør,“ sagde Rupert i en undskyldende Tone, men tilføjede derpaa: „For øvrigt kan jeg faa det ned, naar jeg vil.“

„Ved at meddele, hvad De har gjort? Vilde det gavne Dem selv?“

„Ja, undskyld, det var ikke det, jeg mente. Men eftersom Kongen viser sig at have to Liv, er det jo kun i sin Orden, at han ogsaa dør to Gange.“

„Og naar han saa er død for anden Gang?“

„Saa lever jeg i Fred og Ro af en vis sikker Indtægt, jeg har.“ Han lo og slog sig paa sin Brystlomme. „Nu til Dags bør selv Dronninger være forsigtige med deres Breve. Vi lever jo i en moralsk Tidsalder!“

„Det kan man jo egentlig ikke takke Dem for,“ sagde Rudolf med et Smil.

„Aa nej, men maa jeg nu faa at vide, hvorfor De kommer her, Komediant, for jeg finder Dem ret kedsommelig.“

Rudolf blev alvorlig. Han gik hen imod Bordet og talte i en sagte Tone.

„De staar nu alene, Hr. Greve. Rischenheim er vor Fange, og i Aftes traf jeg Deres Redskab Bauer og slog Hovedet itu paa ham.“

„Ja saa.“

„De har det, De véd, i Deres Besiddelse. Hvis De giver det fra Dem, skal De faa Lov at beholde Livet.“

Rupert saa' eftertænksomt paa ham.

„Vil De sørge for, at jeg kommer sikkert herfra, hvis jeg giver Dem Brevet?“ spurgte han.

„De skal faa Lov at beholde Livet, og jeg skal ogsaa sørge for, at De kommer sikkert herfra.“

„Hvorhen?“

„Til et Slot, hvor en paalidelig Mand vil passe paa Dem.“

„Hvor længe, kære?“

„Jeg haaber i mange Aar, kære Greve.“

„De mener saa længe som —?“

„Som Himlen lader Dem leve, Hr. Greve. Der kan slet ikke være Tale om at give Dem fri.“

„Det er altsaa Deres Tilbud?“

„Ja, det er det yderste, jeg kan gaa med til,“ svarede Rudolf.

Rupert saa' først haanligt paa Mr. Rassendyll og lo derpaa, da han, trods alt, fandt Situationen komisk. Han tændte en Cigaret og vedblev at smile.

„Det vilde virkelig være urigtigt af mig i den Grad at benytte mig af Deres Venlighed,“ fortsatte han, og for at vise Mr. Rassendyll, hvor lidt han regnede ham eller brød sig om hans Skik, strakte han dovent begge Arme i Vejret. „Ak ja!“ gabede han.

Men denne Gang havde han forregnet sig. Som et Lyn var Rudolf inde paa Livet af ham og greb ham om Haandleddene, hvorpaa han bøjede Grevens smidige Legeme tilbage, indtil han laa udstrakt paa Bordet. Der var ingen af de to Mænd, der sagde et Ord, deres Blikke mødtes, og hver af dem mærkede den andens Aandedræt imod sit Ansigt. Rosa havde set Rudolfs Skikkelse bevæge sig, men hvor meget hun end anstrengte sig, var det hende dog umuligt nu at se, hvor de to var henne, og hun blev ved at lytte ved Sprækken i Døren. Langsomt og taalmodigt begyndte Rudolf at tvinge sin Fjendes Arme ind imod hinanden. Rupert læste hans Hensigt i hans Blik og spændte sine Muskler til det

yderste for at gøre Modstand. Det saa' ud, som om Ruperts Arme vilde blive knækkede, men til sidst bevægede de sig. Tomme for Tomme nærmede de sig hinanden, nu var Albuerne lige ved at berøre hinanden, og endelig mødtes Haandleddene.

Sveden brød frem paa Grevens Pande og stod i store Perler paa Rudolfs. De lange senestærke Fingre paa Rudolfs højre Haand, der allerede havde fat om ét Haandledd, begyndte nu ogsaa langsomt at krybe rundt om det andet. Det faste Greb syntes halvvejs at have lammet Ruperts Arme, og hans Modstand blev svagere. Rudolfs Fingre blev ved at glide fremad og sno sig om begge Haandledd, og lidt efter lidt slappede den anden Haand sit Tag og trak sig tilbage. Vilde én Haand nu være tilstrækkelig? Rupert forsøgte en sidste Kraftanstrengelse, og Smilet omkring Mr. Rassendylls Mund viste, at det var et haabløst Forsøg. Han kunde med én Haand holde begge Ruperts, selvfølgelig ikke ret længe, kun et Øjeblik. Men det skulde ogsaa benyttes, og som et Lyn fo'r den frie venstre Haand frem og rev Ruperts Jakke op. Det var den samme, han havde haft paa ude i Jægerhytten, og den var flænget af Boris' Tænder.

„Gud fordømme Dem!“ snærrede Rupert af Hentzau.

Mr. Rassendyll smilede endnu. Saa tog han et Brev frem, og ved første Blik saa' han, at det bar Dronningens Segl. I det Øjeblik han saa' det, gjorde Rupert et nyt Forsøg paa at komme løs. Denne Gang lykkedes det, og Mr. Rassendyll fik kun Tid til at springe tilbage med sit Bytte. I næste Øjeblik havde han fat paa sin Revolver. Det var heller ikke et Sekund for tidligt, thi Ruperts Revolver var nu rettet imod ham, og de stod nu lige overfor hinanden med kun tre eller fire Fods Afstand mellem Mundingerne paa deres Revolvere.

Der kan jo siges meget imod Rupert af Hentzau, men hverken jeg eller nogen anden, der har kendt ham, har nogen Sinde mærket, at han veg tilbage for Faren eller nærrede nogen Frygt for Døden. Det var derfor heller ikke nogen saadan Følelse, men simpelthen kold Beregning, der fik ham til at betænke sig paa at skyde. Selv om han sejrede i denne Kamp, saa kun Rudolf døde, vilde alligevel Lyden af Skud gøre det vanskeligt at komme bort. Desuden var han en fremragende Fægter og mente, at han nok var Mr. Rassendyll overlegen i den Henseende. En Kamp paa Kaarder bød ham paa samme Tid bedre Udsigt til Sejr og mere Haab om sikker Flugt. Han rørte derfor ikke ved Aftrækkeren, men vedblev blot at sigte paa Rudolf, idet han sagde:

„Jeg er ikke nogen Gadesjover og sætter ikke Pris paa ameri-

kansk Rettergang. Vil De slaas som en Gentleman? I saa Fald ligger der et Par Kaarder derhenne."

Mr. Rassendyll var klar over den Fare, der stadig truede Dronningen. Det vilde ikke frelse hende, hvis han dræbte Rupert og samtidig selv blev dræbt eller saaret saa alvorligt, at han ikke kunde tilintetgøre Brevet. Og saa længe Ruperts Revolver var rettet mod hans Hjerte, kunde han ikke rive Brevet itu eller naa hen til Ilden, der brændte i Kaminen ved den modsatte Væg. Desuden var han ikke bange for at fægte, thi han havde stadig øvet sig og var adskilligt dygtigere, end da han først kom til Strelsau.

"Som De vil," sagde han derfor. "Naar vi blot er enige om at afgøre Sagen her paa Stedet, er det mig det samme, hvorledes det sker."

"Læg saa Deres Revolver paa Bordet, saa lægger jeg min ved Siden af."

"Nej, undskyld," sagde Rudolf med et Smil. "De maa først lægge Deres."

"Det synes, som om jeg skal stole paa Dem, medens De ikke vil stole paa mig."

"Fuldstændig rigtigt. De véd, De kan stole paa mig, og De véd ogsaa, at jeg ikke kan stole paa Dem."

En pludselig Rødme skød op i Rupert af Hentzaus Ansigt. Der var Øjeblikke, da han af andres Ord eller Miner kunde se, hvad hæderlige Mænd mente om ham, og jeg tror, at han især hadede Mr. Rassendyll, fordi denne bedre end nogen anden kunde vise ham dette. Han rynkede Brynene og forsøgte at smile haanligt.

"Ja, men selv om De ikke skyder, tilintetgør De Brevet. Jeg kender Dem."

"Jeg maa igen bede Dem undskylde mig, men De véd meget godt, at om saa det hele Strelsau stod uden for Døren, vilde jeg dog ikke røre ved Brevet."

Rupert bandede halvhøjt, da han kastede sin Revolver hen ad Bordet. Rudolf gik hen og lagde sin ved Siden af. Saa tog han dem begge og gik hen til Kaminhylden, hvor han lagde dem op og stillede Dronningens Brev midt imellem dem. Ilden brændte klart i Kaminen, han behøvede blot at have gjort en ubetydelig Bevægelse for at bringe Brevet udenfor al Fare. Men han stillede det omhyggeligt op mod Væggen og vendte sig derpaa med et Smil om mod Rupert.

"Nu kan vi saa fortsætte den Omgang, som Fritz v. Tarlenheim afbrød ude i Skoven ved Zenda."

Hidtil havde de talt temmelig dæmpet, og Pigen udenfor

kunde kun opfange et enkelt Ord nu og da. Men nu saa' hun et Glimt af Staal forbi den smalle Aabning i Døren. Det gav et Sæt i hende, og hun trykkede sit Ansigt nærmere ind mod Sprækken. Indenfor havde Rupert taget Kaarderne frem og lagt dem paa Bordet. Rudolf tog den ene med et lille Buk, og begge Mænd indtog deres Pladser. Pludselig sænkede Rupert sit Vaaben. Rynken forsvandt fra hans Pande, og da han talte, var det i den sædvanlige ironiske Tone.

„Mon vi for øvrigt ikke er ved at lade vore Følelser løbe af med os? Er det ikke Deres Mening nu at ville være Konge i Ruritanien? Thi i saa Tilfælde er jeg parat til at blive Deres mest trofaste Undersaat.“

„Hvilken Ære!“

„Selvfølgelig forudsætter jeg, at jeg bliver den rigeste og mest begunstigede. Tænk Dem nu om. Han er jo død, Fæhovedet — thi det var, hvad han var — og Pladsen staar tom. En død Mand har ingen Rettigheder og lider ingen Uret. Det er da sandt, hvad? Tag hans Plads og hans Kone, og De kan saa betale mig, hvad jeg forlanger. Men De er maaske stadig dydig? Aa, Herregud, hvor Folk dog lærer lidt af den Verden, de lever i. Hvis det nu var mig, der havde Deres Chancer —“

„Hør, Greve, vilde De ikke selv være den sidste til at forlade Dem paa Rupert af Hentzau?“

„Aa, naar det nu kunde betale sig for ham.“

„Nej, han er af den Slags, at han tager Betalingen og forraader sin Kammerat bagefter.“

Paa ny fo'r Blodet op i Ansigtet paa Rupert, og da han atter talte, var hans Stemme skærende haard.

„Rudolf Rassendyll, nu støder jeg Dem ned her paa Stedet.“

„Ja, jeg ønsker blot, at De vil forsøge.“

„Og saa skal hele Strelsau faa at vide, hvorledes den Kvinde er.“

Der gled et Smil hen over hans Læber, medens han iagtto Rudolf Rassendylls Ansigt.

„Vogt Dem nu,“ sagde Mr. Rassendyll.

„Aa, det skal jeg — saa for Fanden! Jeg er parat, Mand!“ Rudolfs Klinge havde rørt ved Greven af Hentzaus for at advare.

Staal klirrede mod Staal. Den unge Piges Ansigt var stadig op ad Døren. Hun hørte Klingerne krydses atter og atter. Saa løb den ene Klinge op ad den anden med en skarp Klirren. Nu og da saa' Rosa en Skikkelse hastigt gøre Udfald eller lynsnart vige tilbage. Hendes Hjerne var næsten lammet. Da hun ikke kendte Rupert af Hentzaus Sindelag, faldt det hende ikke ind, at

han forsøgte at dræbe Kongen. Alligevel var der nogle af de Ord, hun havde opfanget, der lød, som naar Mænd er i Trætte, og hun kunde ikke tænke sig, at de to Herrer blot fægtede for Tidsfordriv. Nu talte de ikke, men hun hørte deres skarpe Aandedræt og den rappe Skiften af deres Fødder. Saa hørte hun et Raab, og det lød muntert og klart, som om det var fuldt af Haab.

„Næsten! Næsten!“

Hun kunde kende Ruperts Stemme, og det var Kongen, der i samme Øjeblik svarede:

„Næsten slaar ingen Mand af Hesten.“

Paa ny lyttede hun. De syntes at standse et Øjeblik, thi der hørtes ingen anden Lyd end deres dybe, stønnende Aandedrag. Saa slog Klingerne igen mod hinanden, og en af de kæmpende kom indenfor Rosas Synskreds. Hun kendte den høje Skikkelse og saa' ogsaa hans røde Haar: det var Kongen. Skridt for Skridt syntes han at blive drevet tilbage, og han kom nærmere hen imod Døren. Til sidst var han kun en Fod fra hende, og kun den skrøbelige Dørfyldning hindrede hende i at kunne røre ved ham. Igen lød Ruperts Stemme, overmodigt og sejrbevidst:

„Nu har jeg Dem. Læs nu Deres Fadervor, Kong Rudolf!“

„Læs De Deres!“

Og de kæmpede videre. Det var for Alvor, ikke for Morskab! Og det var Kongen — hendes Konge, hendes kære Konge, der var i Livsfare. Med et halvhøjt Udraab af Forfærdelse rejste hun sig og fo'r hovedkulds ned ad Trappen. Hun kunde hverken sanse eller samle, men hendes Hjerte sagde hende, at hun maatte gøre noget for Kongen. Da hun kom ned, styrtede hun med vidt opspilede Øjne ind i Køkkenet. Gryden stod endnu paa Ilden, og den gamle Kone havde endnu Skeen i Haanden, hun rørte imidlertid ikke om mere, men var sunken om paa en Stol.

„Han slaar Kongen ihjel,“ raabte Rosa og greb Moderen ved Armen. „Hvad skal vi gøre, Mo'r? Han slaar Kongen ihjel!“

Den gamle Kone saa' sløvt op og fortrak Munden til et haanligt Smil, da hun svarede:

„Lad du dem være, Rosa. Der er ingen Konge her i Huset.“

„Jo, jo. Han er oppe i Grevens Værelse. De slaas, han og Greven af Hentzau. Aa, Mo'r, Grev Rupert dræber ham!“

„Lad dem være, siger jeg. Han, Kongen? Det er ikke Kongen,“ gentog den gamle Kone mumlende.

Et Øjeblik stod Rosa og saa' paa Moderen i hjælpeløs Fortvivlelse. Saa fik hun en Idé.

„Jeg maa kalde Hjælp til,“ udbrød hun.

Den gamle Kone fik pludselig Liv. Hun sprang op og greb fat i Datteren.

„Nej, nej,“ hviskede hun hurtigt. „Du — du véd ikke — Nu lader du dem være, dit Fæ! Det kommer ikke os ved.“

Men Rosa fo'r hen gennem Gangen. Et Øjeblik standsedes hendes skælvende Fingre af Slaaen for Døren. Saa fik hun den op. Hendes Øjne fyldtes af Forundring ved at se Mængden foran Huset. Saa saa' hun derhen, hvor jeg stod ved Siden af Løjtnanten og Rischenheim, og det vilde Skrig brød frem over hendes Læber:

„Hjælp! Hjælp Kongen!“

I et Spring fo'r jeg forbi hende og ind i Huset. „Hurtigere!“ hørte jeg Bernenstein raabe, medens vi fløj op ad Trappen.

XVIII.

Naar jeg nu roligt og fornuftigt drøfter Sagen med Conne-
tablen paa Zenda, ryster denne paa Hovedet og svarer, at Rudolf Rassendyll fra først af vidste, at han igen skulde komme til Strelsau og krydse en Klinge med Rupert af Hentzau. Hvorfor øvede han sig ellers med Fleuretterne, naar det ikke var for at blive en bedre Fægter, end da han først var her? Kan det ikke tænkes, at den almægtige Gud gør Ting, som gaar over Fritz von Tarlenheims Forstand, hvad?

Enten det nu var Indskydelse eller Selvbedrag — der er ofte kun en haarfin Forskel mellem de to — glæder det mig, at Rudolf havde øvet sig. Thi er man først kommen ud af den Øvelse, er det saa godt som umuligt at naa det fuldkomne Mesterskab. Mr. Rassendyll var i Besiddelse af Styrke, Vilje, Koldblodighed og, selvfølgelig, Mod. Men intet af alt dette vilde have hjulpet, hvis hans Øje ikke havde været vant til at følge Modstanderens lynsnare Bevægelser, eller hans Haand ikke havde lystret ham fuldkomment. Han var i Livsfare, da Rosa løb ned for at bringe ham Hjælp, men hans Dygtighed var tilstrækkelig til, at han kunde forsvare sig. Mere søgte han heller ikke at gøre, men fandt sig i Ruperts voldsomme Angreb og snedige Finter med næsten ubevægelig Ro.

Der kom et Øjeblik — og Rudolf kunde se det i Ruperts Blik — da det gik op for denne, at han ikke kunde faa Bugt med sin Fjendes Modstand. Der var baade Ærgrelse, Overraskelse og en vis Munterhed i det Blik, hvormed han maalte Mr. Rassendyll. Han kunde ikke forklare sig, hvorledes det gik til, at han blev fanget og standset i ethvert Anfald. Det var, som om Rassen-

dyll var omgivet af en uigennemtrængelig Mur af Jern. I næste Øjeblik forstod han imidlertid Situationen. Hvis hans Dygtighed ikke var større end Mr. Rassendylls, vilde han ikke vinde Sejrr, thi hans Udholdenhed var ikke saa stor. Han var yngre, hans Legeme var ikke saa fast bygget, og det Liv, han havde ført, var ikke gaaet sporløst hen over ham. Desuden betyder det vel ogsaa noget, at man kæmper for en god Sag. Selv da han trængte Rudolf tæt op mod Døren, følte han, at nu kunde han ikke vinde mere. Men hvor Haanden ikke strakte til længere, kunde Hovedet hjælpe. Han forandrede sin Plan. Hans Angreb blev mindre hurtige, ja til sidst begyndte han at trække sig et Par Skridt tilbage. Han kendte ikke til at nære Betæneligheder, og han generedes ikke af nogen som helst Slags Æresfølelse.

Idet han trak sig tilbage, gav han Rudolf det Indtryk, at Modet var ved at svigte ham. Han begyndte ogsaa at føle Træthed, men lod, som om han var helt udmattet. Rudolf begyndte at gaa angrebsvis frem, men mødte et Forsvar, der ikke gav hans eget efter i Fuldkommenhed. Nu var de midt ude paa Gulvet tæt ved Bordet. Man skulde have troet, at Rupert havde Øjne i Nakken, thi ved en behændig Bevægelse undgik han at støde imod det. Hans Aandedræt var hurtigt og ujævnt, men hans Blik var aarvaagent nok, og hans Haand svigtede ikke.

Det var Kaminhylden, han vilde hen til. Der laa Brevet og Revolverne. Nu var der ikke mere Tid til at tænke paa Risiko, og Rupert af Hentzau havde aldrig givet sig af med at gruble over, hvad Æren tillod eller forbød. Kunde han ikke vinde ved Forræderi? Han vilde søge at faa fat paa den ene af de to Revolvere, hvis der kunde tilbyde sig et gunstigt Øjeblik til at snappe den.

Hans Plan var ganske behændig. Nu var det for sent at bede om et lille Hvil eller Pusterum. Mr. Rassendyll saa godt, hvilken Fordel han havde vundet, og det vilde have været den rene Daarskab at vise Hensynsfuldhed paa dette Tidspunkt. Rupert stod tæt ved Kaminhylden. Sveden strømmede ned ad hans Ansigt, og hans Bryst syntes at skulle sprænges under hans Anstregelser for at faa Vejret, men han havde dog Kræfter nok til det, han vilde gøre. Han maa have slappet sit Greb om Kaardefæstet, thi da Mr. Rassendylls Klinge næste Gang slog imod Ruperts, fløj Vaabenet ud af hans Haand og gled hen ad Gulvet.

Rupert stod ubevæbnet, og Rudolf ubevægelig.

„Tag den op,“ sagde Rudolf, der ikke et Øjeblik tænkte sig, at der laa noget under.

„Ja vist saa, og saa falder De over mig, medens jeg bukker mig!“

„Saa kender De mig ikke endnu,“ sagde Rudolf og sænkede sin Kaarde, saa Spidsen rørte ved Gulvet, medens han med venstre Haand pegede paa Ruperts Vaaben.

Der var dog noget, der advarede ham. Maaske var det et haanligt eller triumferende Udtryk i Ruperts Blik. Han var i hvert Fald paa sin Post.

„Vil De sværge, at De ikke vil røre mig, medens jeg tager den op?“ spurgte Rupert og veg lidt tilbage, hvorved han kom et Par Tommer nærmere til Kaminhylden.

„De har jo mit Løfte. Tag den op, jeg venter ikke længere.“

„De dræber mig da ikke vaabenløs?“ udbrød Rupert med paa-tagen Forfærdelse.

„Nej, men —“

Sætningen blev ikke fuldført. Thi med et pludseligt Udraab slap Rudolf sin Kaarde og sprang fremad.

Han havde set Ruperts Haand fare op til Kaminhylden. Han forstod i samme Øjeblik Hensigten, og idet han fo'r ind paa Livet af Rupert, slog han sine Arme om denne. Men Rupert havde faaet fat paa den ene af Revolverne.

Det er mest rimeligt, at de to hverken hørte eller opfattede noget udefra, men for mig syntes det, som om den gamle Trappes Knagen og Knirken maatte være nok til at opvække døde. Nu var det, at Rosa havde gjort Anskrig, og Bernenstein og jeg — eller jeg og Bernenstein, thi jeg var forrest — var i fuld Fart op ad Trappen. Bag efter os kom Rischenheim og lige i Hælene paa ham en Snes Fyre, der trampede og skubbete t'il hverandre for at komme først. Jeg fo'r ind, og Bernenstein fulgte efter mig.

Han slog Døren i og satte Ryggen imod den, just som vi hørte dem udenfor komme styrtende op ad de sidste Trin. I det Øjeblik hørtes det skarpe Knald af en Revolver.

Løjtnanten og jeg stod stille, han lænet mod Døren, og jeg et Skridt længere inde i Stuen. Det Syn, vi saa', var ogsaa nok til at standse os. Røgen fra Skuddet hvirvlede op mod Loftet, men ingen af de to Mænd lod til at være saaret. Rupert holdt Revolveren, og det var fra dens Munding, Røgen trak ud. Men han var klemmt op mod Væggen lige ved Siden af Kaminen. Med den ene Haand holdt Rudolf hans venstre Arm naglet ind til Panelet, og med den anden havde han fat i Ruperts højre Haandled. Jeg nærmede mig langsomt, thi hvis Rudolf var ubevæbnet, fandt jeg, at jeg godt kunde kræve Vaabenhvile og stille dem lige overfor hinanden. Men skønt Rudolf virkelig var ubevæbnet, gjorde jeg det dog ikke. Jeg kom til at se paa hans Ansigt, og det Syn standsede mig. Han var meget bleg, og Munden var tæt tillukket, men det

var hans Blik, der fastholdt mig. Det var saa glædestraalende og ubarmhjerterigt. Saaledes havde han aldrig før set ud. Fra ham saa' jeg paa Greven af Hentzau, Sveden drev ned ad ham, og Aarerne i hans Pande svulmede. Hans Blik var rettet mod Rudolf Rassendyll. Som fortryllet gik jeg nærmere. Nu kunde jeg se, hvad der foregik. Tomme for Tomme krummedes Ruperts Arm, nu blev Albuen bøjet, og hans Haand, der havde peget lige mod Mr. Rassendyll, var nu vendt bort fra dem begge og pegede hen imod Vinduet. Men dermed standsede ikke dens Bevægelse. Den bevægede sig i en Kreds, og Bevægelsen blev hurtigere, alt eftersom Modstanden blev svagere. Rupert var overvunden, han følte det og vidste det, jeg kunde se det i hans Blik. Jeg gik hen til Rudolf Rassendyll. Han hørte mig eller mærkede mig, thi et Øjeblik saa' han op paa mig. Jeg véd ikke, hvad mit Ansigt-udtryk sagde, men han rystede paa Hovedet og saa' atter paa sin Modstander. Revolveren, som Rupert holdt, pegede nu mod dennes eget Hjerte. Bevægelsen standsede, Maalet var naaet.

Jeg saa' igen paa Rupert. Nu var hans Udtryk ikke mere bekymret, og der viste sig et svagt Smil om hans Mund. Han kastede sit smukke Hoved tilbage og støttede det mod Panelet, medens hans Øjne syntes at rette et Spørgsmaal til Rudolf Rassendyll. Jeg saa' derhen, hvor Svaret skulde komme fra, thi Rudolf svarede ikke med Ord. I et Nu slap han fra Ruperts Haandled og greb om hans Haand. Nu hvilte hans Pegefinger ovenpaa Ruperts, og denne hvilte paa Aftrækkeren — nu havde den bøjet sig om Ruperts, det saa' ud, som naar et Menneske kvæler et andet.

Jeg skal ikke sige mere. Han smilede lige til det sidste. Det stolte Hoved, der aldrig havde kendt til at bøje sig beskæmmet, bøjede sig heller ikke i Frygt. Saa bøjede Rudolfs Pegefinger sig helt sammen, og der kom et Glimt og et Knald. Et Øjeblik blev Rupert holdt op mod Væggen af Rudolfs Haand, men da denne slap ham, sank han sammen.

Lige efter Knaldet lød der et Raab og en Ed fra Bernenstein. Han blev slynget bort fra Døren, og ind stormede Rischenheim med hele Flokken efter sig. De skubbede og trængte paa, medens de raabte op, om hvad der var sket, og hvor Kongen var. Bagest var der en, hvis Stemme lød over de andres. Det var Rosa. Men næppe var de indenfor, før den samme Fortryllelse, der havde bemægtiget sig Bernenstein og mig, ogsaa virkede paa dem. Kun Rischenheim brød ud i Hulken og ilede hen til det Sted, hvor hans Fætter laa. De andre stod og stirrede paa os. Et Øjeblik saa' Rudolf paa dem, men vendte dem saa Ryggen uden at sige et Ord. Han rakte den Haand, hvormed han lige havde

dræbt Rupert af Hentzau, ud og tog Brevet fra Kaminhylden. Efter at have kastet et Blik paa Konvolutten tog han Brevet ud. Haandskriften forjog enhver Tvivl, han endnu kunde nære, og han rev Brevet tværs over. Saa lagde han Stykkerne sammen og rev dem paa ny over, og saaledes blev han ved, indtil Stykkerne var ganske smaa. Derpaa kastede han dem alle ind i Ilden. Endelig var Dronningens Brev i Sikkerhed.

Nu vendte han sig atter om imod os. Han ventede lidt, inden han sagde noget, og da han tog Ordet, talte han ikke alene roligt, men ogsaa langsomt, som om han omhyggeligt overvejede hvert Ord.

„Mine Herrer,“ sagde han, „jeg skal selv, naar Tid er, give fuldstændig Beretning om denne Sag. Foreløbig maa det være nok at meddele Dem, at denne Herre, der nu ligger dræbt her, søgte en Sammenkomst med mig i et Privatanliggende. Jeg kom for at træffe ham her, da han havde foregivet, at det var en Sag, der burde holdes hemmelig. Da jeg saa kom, forsøgte han at dræbe mig, og Resultatet ser De her.“

Jeg bukkede dybt, Bernenstein gjorde l'igesaa, og de øvrige fulgte hans Eksempel.

„Der skal blive gjort fuldstændig Rede for Sagen,“ sagde Rudolf. „Men nu beder jeg Dem alle forlade mig undtagen Greven af Tarlenheim og Løjtnant v. Bernenstein.“

Den højst forbavsede Forsamling fjernede sig langsomt og modstræbende.

Da jeg saa' Sengene ved Væggen, rørte jeg ved Rischenheims Skulder og pegede hen paa den ene Seng. Vi to løftede derpaa Rupert af Hentzau op. Vi lagde ham paa Sengen og bredte hans Kappe ud over ham. Hans Ansigtsudtryk var omtrent det samme, som før Skuddet faldt; i Døden som i Livet var han det smukkeste Menneske i hele Ruritanien. Der er endnu de Damer i Strelsau, der bevarer hans Foræringer med halvvejs skamfuld Trofasthed, fordi de ikke kan glemme ham. Rudolfs Blik havde ikke mere det unaturlige Udtryk af Glæde, men var roligt som før. Han tog sin Revolver, og idet han stak den i Lommen, vendte han sig om imod mig:

„Lad os nu fortælle Dronningen, at Brevet er udenfor al Fare.“

En eller anden Indskydelse gjorde, at jeg gik hen til Vinduet. Da jeg aabnede det og saa' ud, fik man Øje paa mig nedenfor, og der hørtes et højt Raab. Mængden foran Huset voksede med rivende Hast, thi Efterretningerne oppe fra Kvisten udbredtes som en Ildebrand i en Fyrreskov. Om lidt vilde de være ude over Strelsau, inden en Time ude over hele Riget, og inden Aften vid-

ste hele Europa Besked. Rupert var død, og Brevet tilintetgjort, men hvad skulde vi fortælle den ventende Mængde om deres Konge? Der kom en Følelse af hjælpeløs Forlegenhed over mig, og jeg lo uden at vide hvorfor.

Bernenstein saa' ogsaa ud og vendte sig derpaa hurtigt om.

„De faar en kongelig Ledsagelse op til Deres Slot,“ sagde han til Rudolf Rassendyll.

Mr. Rassendyll svarede ikke, men idet han gik hen til mig, tog han mig under Armen. Vi gik vor Vej og lod Rischenheim blive ved Liget. Jeg tænkte ikke paa ham, og Bernenstein mente maa-ske, at Greven vilde holde det Løfte, han havde givet Dronningen, thi han fulgte os uden at betænke sig. Der var ingen udenfor Døren, Huset var meget roligt, og Larmen nede fra Gaden hørtes kun som en dæmpet Mumlen. Men da vi kom ned i Gangen, saa' vi de to Kvinder. Madam Holf stod i Døren ind til Køkkenet. Hun var helt forvirret og rædselsslagen. Rosa stod og klyngede sig ind til hende, men næppe fik hun Øje paa Rudolf, før hun sprang frem og kastede sig paa Knæ foran ham, idet hun fremstammede sin Tak til Gud for hans Frelse. Rudolf løsnede sin Kæde og tog sit Guldur op af Lommen. Han vendte det om og viste mig Monogrammet, R. R.

„*Rudolfus Rex*,“ hviskede han og smilte. Derpaa gav han det til den unge Pige.

Jeg fik hende til at rejse sig, og Rudolf vendte sig om til Moderen. Han talte alvorligt og bydende til hende.

„Jeg véd ikke, hvor meget De har haft at gøre med den Sammensværgelse, der var bleven dannet i dette Hus. For Øjeblikket bryder jeg mig heller ikke om at vide det, thi det er mig ikke nogen Glæde at mærke Utroskab eller være nødt til at straffe en gammel Kvinde. Men vogt Dem nu! Hvis De siger blot et eneste Ord eller foretager Dem noget som helst imod mig, Deres Konge, vil De øjeblikkelig faa Deres Straf. Jeg sparer Dem ikke, thi trods alle Forrædere er jeg endnu Konge i Strelsau.“

Han gik videre, og vi fulgte efter. Gaden var stopfuld af Mennesker, og et mægtigt Velkomstraab lød nu fra Tusinder af Struber. Der blev viftet i én Uendelighed med Hatte og Lomme-tørklæder, thi Efterretningen om Kongens Frelse var ude over hele Strelsau, og alle Mennesker vilde lykønske ham. Nogle af Tilskuerne havde lagt Beslag paa en eller anden Mands Ekvipage, spændt Hestene fra, og Vognen stod nu for Døren. Rudolf var standset paa Dørtærskelen og havde et Par Gange løftet paa Hat-ten, og jeg saa', at hans Ansigt var fuldkommen roligt. Nu greb en halv Snes Mennesker fat i ham og førte ham blidt, men be-

stemt hen til Vognen, og Bernenstein og jeg fulgte efter med blottede Hoveder. Menneskestimlen rundt om os var saa tæt som en Bisværn, og man skulde ikke synes, at det maatte være muligt at komme frem uden at knuse nogen. Men nu bevægede Vognen sig.

„Jeg vilde ønske, de vilde skynde sig lidt mere,“ hviskede Rudolf, idet han bekæmpede sit Smil og paa ny hilste sine trofaste Undersaatter.

De skyndte sig sandelig ikke, men hvorfor skulde de ogsaa det? De vidste jo ikke, hvad der stod paa Spil, eller hvilket vigtigt Spørgsmaal, der snarest muligt skulde afgøres. Vor Køretur blev forlænget ved mange Standsninger. Først gjorde vi Holdt foran Domkirken, medens nogle løb op i Taarnet og fik Klokkerne i Gang; derpaa maatte vi standse for at modtage Blomster, som smukke unge Piger i en Hast havde skaffet til Veje, og hele Tiden var der loyale Borgere, der søgte at komme til at trykke Rudolfs Haand.

Endelig kunde vi se Slottet. Her var der ogsaa stor Trængsel, og især var der fuldt op af Officerer og Soldater. Jeg saa Kanslerens Vogn lige ved Indkørslen, og en halv Snes andre elegante Ekvipager ventede bagved. Vor Befordring kom langsomt op mod Hovedindgangen. Ude paa den store Marmortrappe stod den gamle Helsing, og han løb nu ned ad Trinene og hilste paa sin Konge med overstrømmende Glæde. Raabene fra Mængden lød stadig højere.

Men pludselig blev der Stilhed. Den varede kun et Øjeblik og blev saa efterfulgt af øredøvende Raab. Jeg saa at Rudolf drejede Hovedet, og at hans Øjne straaledede. Jeg fulgte Retningen af hans Blik. Der stod Dronningen paa Marmortrappen og var selv saa hvid som Marmoret. Hun strakte Hænderne ud mod Rudolf. Det var hende, Mængden havde faaet Øje paa, og det var hende, deres sidste store Jubelraab gjaldt. Min Hustru stod lige bag ved hende, og længere tilbage saa jeg en Del af de andre Damer. Bernenstein og jeg sprang ud, og med en sidste Hilsen steg Rudolf ogsaa ud af Vognen og fulgte os. Han gik op til det næstøverste Trin og sank ned paa det ene Knæ, idet han greb Dronningens Haand og kyssede den. Jeg stod lige ved Siden af ham, og idet han saa op paa hende, hørte jeg ham sige:

„Alt gik godt. Han er død, og Brevet er brændt.“

Hun rejste ham op. Hendes Læber bevægede sig, men det lod ikke til, at hun kunde finde Ord for det, hun følte. Hun tog hans Arm, og saaledes stod de et Øjeblik lige over for det hele Strelsau. Paa ny lød Hurraraabene, og Bernenstein løb et Stykke ned ad Trappen, idet han tog Hjælmen af og som en besat gav sig

til at raabe: „Kongen leve!“ Jeg blev smittet af hans Begejstring og raabte med, og i Løbet af faa Sekunder lød Raabet som en uendelig Jubel fra høje og lave. Den Eftermiddag hyldede vi alle Mr. Rassendyll som Konge i Strelsau.

Tusmørket var ved at falde paa, og de forskellige Ansigter dernede i Menneskehavet begyndte at gaa i ét. Alligevel forekom det mig, at jeg midt i Mængden saa' én, der stirrede op paa mig. Det var en Mand med blegt Ansigt og Bind om Hovedet. Jeg greb Bernensteins Haand, og idet jeg hviskede „Bauer“, pegede jeg paa ham. Men i samme Øjeblik forsvandt Ansigtet, skønt man skulde anse det for umuligt at bevæge sig i en saadan Trængsel. Det havde netop vist sig som en kynisk Advarsel midt i vor Triumf og efterlod hos os en Følelse af Fare. Jeg blev med ét helt syg om Hjertet og havde den største Lyst til at bede de Folk dernede om at holde op med deres taabelige Raab.

Endelig kom vi da indenfor. Alle de, der præsenterede sig ved Dørene, blev afviste med den Undskyldning, at Kongen var træt, men Mængden udenfor var dog ikke oplagt til at gaa bort og omgav fremdeles Slottet som en levende Mur. Selv da vi sad alene i den lille Salon, der vender ud til Haven, kunde vi nu og da høre deres Munterhed og Hurraraab. Min Hustru og jeg var fulgt med ind paa Rudolfs Anmodning, og Bernenstein havde paataget sig at passe paa ved Døren. Det blev nu hurtigt mørkere, og ude i Haven var der ganske stille. Den fjerne Lyd af Folkemængden fremhævede endnu mere denne Stilhed. Nu fortalte Rudolf os om sin Kamp med Rupert af Hentzau oppe i det gamle Hus, og han søgte at dvæle saa lidt ved Enkelthederne som muligt. Dronningen stod ved Siden af hans Stol — hun havde tvunget ham til at sætte sig ned — og da han sluttede med at fortælle, hvorledes han havde brændt hendes Brev, bøjede hun sig pludselig ned og kyssede ham paa Panden. Saa saa' hun næsten trodsigt hen paa Helga, men denne løb hen og omfavnede hende.

Rudolf Rassendyll sad med Haanden under Hovedet. Han saa' op paa de to Kvinder og vinkede mig derpaa hen til sig. Jeg gik hen til ham, men lige straks talte han ikke. Idet jeg lagde min Haand paa Stolearmen, bøjede jeg mig ned imod ham.

Han saa' igen hen til Dronningen, som om han var bange for, at hun skulde høre, hvad han vilde sige.

„Fritz,“ hviskede han endelig, „saa snart det bliver tilstrækkelig mørkt, maa jeg herfra. Bernenstein følger med mig, men du maa blive her.“

„Hvor tager du hen?“

„Til Jægerhytten. Jeg maa træffe Sapt og ordne det sammen med ham.“

„Og Dronningen?“ hviskede jeg.

Saa sagte jeg end hviskede, hørte hun mig alligevel. Det gav et Sæt i hende, og hun vendte sig om imod os, men vedblev at holde Helgas Haand. Hendes Blik granskede vore Ansigter, og hun forstod straks, hvad vi havde talt om. Hun stod lidt og stirrede paa os. Saa fo'r hun pludselig hen og kastede sig paa Knæ foran Rudolf og lagde sine Hænder paa hans Arme. I sin store Angst for at miste ham glemte hun rent vor Nærværelse og alt andet i Verden.

„Nej, nej, kæreste Rudolf! Ikke igen, ikke paa ny! Rudolf, jeg *kan* ikke holde det ud én Gang til.“

Hendes Hoved sank ind imod hans Knæ, og hun hulkede højt.

Varsomt lod han Haanden glide hen over hendes dejlige Haar, men han saa' ikke paa hende. Hans Blik var vendt mod Haven, der saa' sort og trist ud i det tiltagende Mørke. Hans Mund var fast tillukket, og han var meget bleg. Et Øjeblik saa' jeg paa ham, saa gav jeg min Hustru et Tegn, og vi satte os ved et Bord et Stykke borte.

Udefra kunde vi endnu høre Larmen af Menneskemasserne paa Slotspladsen. Her, hvor vi sad, lød kun Dronningens halvkvalte Hulken. Rudolf vedblev at stryge Haanden hen over hendes Haar, medens han med bedrøvet Blik saa' ud i Mørket.

Dronningen hævede Hovedet og saa' op paa ham.

„Du knuser mit Hjerte,“ sagde hun.

XIX.

Jeg var alene, Rudolf var inde hos Dronningen, min Hustru hvilede sig, og Bernensteen styrkede sig ved et Maaltid, som det var mig umuligt at deltage i. Til sidst rev jeg mig ud af mine Drømmerier og prøvede paa at koncentrere mine Tanker om vor Stilling, som den var i Øjeblikket.

Medens jeg stod saaledes, hørte jeg en Dør blive aabnet og lukket igen, og da jeg vendte mig om, saa' jeg, at det var Dronningen.

Hun var alene og kom hen imod mig med frygtssomme Skridt. Et Øjeblik saa' hun ud paa Pladsen og Menneskestimlen, men trak sig saa hurtigt tilbage af Frygt for, at man skulde faa Øje paa hende. Saa tog hun Plads lige foran mig. Jeg kunde i hen-

des Blik se, at modstridende Følelser rørte sig hos hende. Hun syntes at tilbagevise min Misbilligelse paa samme Tid, som hun bad om min Medfølelse. Hun bad mig se overbærende paa hendes Fejl og være glad ved hendes Lykke. Hendes Glæde formørkedes af hendes Selvbefrejdelse, men dens gyldne Straaler formaaede dog at trænge igennem. Jeg saa' nøje paa hende og forstod, at saaledes vilde hun ikke se ud, hvis hun kom til mig efter at have sagt det sidste Farvel.

„Fritz,“ sagde hun blidt, „jeg er saa ond og saa slet. Mon Gud ikke vil straffe mig for min Glæde?“

Jeg tror ikke, jeg ænsede hendes Bekymring, skønt jeg nu saa godt kan forstaa den.

„Glæde?“ udbrød jeg halvhøjt. „Han har altsaa ladet sig overtale?“

Hun saa' et Øjeblik paa mig med et Smil.

„Jeg mener, Deres Majestæt og han er bleven enige —?“ stammede jeg.

Hun saa' igen paa mig, da hun hviskede:

„Det sker maaske en Gang, ikke nu. Aa nej, ikke nu. Det vilde være for meget. Men den Dag kommer maaske, hvis Gud ikke vil være alt for haard imod mig, da — jeg bliver hans.“

Jeg var helt optaget af *min* Tanke, ikke af hendes. Jeg ønskede, at han blev Konge, *hun* brød sig ikke om, hvad han var, naar han blot blev hendes og ikke mere behøvede at forlade hende.

„Han bliver her altsaa?“ udbrød jeg triumferende.

„Nej, nej? Han rejser.“

„Rejser han bort?“ Jeg kunde ikke skjule min Skuffelse.

„Ja. Men — ikke for bestandig. Det varer længe, aa, meget længe — men det kan jeg godt holde ud, naar jeg véd, at han en Gang —“

Hun standsede, men saa' stadig op paa mig med et Blik, der bønfaaldt baade om Tilgivelse og Medfølelse.

„Hvis han rejser bort nu, hvordan kan han saa komme tilbage?“

„Han kommer ikke her mere, men jeg rejser til ham. Naar jeg kan undværes her, naar jeg har gjort min — Gerning, da opgiver jeg Tronen og tager hen til ham.“

Jeg følte mig rystet ved at se mit Luftkastel styrte sammen, men jeg kunde ikke vise mig haard imod hende.

„Vilde du have, at han skulde være Konge?“ hviskede hun.

„Ja, det vilde jeg.“

„Men han vilde ikke, Fritz. Jeg turde heller ikke indlade mig derpaa.“

Jeg vendte tilbage til de praktiske Vanskeligheder.

„Hvordan kan han komme herfra?“

„Jeg véd det ikke. Men han har en Plan.“

Vi tav begge.

Hendes Blik blev roligt og syntes at se frem til den Tid, da hun skulde vinde Lykken. Jeg havde en Følelse som én, der rives ud af en Begejstringsrus og overvældes af Sløvhed og Tristhed.

„Jeg indser ikke, hvordan han skal komme herfra,“ sagde jeg tvært.

Hun svarede ikke. Et Øjeblik efter gik Døren atter op, og Rudolf traadte ind, fulgt af Bernenstein. Begge var iført Ridestøvler og lange Rytterkapper. I Bernensteins Ansigt saa' jeg netop det samme skuffede Udtryk, som jeg kunde tænke mig prægede mit.

Rudolf lod til at være rolig og velfornøjet. Han gik lige hen til Dronningen.

„Om et Par Minutter er Hestene parate,“ sagde han blidt. Han vendte sig derpaa om til mig.

„Du véd, hvad vi vil gøre, Fritz?“

„Nej, Deres Majestæt,“ svarede jeg gnavent.

„Nej, Deres Majestæt,“ gentog han med et vemodigt Smil. Han stillede sig mellem Bernenstein og mig og tog os begge under Armen. „I to Skurke!“ sagde han. „I to samvittighedsløse Banditter! Nu er I her saa bistre som Bjørne, fordi jeg ikke vil være en Tyv. Hvorfor dræbte jeg Rupert og lod jer leve?“

Jeg mærkede et venskabeligt Tryk paa min Arm, men kunde ikke svare. Ved hvert Ord, han sagde, blev min Sorg over hans Beslutning dybere. Bernenstein trak paa Skuldrene og sendte mig et haabløst Blik.

Rudolf lo sagte.

„I kan ikke tilgive mig, at jeg ikke er saa stor en Keltring, hvad?“

Naa, jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare, men trak min Arm ud af hans og greb hans Haand. Han trykkede min til Gengæld.

„Der har vi den gamle Fritz!“ sagde han og strakte ogsaa en Haand ud mod Bernenstein, der tøvede lidt, inden han gav ham sin. „Nu skal du høre Planen,“ sagde Rudolf. „Bernenstein og jeg rider straks til Jægerhytten, ja, det skal være nu, Strelsau skal vide det. Jeg rider lige gennem Folkemængden og viser mig for dem, der vil se mig, og lader det blive almindelig bekendt, hvor jeg tager hen. Vi kommer der saa i Morgen tidlig, inden det bliver lyst. Du véd, hvad vi finder der. Dér træffer vi ogsaa Sapt,

og han hjælper os saa med den sidste Del af vor Plan. — Men hvad er det? Hvad er der nu paa Færde?”

Vi hørte pludselig høje Raab fra de mange Mennesker, der endnu ikke havde kunnet bekvemme sig til at forlade Slotspladsen. Jeg løb hen t'l Vinduet og lukkede det op. Jeg kunde se, at der et Stykke borte var livlig Bevægelse, og i samme Øjeblik hørte jeg en velkendt Stemme, der raabte:

„Saa skrup da af, I Asener!”

Jeg vendte mig om, helt ophidset.

„Det er Sapt,” raabte jeg. „Han rider gennem Mængden som en gal, og James er i Hælene paa ham.”

„Hvad kan der dog være sket? Hvorfor har de begge forladt Jægerhytten?” udbrød Bernenstein.

Dronningen rejste sig forskrækket op, og idet hun rejste sig, tog hun Rudolf under Armen.

Endelig blev Døren slaaet op, og en Tjener meldte Connetablen af Zenda.

Sapt var overstænket og tilstøvet, og James, der kom lige bag efter, var ikke finere at se til. De havde tydeligt nok redet haardt til, og de pustede endnu. Sapt bukkede let for Dronningen og gik lige hen til Rudolf.

„Er han død?” spurgte han.

„Ja, Rupert er død,” svarede Mr. Rassendyll. „Jeg dræbte ham.”

„Og Brevet?”

„Det brændte jeg.”

„Og Rischenheim?”

Her tog Dronningen Ordet.

„Grevnen af Luzau-Rischenheim vil hverken sige noget eller foretage sig noget imod mig,” sagde hun.

Sapts Øjenbryn gik lidt til Vejrs.

„Naa, og saa Bauer?”

„Ham har vi ikke endnu,” svarede jeg.

„Hm! Saa er der altsaa kun Bauer tilbage,” sagde Connetablen synlig lettet. Saa faldt hans Blik paa Rudolf og Bernenstein. Han strakte Haanden ud og pegede paa deres Ridestøvler.

„Hvorhen saa sent paa Dagen?” spurgte han.

„Først til Jægerhytten for at træffe Connetablen af Zenda, og derfra rider jeg alene til Grænsen,” sagde Mr. Rassendyll.

„En Ting ad Gangen. Grænsen kan vente lidt. Hvorfor ønsker Deres Majestæt at træffe mig?”

„Jeg ønsker at klare den saaledes, at jeg ikke mere er eders Majestæt.”

Sapt satte sig ned og tog sine Handsker af.

„Lad mig høre, hvad der er sket i Strelsau i Dag,“ sagde han.

Vi gav ham skyndsomst en kortfattet Beretning. Han hørte efter uden at røbe nogen som helst Sindsbevægelse. Kun én Gang saa' jeg, at hans Øjne lyste; det var, da jeg beskrev, hvorledes hele Byen havde givet Rudolf kongelig Hyldest, og hvorledes Dronningen havde modtaget ham for alles Øjne.

Sapt sagde ikke noget, men saa' ud, som om han ogsaa havde noget at fortælle. Han syntes at sammenholde det, vi havde fortalt ham, med noget, han vidste, men som var ukendt for os.

Da Beretningen var afgivet, henvendte Rudolf sig til Sapt og James.

„Og eders Hemmelighed — er den stadig godt bevaret?“

„Ja, udmærket,“ svarede Sapt.

„Der er ingen, der har set, hvad I vogtede?“

„Nej, og der er ingen, der véd, at Kongen er død,“ svarede Sapt.

„Hvorfor kommer du saa her?“

„Af samme Grund, som Deres Majestæt vilde ud til Jægerhytten: For at vi kan tale sammen.“

„Ja, men Jægerhytten, hvem passer paa den?“

„Den passer sig selv.“

Der laa tydelig nok en ny Hemmelighed bag ved de korte, barske Ord. Jeg kunde ikke udholde Spændingen, men fo'r op og sagde:

„Hvad er der i Vejen? Fortæl dog, Connetabel.“

Han saa' først paa mig, og derpaa paa Mr. Rassendyll.

„Jeg kunde lide først at høre din Plan,“ sagde han til Rudolf.

„Hvordan tænker du dig at kunne forklare din Tilstedeværelse her i Staden i Dag, naar Kongen har ligget dræbt ude i Jægerhytten siden i Aftes?“

Bernenstein og jeg gik nærmere, da Rudolf begyndte at tale. Sapt blev siddende roligt tilbagelænet i Lænestolen, og Dronningen havde ogsaa taget Plads igen. Hun syntes ikke at høre efter, hvad vi talte om, og jeg tror, at hun stadig var optaget af sin egen Sjælekamp.

„Om en Time maa jeg være borte herfra,“ begyndte Rudolf.

„Ja, det kan jo meget let lade sig arrangere,“ bemærkede Sapt.

„Hør, Sapt, vær nu lidt medgørlig,“ sagde Mr. Rassendyll med et Smil. „I Morgen tidlig er vi, du og jeg —“

„Naa, jeg er med?“

„Ja, du, Bernenstein og jeg er saa ved Jægerhytten.“

„Det behøver ikke at være umuligt, skønt jeg har redet nok i Dag.“

Rudolf saa skarpt paa Sapt.

„Forstaar du mig,“ sagde han, „Kongen kommer tidlig om Morgen til Jægerhytten.“

„Jeg er med, Deres Majestæt.“

„Naa, og hvad sker der dør? Dræber han sig selv ved et Vaadeskud?“

„Man har hørt saa galt før.“

„Eller bliver han skudt af en Snigmorder?“

„Desværre er den bedste af den Slags jo nu gjort ubrugelig.“

„Eller mener du, det er bedre, at Herbert skyder ham?“

„Hvad behager? Skal vi gøre den stakkels Herbert til Morder?“

„Nej, nej! Det er et Vaadeskud, og i sin Fortvivelse dræber han derpaa sig selv.“

„Ja, det lyder jo meget nydeligt. Men Lægerne har deres egen Opfattelse af, hvornaar et Menneske er bleven skudt.“

„Kære Connetabel, Lægerne har ikke blot Meninger, men ogsaa Hænder. Fylder man de sidste, raader man for de første.“

„Jeg mener, at begge Planer er gode,“ sagde Sapt. „Men hvis vi nu bestemmer os for den sidste, hvad saa?“

„Saa flyver i Morgen Eftermiddag den Efterretning ud over Ruritanien, ja, ud over hele Europa, at Kongen, hvis Liv i Dag blev bevaret paa en vidunderlig Maade —“

„Ja, Gudskelov!“ afbrød Sapt, og Bernenstein lo.

„— har lidt en sørgelig Død. Og imidlertid sidder jeg i god Behold langt herfra.“

„Naa, saa det gør du?“

„Ja, vist saa. Og i Morgen Eftermiddag drager du og Bernenstein til Strelsau med Kongens Lig.“ Han standsede et Øjeblik og tilføjede saa: „I maa barbere ham. Og hvis Lægerne snakker om, hvor længe han har været død, saa husk, at deres Hænder kan fyldes.“

Sapt sad tavs. Det var tydeligt nok, at han tænkte over Planen. Den var jo risikabel, men Heldet havde gjort Rudolf dristig, og han selv havde set, hvor let man undgaar Mistanke, naar man tager Sagen tilstrækkelig overlegent.

„Naa, hvad siger du saa?“ spurgte Mr. Rassendyll. Jeg lagde Mærke til, at han slet ikke omtalte, hvad han og Dronningen havde besluttet at gøre senere.

Sapt rynkede Panden. Jeg saa' ham sende James et hastigt Sideblik, og han fik et umærkeligt Smil til Svar.

„Det er selvfølgelig farligt,“ fortsatte Rudolf. „Men jeg tror, at naar de ser Kongens Lig —“

„Ja, men det er netop Sagen,“ afbrød Sapt. „De kan ikke faa Kongens Lig at se.“

Rudolf saa' lidt overrasket paa ham, men fortsatte saa i en sagte Tone, for at Dronningen ikke skulde høre ham:

„I maa faa det balsameret. Kom med det i lukket Kiste. Det er jo nok, naar nogle enkelte ser Ansigtet.“

Sapt rejste sig og stod nu foran Mr. Rassendyll.

„Planen er saamænd rigtig god, men den brister paa et Punkt,“ sagde han, og hans Stemme lød mere hæst end ellers. „*Der er ikke mere noget Lig.*“

Selv Mr. Rassendyll tabte Fatningen. Han fo'r frem og greb Saps Arm.

„Ikke noget Lig? Hvad mener du?“ udbrød han.

Sapt saa' igen hen til James og begyndte saa ganske mekanisk, som om han gentog en Lektie, han havde lært:

„Den stakkels Herbert var saa ubetænksom at glemme et brændende Lys der, hvor Olien og Brændet opbevaredes. Ved Sekstiden i Eftermiddags lagde James og jeg os for at tage en Middagslur. Klokken syv kom James hen til mig og vækkede mig. Stuen var fuld af Røg, og Huset stod i Flammer. Jeg fo'r op fra mit Leje og saa' at Ilden havde grebet stærkt om sig. Det var haabløst at forsøge paa at slukke, og vi havde kun én Tanke —“ Han standsede pludselig og saa' hen paa James.

„Vi havde kun én Tanke: at frelse vor Ledsager,“ sagde James alvorligt.

„Kun én Tanke: at frelse vor Ledsager. Vi styrtede hen til det Værelse, hvor han var. Jeg rev Døren op og forsøgte at trænge derind. Det vilde have været den visse Død. Vi maatte skyndsomst se til at redde os selv og kom da ogsaa ud i det fri. Hele Bygningen var et mægtigt Baal, og vi kunde ikke gøre andet end se til, medens Flammerne i Løbet af ganske kort Tid forvandlede alt til Aske. Vi indsaa, at alle indenfor maatte være døde, men hvad skulde vi gøre? James ilede bort for at tilkalde Hjælp. Han traf paa en Flok Kulsviere, og de fulgte med ham. Nu var Flammerne helt udslukkede, og i Forening nærmede vi os til de forkullede Rester. Alt var blevet til Aske. Men —“ her sænkede han Stemmen — „vi fandt noget, der syntes at have været Hunden Boris, og inde i et andet Værelse laa et forkullet Lig, hvis sammensmeltede Jægerhorn fortalte os, at det maatte være den stakkels Herbert, der her havde fundet Døden. Og saa var der Resterne af ét Lig til, men det var helt ukendeligt.

Vi saa' det, og Kulsvierne saa' det. I det samme kom der nogle Bønder til, som havde set Flammeskæret. Men ingen kunde sige, hvem det Lig var, kun James og jeg vidste det. Vi steg saa til Hest og red hertil for at give Kongen Besked."

Sapt var færdig med sin Lektie eller Beretning. Der lød en Hulken fra Dronningen, og hun holdt Hænderne op for Ansigtet. Bernenstein og jeg var lige forbavsede over denne besynderlige Historie, og vi stod og stirrede dumt paa Sapt, da det ikke stod os helt klart, om det var Spøg eller Alvor. Jeg greb Saps Arm og spurgte:

„Hvis Lig var det, Connetabel?"

Han saa' alvorligt paa mig, og uden at blinke svarede han:

„Det var Liget af en Mr. Rassendyll, en af Kongens Venner. Sammen med sin Tjener afventede han hans Majestæts Tilbagekomst fra Strelsau. Tjeneren fulgte mig hertil, og han er nu parat til at rejse til England for at overbringe den sørgelige Meddelelse til Mr. Rassendylls Slægt."

Dronningen havde først set paa Sapt som for at bede ham løse Gaaden, men næppe var han begyndt at tale, før hun begreb hans Plan. Rudolf Rassendyll var død, og hans Legeme brændt til Aske, medens Kongen var i Live og sund og frisk sad paa sin Trone i Strelsau. Sapt var bleven smittet af James' Indskydelse og havde nu ført det ud i Handling, som Tjeneren havde udviklet for ham derude i Jægerhytten, medens de sad og forsøgte at faa Tiden til at gaa.

Pludselig lød det klart og kort fra Mr. Rassendyll:

„Det er jo Løgn alt sammen."

Og hans Læber krusedes af et haanligt Smil.

„Det er ikke Løgn, at Jægerhytten er brændt, og at et halvt Hundrede Bønder véd det. Og der er ingen, der kan sige, at det er Kongens Lig. Resten er Løgn, det indrømmer jeg. Men jeg synes, den Sandhed, der er i det, er tilstrækkelig."

De to Mænd stod over for hinanden og saa' trodsigt paa hinanden. Rudolf forstod Meningen med Saps og hans Ledsagers dristige Spil. Nu var det umuligt at bringe Kongens Lig til Strelsau, og det syntes lige saa umuligt at erklære, at den Mand, der var brændt inde i Jægerhytten, var Kongen. Sapt var bleven inspireret af det samme Syn som vi og havde grebet Sagen an uden ængstelig Tilbageholdenhed. Men da jeg nu saa', hvorledes Rudolf saa' paa ham, fik jeg det Indtryk, at de vilde gaa bort fra Dronningen for at kæmpe paa Liv og Død. Det lykkedes imidlertid Rudolf at beherske sig.

„I er alle sammen opsatte paa at gøre mig til en Skurk," sagde

han kaldt. „Fritz og Bernenstein tilskynder mig, og du, Sapt, prøver paa at tvinge mig. Og det lader til, at James er med i Sammensværgelsen!“

„Det var mig, der foreslog det,“ sagde James.

„Ja, det tænkte jeg nok, I er med alle sammen. Men jeg lader mig nu ikke tvinge, og jeg indser, at der er kun én Vej ud af alt dette. Og den følger jeg.“

Der var ingen af os, der talte. Vi ventede, indtil det maatte behage ham at fortsætte.

„Jeg behøver ikke at sige noget om Dronningens Brev og vil heller ikke sige noget,“ fortsatte han. „Men jeg vil fortælle dem, at jeg er Rudolf Rassendyll og ikke Kongen, men at jeg spillede Konge for at tjene Dronningen og straffe Rupert af Hentzau. Det er tilstrækkeligt, og dermed kommer jeg ud af det Net, hvori Sapt vil fange mig.“

Han talte roligt og bestemt, men da jeg saa' op, blev jeg overrasket ved at se, at hans Ansigt var fortrukket, og at Sveden perlede paa hans Pande. Med ét forstod jeg, hvilken pludselig og frygtelig Kamp, han havde udkæmpet, og hvor Fristelsen havde pint ham, inden han vandt Sejr. Jeg gik hen og trykkede hans Haand, og han lod til at føle det som en Lindring.

„Sapt, Sapt,“ sagde han. „Hvad havde du ikke nær faaet mig til?“

Sapt gik slet ikke ind paa hans Sindsstemning. Han gik et Par Gange heftigt op og ned og standsede nu foran Rudolf, idet han pegede hen paa Dronningen.

„Faaet dig til!“ udbrød han. „Hvordan er det, du vil bære dig ad overfor Dronningen, hvem vi alle tjener? Hvad vil din Beretning gavne hende? Har jeg ikke hørt, hvorledes hun i hele Strelsaus Paasyn hilste dig som sin Ægtefælle og sin elskede? Vil de maaske tro, at hun ikke kendte sin Mand? Og hvordan gaar det til, at Mr. Rassendyll i Timevis er sammen med Dronningen hos Fritz v. Tarlenheim, medens deres Konge er ude i Jægerhytten? Nu er der allerede død en Konge og to Menesker til, for at der ikke skal blive sagt et ondt Ord om hende. Og saa vil du selv være den, der faar alle til at snakke og pege Fingre ad hende.“

Rudolf svarede ikke, men da Sapt første Gang nævnede Dronningen, var hun kommen nærmere og havde lagt Haanden paa Armen af hendes Stol. Hun lagde sin Arm paa hans, og der blev den. Men jeg saa', at Rudolf var meget bleg.

„Og tænk saa paa dine Venner,“ blev Sapt ved. „Vi har staaet ved din Side lige saa vel som ved Dronningens, det véd Gud, vi

har, baade Fritz, Bernenstein og jeg. Hvis nu Sandheden skal frem, hvem vil saa mene, at vi var trofaste overfor Kongen, eller at vi ikke vidste Besked. Folk vil jo sige sig selv, at vi var med-skyldige i at føre ham bag Lyset, ja, maaske i hans Mord. Rudolf Rassendyll! Jeg beder Gud fri mig fra en Samvittighed, der ikke tillader mig at være sand overfor den Kvinde, jeg elsker, eller overfor de Venner, der elsker mig!”

Jeg har aldrig set den gamle Fyr saa bevæget, og han rev baade mig og Bernenstein med sig. Hans indtrængende Ord var for os som de soleklareste Grunde. Desuden var det jo ogsaa rigtigt nok, hvad han sagde om den Fare, Dronningen vilde blive udsat for.

Saa kom der pludselig en Forandring over Sapt. Han greb Rudolfs Haand og talte igen, men hans Stemme lød helt anderledes, og han kæmpede med sin Bevægelse.

„Du maa ikke sige nej, min Dreng. Her er den skønneste Kvinde i Verden, og hun længes blot efter dig. Her er Jordens dejligste Rige, og det længes blot efter sin virkelige Konge. Og du ser her de bedste Venner, ja, de allerbedste Venner, nogen Mand har haft, og de længes blot efter at kalde dig deres Herre. Jeg kender ikke noget til din Samvittighed, men det véd jeg: Kongen er død, og hans Plads staar tom. Jeg indser ikke, hvorfor den almægtige Gud har sendt dig hertil, naar det ikke var for at indtage den Plads. Sig nu ja, min Dreng, for vor Kærligheds og hendes Æres Skyld. Saa længe *han* levede, vilde jeg før have dræbt dig end tilladt dig at tage hans Plads. Men nu er han død. Derfor — for vor Kærligheds og hendes Æres Skyld, min Dreng!”

Jeg véd ikke, hvilke Tanker der gik gennem Mr. Rassendylls Sjæl. Hans Ansigt var alvorligt, og efter Saps Ord blev han længe staaende ubevægelig. Saa bøjede han langsomt Hovedet og saa’ Dronningen ind i Øjnene, og hun saa’ ogsaa paa ham. Pludselig skød Haabet op i hende, hun blev henrevet af Kærlighed til ham og Stolthed over den Plads, der blev ham tilbudt, saa hun sprang op og kastede sig paa Knæ for ham, idet hun grædende udbrød:

„Ja, Rudolf, gør det for *min* Skyld!”

„Er du ogsaa imod mig, min Dronning?” spurgte han sagte og klappede blidt hendes Haar.

XX.

Sapt, Bernenstein og jeg var næsten ude af os selv den Aften. For os var det ikke mere en uundgaaelig Situation, det var allerede *un fait accompli*. Sapt gav sig i Lag med at affatte en Beretning til Bladene om Branden ude i Skoven, og deri skildredes med megen Omstændelighed, hvorledes Rudolf Rassendyll, ledsaget af sin Tjener James var kommen for at besøge Kongen, og hvorledes han, medens han ude i Skoven ventede paa Majestættens Tilbagekomst, var bleven ramt af den sørgelige Skæbne. Der var ogsaa en kort Biografi af Rudolf med yderst smigrende Omtale af hans Familie, til hvem Kongen ved Tjeneren James sendte en Haandskrivelse, der udtrykte hans dybtfølte Deltagelse.

Ved et andet Bord var Bernenstein efter Connetablens Anvisning optaget af at give en Fremstilling af Rupert af Hentzaus Forsøg paa at dræbe Kongen og det Mod, hvormed denne havde forsvaret sig. Greven, der var ivrig efter at faa Lov til at vende tilbage, havde overtalt Kongen til at træffe ham, skrev Bernenstein, da han havde erklæret, at han var i Besiddelse af et hemmeligt og yderst betydningsfuldt Statsdokument. Kongen havde med sin sædvanlige Frygtløshed ganske ene indfundet sig paa det aftalte Sted. Men da han med Foragt afslog Rupert af Hentzaus Betingelser, var denne frække Forbryder bleven ude af sig selv og havde forgrebet sig paa hans Majestæt.

Bauer skulde vi nok faa fat paa og faa ham bragt til Tavshed, og hvem vilde desuden bryde sig om, hvad en saadan Fyr sagde? Rischenheim var paa vort Parti, og den gamle Kone vilde for sin egen Skyld tie stille. Rudolf maatte være død og borte overfor sit eget Land og sit eget Folk, men Ruritaniens Konge vilde i hele Europas Øjne med Rette sidde paa sine Fædres Trone. Han maatte ganske vist vies til Dronningen, men Sapt vidste ogsaa dør en Udvej og vilde ikke høre noget om Vanskeligheden eller Risikoen ved at finde en, der vilde paatage sig den Handling.

Men Rudolf havde ikke selv sagt noget.

Sapts Ord og Dronningens bønfaldende Udraab havde grebet, men ikke overvældet ham. Han havde vaklet, men han havde ikke ladet sig overvinde. Naar han nu tav, var det ikke, fordi han overvejede, om han *kunde* gøre det, men om han *skulde* indlade sig derpaa. Han havde i sin Tid spillet Konge for at frelse Kongen, men han brød sig ikke om den Rolle, naar det skulde være til egen Fordel. Derfor var han ubevægelig, indtil Hensynet til Dronningens Rygte og Vennernes Kærlighed paavirkede hans Beslutning. Da vaklede han, men han gav ikke efter. Alligevel bar Sapt sig

ad, som om han havde samtykket, og saa' med Tilfredshed, at de Timer hurtigt forløb, i hvilke det vilde være muligt for Rudolf at slippe bort. Han skyndede ikke paa Rudolf for at faa ham til at bestemme sig. Hvorfor skulde han det? For hvert Øjeblik, der gik, blev Rudolf jo fastere indesluttet af det uundgaaelige. For hver Time, han blev kaldt Konge, blev det ham mere og mere umuligt at komme til at hedde andet for Resten af Livet.

Da Rudolf havde overgivet Dronningen til Helgas Omsorg, kom han tilbage til os.

Et Øjeblik stod han tavs. Vi sagde heller ikke noget, men Sapt sad og saa' paa ham, medens han rynkede sine Bryn og rast-løse tyggede paa Overskægget.

„Naa, min Ven?“ sagde han endelig.

Rudolf gik hen til Vinduet og syntes et Øjeblik helt at glemme os, medens han saa' ud i den tavse Nat. Nu saa' man kun nogle enkelte Nattevandrerere, og Halvmaanens svage Lys faldt hen over den tomme Plads.

„Jeg kunde have Lyst til at gaa lidt op og ned udenfor, medens jeg tænker over Sagen,“ sagde han, idet han vendte sig om imod os, og da Bernenstein sprang op for at ledsage ham, tilføjede han: „Nej, alene.“

„Ja, gør du det,“ sagde gamle Sapt og saa' hen paa Uret over Kaminen. Klokken var nu næsten to. „Giv du d'g bare Tid, min Dreng.“

Rudolf saa' paa ham og smilede.

„Jeg kan forsikre dig, at jeg ikke er din Nikkedukke, Sapt. Hvis jeg bestemmer mig for at tage bort, saa gør jeg det, ligegyldigt hvad Klokken saa er.“

„Ja, for Pokker, det véd jeg,“ sagde Sapt og lo.

Saaledes forlod han os, og nu paafulgte der en lang Time fuld af Overvejelser.

Rudolf var ikke gaaet ned ad Hovedtrappen, saa vi tænkte os, at han var tyet ned i Haven for dér at udkæmpe Kampen.

Pludselig slog Sapt i Bordet. „Jeg vender ikke om,“ sagde han. Hans Tonefald lød næsten vredt.

„Jeg heller ikke,“ sagde Bernenstein og rettede sig. „Og det gør De heller ikke, Tarlenheim?“

„Nej, jeg heller ikke,“ svarede jeg. Der blev igen et Øjebliks Tavshed.

Der blev banket paa Døren, og James traadte ind.

„Greven af Luzau-Rischenheim vil gerne tale med Kongen,“ sagde James.

„Vi venter hans Majestæt hvert Øjeblik. Bed Greven komme

ind," svarede Sapt, og da Rischenheim traadte ind, bad han ham med en Haandbevægelse om at tage Plads.

„Hvad vil De gøre? Hvad har De bestemt Dem for?“ brast det ud af Rischenheim.

„Vi bestemmer ingenting," svarede Sapt.

„Hvad har saa Mr. — hvad har Kongen bestemt?“

„Kongen bestemmer ingenting, Hr. Greve. Det er hende, der træffer Afgørelsen," og Sapt pegede op paa Maanen. „Maaske skaffer hun os en Konge i dette Øjeblik, maaske ikke. Jeg kan ikke sige Dem det. — Hvordan nu med Deres Fætter?“

„Gud tilgive ham. Jeg elskede ham," sagde Rischenheim. „Og det var der mange, der gjorde. Ikke mindst hans Tjenere.“

„For Eksempel vor Ven Bauer?“

„Ja, Bauer elskede ham. — Hvor er Bauer?“

„Han er forhaabentlig gaaet til Helvede sammen med sin elskede Herre," svarede Sapt, men han mumlede saa sagte, at Rischenheim intet hørte.

„Jeg kommer her for i enhver Henseende at stille mig til hendes Majestæt Dronningens Disposition," sagde Rischenheim.

„Ogsaa til Kongens?" spurgte Sapt.

„Til Kongens? Kongen er jo død.“

„Netop derfor siger vi *Kongen leve!*" udbrød Bernenstein.

„Hvis vi nu skulde faa en Konge —" begyndte Sapt.

Rischenheim tav et Øjeblik. Hans Ansigt var blegt, og da han talte, skælvede hans Stemme. Men hans Ord var bestemte nok.

„Jeg har givet Dronningen mit Æresord, og selv i den Henseende vil jeg tjene hende, hvis hun forlanger det.“

Ordene var næppe ude af hans Mund, før Døren gik op, og til vor Forbavselse traadte Dronningen ind. Helga var bagefter. Dronningen var iført en lang, hvid Dragt, og hendes Haar var ganske løst opbundet med et Baand. Hendes Udtryk røbede stor Sindsbevægelse, og hun gik lige hen til mig uden at ænse Rischenheim eller nogen af de andre.

„Kære Fritz, nu har jeg igen haft den Drøm. Helga fik mig til at gaa til Sengs, og da jeg var meget træt, faldt jeg til sidst i Søvn. Saa kom Drømmen. Jeg saa' ham lige saa tydeligt, som jeg nu ser dig, Fritz. De kaldte ham alle sammen Konge, ligesom de gjorde i Dag, men der var ingen, der raabte Hurra. Alle var saa rolige og saa' paa ham med bedrøvede Ansigter. Jeg kunde ikke høre, hvad de hviskede til hinanden. Jeg hørte kun, at de sagde: „Kongen," og han syntes ikke at høre det. Han laa saa stille, henstrakt paa et eller andet, der var dækket af mørke Forhæng, jeg kunde ikke se, hvad det var. Hans Ansigt var saa blegt,

og han hørte ikke, at de sagde „Kongen“. Han saa' ud, som han var død, Fritz. Hvor er han henne? Hvor har I ladet ham gaa hen?“

Hun vendte sig bort fra mig, og hendes Blik fo'r hen over de andre.

„Hvor er han? Hvorfor er I ikke hos ham?“ spurgte hun pludselig med et helt andet Tonefald. „Hvorfor er I ikke omkring ham? I burde være hans Værn imod Faren og være rede til at give eders Liv for ham. Jeg maa sige Dem, mine Herrer, De tager Dem Deres Pligter let!“

Det kan gerne være, at der ikke var megen Mening i, at hun talte saaledes til os. Det var ikke rimeligt, at han truedes af nogen Fare, og han var da endelig ikke vor Konge endnu, selv om vi meget ønskede, at han maatte blive det. Men det tænkte vi ikke paa. Vi stod skamfulde ved hendes Bebrejdelse og tog imod den som noget, vi havde fortjent.

„Han er ikke længere borte end nede i Haven,“ knurrede Sapt, der var ærgerlig over Dronningens Bebrejdelse og ikke forstod hendes Bevægelse.

„I Haven!“ udbrød hun. „Lad os straks se efter ham. Hvor kunde I lade ham gaa alene i Haven?“

„Hvad Skade skulde der ske?“ mumlede Sapt.

Hun hørte ikke hans Ord, thi hun var allerede ude af Stuen. Helga ilede efter hende, og vi fulgte alle med, Sapt bagest. Jeg hørte ham knurre, medens vi løb ned ad Trappen og gennem det store Galleri. Vi kom ned i den lille, hvide Havesalon, hvorfra man gaar ud i den afspærrede Del af Slotshaven. Der var ingen Tjenere oppe, men vi mødte Nattevagten, og Bernenstein snappede Lygten ud af Haanden paa den overraskede Mand.

Naar undtages Lygtens svage Skær, var Stuen helt mørk. Men udenfor lyste Maanen ned over de brede Græsgange, Blomsterbedene og de høje Træer. Dronningen gik hen til Vinduet. Jeg fulgte efter hende, og da jeg havde lukket Vinduet helt op, blev jeg staaende ved Siden af hende. Luften var mild, og dens Kølighed virkede yderst behageligt. Jeg saa', at Sapt stillede sig paa den anden Side af Dronningen. Min Hustru og de andre stod bag ved os og søgte at se ud over Skuldrene paa os.

Udenfor Vinduet var den brede Terrasse, og der saa' vi Rudolf Rassendyll gaa langsomt op og ned med Hænderne paa Ryggen. Han var helt belyst af Maanen og gik langs med den Række høje Træer, der begrænser Terrassens yderste Kant.

„Der er han, Deres Majestæt,“ sagde Sapt. „Der er ikke tilstødt ham noget.“

Dronningen svarede ikke. Sapt sagde ikke mere, og vi andre tav. Vi stod og iagttog ham, medens han søgte at klare det store Spørgsmaal, og det er vel sjældent, at et større er blevet stillet til et Menneske, født i almindelige Forhold. Maanens Sk'n gav hans sunde Hudfarve et graat Skær, og hans Træk saa usædvanlig skarpe ud, som de der tegnede sig mod en Baggrund af sort Løv.

Jeg hørte Dronningens hurtige Aandedrag, men ellers var der ikke en Lyd. Lygtens Skær var saa svagt, at det ikke kunde vække Mr. Rassendylls Opmærksomhed, og han anede ikke vor Nærværelse, medens han den Nat kæmpede med Skæbnen. Han saa' op til Maanen, men derpaa faldt hans Blik paa Jorden foran ham. I næste Øjeblik gav han et Kast med Hovedet som en Mand, der har afgjort en Sag, som har forvirret ham. I samme Nu forstod vi alle, at nu var Spørgsmaalet bleven besvaret. Nu var han enten Konge eller Flygtning. Vi følte alle en nervøs Skælven. Til sidst kunde vi ikke mere udholde Spændingen. Sapt saa' først paa Dronningen og derpaa hen til mig, hvorpaa han aabnede Døren og gik ud. Dronningen svarede ikke hans Blik, det lod ikke til, hun havde mærket, at han bevægede sig. Hendes Blik var stadig rettet mod Mr. Rassendyll, og hendes Tanker gjaldt ham, thi det var hendes Lykke, han holdt i sine Hænder, og det var den, der blev afgjort, da han standsede sin Gang. Gruset knirkede under Sapts Fødder. Rudolf hørte det, og da han drejede Hovedet, saa' han Sapt og mig bag efter denne. Han smilede roligt, men flyttede sig ikke fra det Sted, hvor han stod. Da Connetablen kom hen til ham, strakte han begge Hænder ud imod denne og gav ham et dobbelt Haandtryk. Det var mig ikke muligt at tyde Afgørelsen, skønt jeg kunde se, at han havde fattet en Beslutning, der var uigenkaldelig og gav ham Fred i hans Sjæl. Hvis han vilde blive her, vilde han blive ved ad den Vej, han havde be- traadt, uden Vaklen og uden et Øjeblik at se sig tilbage, men havde han truffet den anden Bestemmelse, vilde han straks rejse sin Vej uden Betænkning eller Indvending. Dronningen stod som en Støtte, men Rischenheim gjorde en utaalmodig Bevægelse, som om det var ham umuligt at vente længere.

Sapts Stemme lød hært og skurrende.

„Naa?“ udbrød han. „Hvad bliver det saa? Fremad eller tilbage?“

Rudolf trykkede hans Haand og saa' ham ind i Øjnene. Han behøvede blot at svare med ét Ord. Dronningen greb min Arm. Hendes Kræfter syntes at svigte hende, og hun vilde være segnet om, hvis jeg ikke havde understøttet hende. I samme Øjeblik sprang der en Mand frem fra den dybe Skygge lige bag ved Mr.

Rassendyll. Bernenstein udstødte et kort, forfærdet Raab og styrtede fremad, idet han heftigt skød Dronningen til Side. Hurtigt trak han den tunge Ryttersabel, der hørte til hans Uniform som Garderkyrasser. Jeg saa' den glimte i Maanelyset, men Skæret druknede i et kortere, stærkere Glimt, og der lød et Skud. Mr. Rassendyll slap ikke Sapt, men sank langsomt ned paa Knæ. Sapt syntes at være lammet af Forfærdelse. Bernenstein udstødte igen et Raab.

„Bauer!“ raabte han. „Det var Bauer!“

I samme Øjeblik var han inde under Træerne. Snigmorderen skød igen, men ramte ikke denne Gang. Vi saa' den brede Klinge glimte over Bernensteins Hovede og hørte den fløjte gennem Luften. Den kløvede Bauers Hjerneskal, og Skurken faldt død til Jorden. Dronningens Hænder slap mig, og hun sank om i Armene paa Rischenheim. Jeg løb til og knælede ned ved Siden af Mr. Rassendyll. Han havde stadig fat i Sapts Hænder og holdt sig derved oppe. Men da han saa' mig, slap han og sank tilbage imod mig, saa hans Hoved kom til at hvile mod mit Bryst. Han bevægede Læberne, men lod ikke til at kunne tale. Kuglen var trængt ind gennem Ryggen.

Der blev Uro inde i Slottet. Skodderne blev slaaet til Side, og vi hørte, at Vinduer blev lukkede op. Vi stod ude i Maanelyset tydelige for alles Blikke. I næste Øjeblik lød der hurtige Fodtrin, og vi blev omringede af Officerer og Tjenere. Bernenstein stod ved Siden af mig, støttet til sit Sværd, Sapt havde ikke sagt et Ord, hans Ansigt var helt fortrukket af Rædsel og Sorg. Rudolfs Øjne var lukkede, og hans Hovede laa stadig ind mod mit Bryst.

„Der er en Mand, der har skudt Kongen.“ Det var al den Forklaring, jeg i Øjeblikket kunde give.

Pludselig opdagede jeg James ved Siden af mig.

„Jeg har sendt Bud efter Læger,“ sagde han. „Skal vi bære ham ind, Hr. Greve?“

Han, Sapt og jeg løftede Rudolf op og bar ham ind i den Stue, hvor vi havde staaet og iagttaget hans Kamp. Vi lagde Rudolf paa en Sofa. Udenfor hørte jeg Bernenstein sige: „Tag den Fyr op og faa ham væk herfra!“ Saa kom han ogsaa ind. Flokken fulgte efter ham, men han viste den tilbage og lukkede Døren. Der stod vi og ventede paa Lægerne. Dronningen gik hen til Sofaen.

„Rudolf, Rudolf!“ hviskede hun ganske sagte.

Han aabnede Øjnene og smilede svagt. Hun kastede sig paa Knæ og kyssede hans Haand.

Nu kom Doktoren, og Sapt og jeg hjalp ham ved Undersøgel-

sen. Dronningen var bleven ført bort, og Undersøgelsen stod ikke længe paa. Saa bar vi Rudolf ind i en Seng, den nærmeste var tilfældigvis i Bernensteins Værelse. Der lagde vi ham, og der blev gjort alt, hvad der kunde gøres for ham. Vi havde endnu ikke rettet noget Spørgsmaal til Lægen, og han havde heller ikke sagt noget. Vi behøvede heller ikke at spørge, vi havde før set Mænd dø, og et Blik paa Rudolfs Ansigt sagde os tilstrækkeligt. Nu kom der et Par Læger til, det var de mest berømte i Strelsau. Men her formaaede deres Dygtighed intet. De tre Herrer gik hen i et Hjørne af Stuen og talte sammen et Øjeblik. James løftede sin Herres Hoved op og gav ham lidt at drikke. Rudolf drak det med Besvær. Saa saa' jeg ham gøre et Forsøg paa at trykke James' Haand, thi den trofaste Tjeners Ansigt var præget af den dybeste Sorg.

Jeg gik hen til Lægerne. „Naa, mine Herrer?“

De saa' paa hverandre, og den fornemste af dem sagde alvorligt:

„Hans Majestæt har maaske en Time tilbage, Hr. Greve. Skal der ikke sendes Bud efter en Præst?“

Jeg gik tilbage til Rudolf Rassendyll, der saa' spørgende paa mig. Han var en *Mand*, og det vilde have været taabeligt at skjule noget for ham. Jeg bøjede mig derfor ned over ham og sagde:

„De mener en Time endnu, Rudolf.“

Han gjorde en Bevægelse, men om det var af Smerte eller som en Slags Protest, véd jeg ikke. Saa talte han, meget langsomt og med stor Vanskelighed.

„Saa kan de gaa,“ sagde han, og da jeg talte om en Præst, ry-stede han paa Hovedet.

Jeg gik tilbage til Lægerne og spurgte dem, om der var mere, de kunde gøre. De sagde nej, men jeg kunde ikke faa dem bort. De to gik ind i det tilstødende Værelse, medens den tredje satte sig ved et Bord et Stykke borte fra Sengen. Rudolf havde igen lukket Øjnene, og gamle Sapt, der ikke havde sagt et Ord, siden Skuddet blev affyret, vendte sit forpinte Ansigt om imod mig.

„Det er vel bedst, vi henter hende ind,“ hviskede han hæst. Jeg nikkede.

Sapt gik, medens jeg blev siddende ved Rudolfs Seng. Ber-nenstein kom hen og bøjede sig ned over ham, medens han ærbø-digt kyssede hans Haand. Den unge Mand, der havde været saa kæk under de foregaaende Dages rystende Begivenheder, var nu helt ude af sig selv, og Taarerne strømmede ned ad hans Kinder. Jeg følte mig lige saa elendig, men jeg vilde ikke give efter overfor Mr. Rassendyll. Denne smilede til Bernenstein og saa' der-efter op paa mig.

„Kommer hun, Fritz?“

„Ja, Deres Majestæt, nu kommer hun.“

Dronningen kom, roligt og værdigt. Vi trak os alle tilbage fra Sengen, og hun knælede ned og greb hans Haand. Den rørte sig, og hun slap den. Da hun mærkede, hvad han vilde, tog hun selv om hans Haand og lagde den op paa sit Hovede, medens hun bøjede Ansigtet ned mod Sengen. Hans Haand gled for sidste Gang over hendes skønne Haar. Saa rejste hun sig op, lagde sin Arm om hans Skulder og kyssede hans Mund. Hun blev ved at holde sit Ansigt tæt ind imod hans, og han syntes at tale til hende, men selv om vi havde anstrengt os, vilde det have været umuligt for os at høre et Ord. Saaledes gik der nogle Minutter.

Nu kom Lægen hen til Sengen og følte Rudolfs Puls, hvorpaa han med fast tillukket Mund gik tilbage til sin Plads. Vi gik nærmere, thi vi vidste, at nu vilde han snart forlade os. Med ét var det, som om hans Styrke vendte tilbage. Han rejste sig halvt op, og hans Stemme lød klart:

„Vorherre afgjorde Sagen,“ sagde han. „Jeg har altid søgt at gøre det rette. Sapt, Bernenstein og du, kære Fritz, giv mig eders Haand. Nej, ikke noget Haandkys, nu skal det være forbi.“

Vi trykkede hans Haand, som han bad os. Saa tog han Dronningens Haand, og da hun igen vidste, hvad han vilde, førte hun den op til hans Mund.

„I Livet som i Døden: min søde Dronning,“ mumlede han. Saaledes sov han ind.

XXI.

Det er unødvendigt at dvæle længe ved det, der fulgte efter Mr. Rassendylls Død, og jeg vil ogsaa helst være fri derfor. De Planer, vi havde lagt for at sikre ham Tronen, kom til god Nytte ved hans Død. Bauers Læber var for bestandig lukkede, og Madam Holf var alt for betaget og forfærdet til blot saa meget som at antyde et Glimt af Mistanke. Rischenheim holdt sig til det Løfte, han havde givet Dronningen. Jægerhyttens Askebunker gemte godt paa deres Hemmelighed, og der var ingen, der nærede nogen som helst Mistanke, da det forkullede Lig, der blev udgivet for at være Rudolf Rassendyll, i Stilhed blev begravet paa Zenda Kirkegaard ikke langt fra Herberts. Thi vi havde straks opgivet enhver Tanke om at føre Kongens Lig til Strelsau og ombytte det med Rudolfs. Vanskelighederne derved vilde være næsten uover-

vindelige, og i Hjertet nærede vi heller ikke noget Ønske om at besejre dem.

Rudolf Rassendyll var død som Konge, hvorfor saa ikke lade ham blive begravet som Konge? Det var som Konge, han laa Lig paa sit Slot, medens Verden opskræmmedes ved Efterretningen om, at han var bleven dræbt af en af Ruperts medsammensvorne. Vor Opgave var bleven let, men Prisen havde været høj. Der var dem, der vilde have tvivlet paa den levende Konge, men der var ingen, der nærede nogen Mistanke til den døde.

Fra Morgen til Aften blev Folk ved at gaa igennem den store Sal. Der laa Rudolf Rassendyll paa en prægtig Katafalk, prydet med Kronen og Kongeflaget. De højeste Officerer holdt Vagt omkring ham, og i Domkirken læste Ærkebiskoppen en Messe for hans Sjæl. Saaledes havde han ligget i tre Dage. Nu var det henimod Aften den tredie Dag, og næste Formiddag skulde han bisættes. Der var i Salen en lille Balkon, hvorfra man kunde se ned paa Katafalken, og der stod jeg den Aften sammen med Dronning Flavia. Vi var alene, og neden for os saa' vi den døde Mands rolige Ansigt. Han var iført den hvide Uniform, i hvilken han var bleven kronet, og den røde Roses Ordensbaand laa hen over hans Bryst. I Haanden holdt han en virkelig rød Rose, og Dronning Flavia havde selv lagt den der, for at han ikke engang i Døden skulde undvære det gamle Tegn paa hendes Kærlighed. Vi saa' paa den Pragt, der var udfoldet omkring ham, og paa den lange Række af Mennesker, der endnu vedblev at komme for at nedlægge en Krans eller kaste et sidste Blik paa hans Ansigt. Jeg saa' en ung Pige, der kom ind og længe knælede ved Baarens Fod. Hun rejste sig op og gik hulkende bort efter at have lagt en lille Blomsterkrans paa Gulvet. Det var Rosa Holf. Jeg saa' mange Kvinder gaa grædende bort, og Mændene bed sig i Læben, medens de gik forbi. Ogsaa Rischenheim kom, han var bleg og fortumlet.

Medens Strømmen saaledes ustandselig gled forbi, stod Sapt stiv som en Støtte ved Kistens Hovedende. Han saa' lige frem for sig, og han gjorde ikke saa meget som en Bevægelse, medens Dagens Timer gik til Ende.

Vi hørte den fjerne Summen af Stemmer, og Dronningen lagde sin Haand paa min Arm.

„Der er Drømmen, Fritz,“ sagde hun. „Hør! de taler om Kongen, de taler sagte og bedrøvet, men de kalder ham Kongen. Det var det, jeg saa' i Drømmen. Og han hverken hører eller ænsrer det. Nej, han hører ikke engang, at jeg kalder ham *min Konge*.“

Jeg fik pludselig en Indskydelse.

„Hvad havde han bestemt? Vilde han være Konge?“

Hun fo'r sammen.

„Det sagde han ikke. Og jeg tænkte ikke derpaa, medens han talte til mig.“

„Hvad talte han da om, Deres Majestæt?“

„Kun om sin Kærlighed. Ikke om andet, Fritz,“ svarede hun.

„Og det var endda den, der voldte hans Død!“

Den Aften tog James Afsked med sin døde Herre og os. Han skulde mundtlig — thi vi turde ikke betro noget til Papiret — overbringe den sande Beretning om Kongen af Ruritanien og Mr. Rassendyll. Under Løfte om Tavshed skulde alt meddeles til Rudolfs Broder, Jarlen af Burlesdon, og den Dag i Dag er han den eneste, der foruden os kender Historien.

Da James havde udrettet sit Ærinde, kom han tilbage for at træde i Dronningens Tjeneste, og der er han endnu.

Med stor Højtidelighed blev Rudolf bisat i Krypten under Domkirkens Højkor, og dér hviler han mellem Ruritaniens tidligere Fyrster og Konger. Jeg mener, at hvis der findes nogen Bevidsthed blandt de døde dernede eller noget Kendskab til den Verden, de har forladt, vil de være stolte af at kalde ham en af deres. Der er rejst et prægtigt Monument til Minde om ham, og jeg gaar ofte derhen og genoplever i Tanken alt, hvad der skete, baade da han første og anden Gang kom til Ruritanien. Thi jeg sørger over ham, som en Mand sørger over sin Herre og elskede Ven, og jeg skulde aldrig have ønsket noget højere end at have faaet Lov til at tjene ham alle mine Dage.

Tiden virker paa os alle. Ungdommens brusende Strøm efterfølges af Manddommens glidende Flod. Nu er Sapt en meget gammel Mand, og mine Sønner er snart voksne og kan som Mænd træde i Dronning Flavias Tjeneste. Alligevel staar Mindet om Rudolf Rassendyll lige saa klart for mig som den Dag, han døde, og ofte ser jeg i Tanken Rupert af Hentzaus Død. Maaske kommer hele Beretningen frem en Gang, og Menneskene kan da selv dømme om Sagen.

Men mig forekommer det nu, at alt endte godt. Man maa ikke misforstaa mig, jeg sørger endnu over Rudolfs Død. Men vi frelst Dronningens Ære, og for Rudolf selv kom det skæbnesvangre Skud som en Befrielse fra et Valg, der var alt for svært. Den Dag i Dag er jeg uvidende om, hvilken Bestemmelse han havde taget, og jeg kan ikke sige, hvad han burde have bestemt sig for. Men han havde truffet sit Valg, thi hans Ansigt var roligt og klart.

Naa, nu har jeg tænkt saa meget paa ham, saa jeg vil gaa hen og staa foran hans Monument, og jeg vil tage min yngste Søn, en lille ti Aars Fyr, med mig. Jeg vil tage ham med og fortælle ham det, jeg kan fortælle om den tapre Kong Rudolf, hvorledes han kæmpede og elskede, og hvor højt han satte Dronningens og sin egen Ære over alt i Verden. Den Slags Ting er Drengen ikke for ung til at forstaa.

Og medens vi staar dør, vil jeg paa hans Modersmaal — thi Drengen foretrækker sit Legetøj fremfor latinske Lektier — gengive den Indskrift, som Dronningen selv forfattede, og som hun befalede skulde staa over den Grav, der rummede hendes Liv:

„Til Rudolf, som indtil for nylig herskede i denne Stad, og som i al Evighed hersker i Dronning Flavias Hjerte.“

Jeg forklarede ham Meningen, og med sin barnlige Stemme stavede han de svære Ord. Første Gang snublede han over dem, men anden Gang gik det godt, og der var en vis Ærefrygt i hans friske, klare Stemme, da han læste det hele for mig:

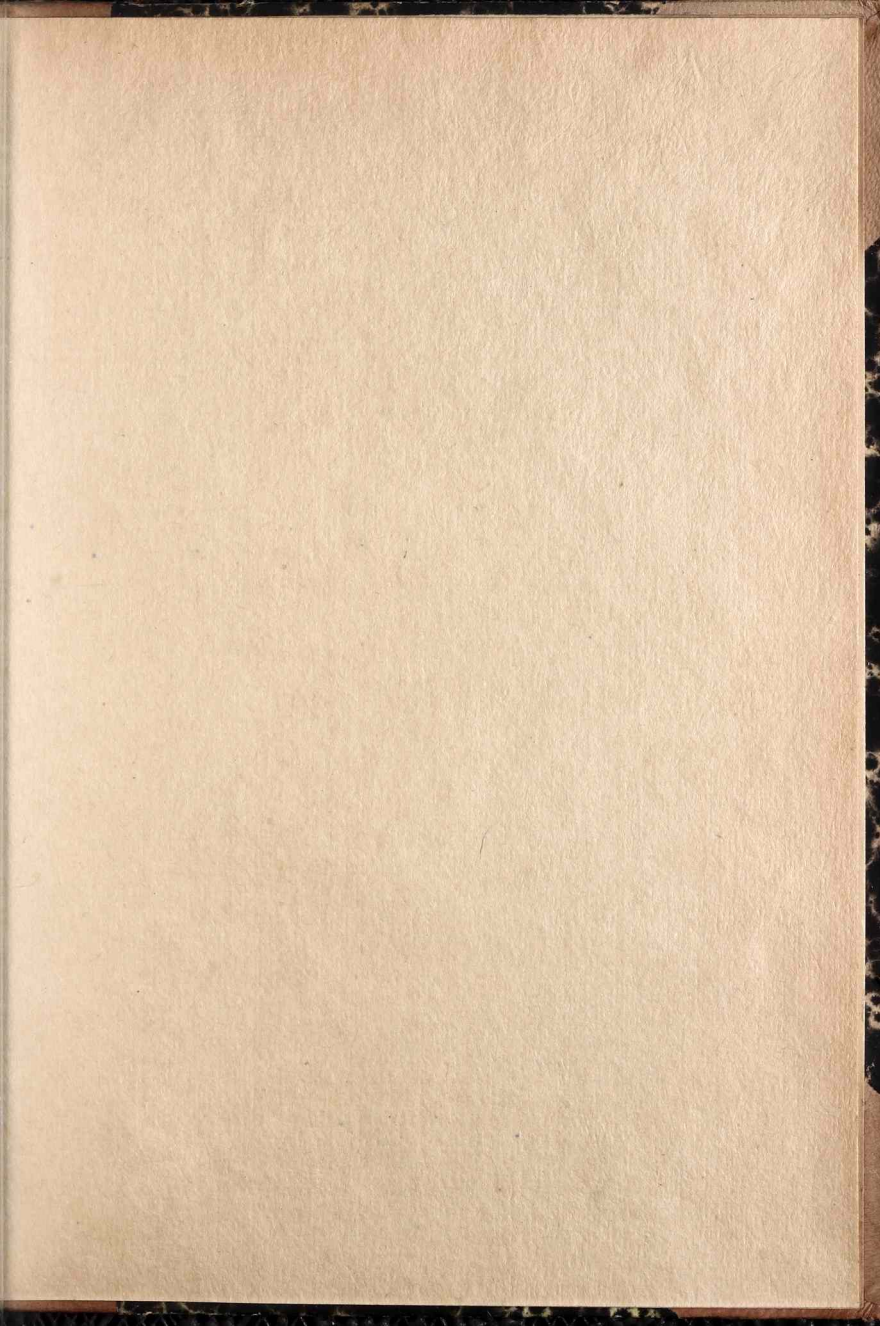
RUDOLFO

*Qui in hac civitate nuper regnavit
In corde ipsius in æternum regnat*
FLAVIA REGINA

Jeg mærkede, at hans Haand skælvede i min, og han saa' op paa mig.

„Gud bevare Dronningen, Fader!“ sagde han.

MARTIN'S FORLAG · KØBENHAVN

EKSPEDITION I KRISTIANIA: PETER AAS & CO.

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE (Et nyt Bind hver Maaned):

1. Bind, Alexandre Dumas fils: KAMELIADAMEN. 5. Oplag.
4. Bind, Alphonse Daudet: SAPPHO. 5. Oplag.
5. Bind, Anthony Hope: FANGEN PAA ZENDA. 2. Oplag.
8. Bind, Max Pemberton: SPIONEN FRA KRONSTADT. 2. Oplag.
9. Bind, Edmond About: KAPTAJN BITTERLINS ÆRGRELSER.
11. Bind, Ernst v. Wolzogen: DET TREDJE KØN.
12. Bind, Jerome K. Jerome: TRE MAND I EN BAAD.
13. Bind, Gustave Flaubert: FRU BOVARY. 2. Oplag.
14. Bind, Ivan Turgénjev: FORAARSBØLGER.
15. Bind, George Eliot: SILAS MARNER.
16. Bind, Lermontoff: VOR TIDS HELT.
17. Bind, Oliver Goldsmith: PRÆSTEN FRA WAKEFIELD.
18. Bind, Stepniak: EN NIHILIST.
19. Bind, Paul Bourget: ET KVINDEHJERTE.
20. Bind, Ivan Turgénjev: EN ADELIG REDE.
21. Bind, Grant Allen: HVAD I KØDET ER BAARET.
22. Bind, Wilh. Hegeler: NELLYS MILLIONER.
23. Bind, Gustave Droz: HUN OG HAN — INTIME.
24. Bind, Ric. Henry Savage: MIN OFFICIELLE HUSTRU.
25. Bind, Fedor Dostojewski: EN HANREJ.
26. Bind, Ivan Turgénjev: RØG.
27. Bind, Rider Haggard: TESTAMENTET.
28. Bind, H. de Balzac: KVINDEN PAA TREDIVE AAR.
29. Bind, Baronesse Orczy: DEN RØDE PIMPERNEL.
30. Bind, Rudolph Stratz: STAKKELS THEA.
31. Bind, Nathaniel Hawthorne: DET FLAMMENDE BOGSTAV.
32. Bind, Paul Bourget: DEN BLAA HERTUGINDE.
33. Bind, Edw. Christianson: MED DEN STÆRKERES RET —
34. Bind, Anthony Hope: RUPERT AF HENTZAU.

MARTIN'S STANDARD UDGAVE (Et nyt Bind à 50 Øre hver Maaned):

1. Bind, August Strindberg: SKÆRGAARDSFOLK. 2. Oplag.
2. Bind, Leo Tolstoy: KREUTZER-SONATEN. 2. Oplag.
4. Bind, H. de Balzac: EUGENIE GRANDET.
5. Bind, Anatole France: DRONNING GAASEFOD.
6. Bind, Goethe: DEN UNGE WERTHERS LIDELSER.
7. Bind, C. M. Norman-Hansen: DE GLADE SMILS BOPLADS.
8. Bind, Marcel Prévost: PIERRE OG THERESE.
9. Bind, Thomas Mann: HANS KONGELIGE HØJHED.
10. Bind, Saint-Pierre: POVL OG VIRGINIE.
11. Bind, Victor Cherbuliez: META HOLDENIS.
12. Bind, Alfred de Musset: ET BARN AF AARHUNDREDET.
13. Bind, Arthur Schnitzler: FRU BERTHA GARLAN.
14. Bind, Henry Murger: BOHEMELIV.
15. Bind, Pierre Loti: ISLANDSFISKEREN.
16. Bind, Jean Richepin: DANSERINDEN.
17. Bind, Manzoni: DE TROLOVEDE.
18. Bind, Guy de Maupassant: VORT HJERTE.
19. Bind, Marcel Prévost: FYRSTINDEN AF ERMINGE.
20. Bind, Bret Harte: BYENS MYNDLING.

De udgaaede Numre er udsolgte fra Forlaget.

Yderligere foreligger fra MARTIN'S FORLAG:

Seksten Bind af MARTIN'S JUNIOR BØGER.

Ni Bind af MARTIN'S ZOLA UDGAVE.

